

BVC Bloemendaal
100 jaar jong

- en de goede geest bleef -

1902

Voor U ligt het jubileumboek ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van de BVC Bloemendaal.

Dit boek probeert een indruk te geven van wat er in die honderd jaar gebeurd is en wie er bij de club hebben rondgelopen. De jubileumboekcommissie heeft niet de illusie dat het boek volledig is. Het kan dus voorkomen dat er gebeurtenissen en/of mensen niet worden genoemd die U, als lezer en misschien jarenlang Bloemendaler, wel zou hebben verwacht.

Bedenkt U dan dat dit nooit met opzet is gebeurd en dat wanneer de commissie alles en iedereen had moeten noemen, dit boek vele malen dikker en kostbaarder was geworden.

De commissie wil allen die aan het boek hebben meegewerkt hartelijk bedanken voor hun bijdrage.

Veel lees- en kijkplezier!

Namens de jubileumboekcommissie,
Gert Jan Selier.

BVC Bloemendaal

- en de goede geest bleef -

Het woord is aan... ..de voorzitter...

» Onze club is springlevend. Is 100 jaar jong. Dat is de eerste gedachte die bij mij door het hoofd schiet als ik stil sta bij ons 100 jarig jubileum. Op dit moment zijn er 350 jeugdleden en zo'n 400 seniorenleden lid van de afdeling Voetbal.

Dat doet echt denken aan de tijden dat ik lid werd van de club op 12-jarige leeftijd, beginnend bij adspiranten-D. Iets meer dan 40 jaar geleden. Ook toen had de club een groot ledental. Dit is in de loop van de tijd verminderd; zo'n 10 jaar terug waren er nauwelijks jeugdleden meer. Het laatste decennium is door achterevolgende jeugdbesturen in samenwerking met ons hoofdbestuur keihard gewerkt aan de wederopbouw van de jeugdafdeling en met groot succes. Ik ben bijzonder trots op onze jeugdafdeling en zonder iemand tekort te willen doen wil ik Jos van Son, die al jaren de drijvende kracht is van deze afdeling, daarvoor bijzonder dank zeggen. Een gezonde jeugdafdeling is natuurlijk bepalend voor de toekomst van onze club. Er moet dan wel een seniorentak zijn, die zulks mede mogelijk maakt.

zondag 1 team drie keer gepromoveerd van de vierde naar de derde klasse van de KNVB. Het laatste seizoen hebben we erg mooi voetbal gezien van onze zondagsselectie; het tweede werd zelfs kampioen. Onze selectie is voor het komend seizoen opnieuw versterkt; in 2002 gaan we voor de tweede klasse.

Zoals u zult begrijpen ben ik trots op wat de club nu voorstelt. Dit hebben wij met zijn allen bereikt. Daarom wil ik ook de bestuursleden bedanken met wie ik als voorzitter de laatste jaren heb gewerkt.

Bedankt Wim Haye,
bedankt Robin Broer,
bedankt Bas Goedhart, bedankt
Wim Kroese,
bedankt Wil Böhm,

Onze senioren afdeling kenmerkt zich door:

Een zeer gering verloop van leden; heel veel vriendenteams die echt tientallen jaren met elkaar voetballen, zoals het zevende, dat inmiddels 32 jaar met elkaar tegen de bal aantrapt en het laatste seizoen voor het eerst in de veteranencompetitie speelt en het vierde met veel oud- eerste-elftal spelers; een team dat bij alle kantines altijd de deuren sluit.

- Een grote mate van gezelligheid; we zijn niet voor niets uitgeroepen tot de vereniging met de gezelligste kantine van de regio; zou mijn vriend Kees Leenheer hier iets aan hebben bijgedragen?

Maar ook en dat is volgens mij bijzonder belangrijk: "Dwars door onze vereniging lopen er zo veel fantastische mensen rond dat de cultuur ook wel heel erg goed moet zijn". Een goed voorbeeld daarvan is natuurlijk ook onze Vriendenclub.

- Vooruitgang tijdens de laatste tien jaar in sportief opzicht; in die periode zijn we immers met ons

bedankt Jaap Lindeman, bedankt Peter Petersen, bedankt Kees Leenheer, bedankt Harold Meijer, bedankt Ruud Zander, bedankt Ed Wehnes, bedankt Hans van der Veldt, bedankt achtereenvolgende jeugd- en softballbesturen. Bedankt alle andere vrijwilligers. Jullie zijn klasse!

Ik heb de volle overtuiging dat we met ons allen de continuïteit van de club zullen waarborgen. Laten we het jubileum uitbundig vieren. Dit moet lukken want onze jubileumcommissie heeft een prachtig feestprogramma voorbereid. BVC Bloemendaal. Gefeliciteerd!! We gaan voor de volgende 100 jaar.

Kors Busbroek, voorzitter <<

Het jubileumjaar 100 jaar BVC werd feestelijk ingeluid op 1 januari 2002 door Erik Holtz(R) namens de Jubileumcommissie en Kors Busbroek(L) namens het BVC-bestuur.

» Ik zit op één van de schaarse mooie dagen in juli in de tuin te overdenken hoe de laatste anderhalf jaar de voorbereidingen voor de viering van het 100-jarig bestaan van onze vereniging zijn verlopen.

Al in een vroeg stadium, eind 2000, werd ik door Jaap de Vries en Willem Oosterhof benaderd of ik het voorzitterschap van de jubileumcommissie op me wilde nemen. Afhankelijk van het team dat we konden vormen heb ik dat geaccepteerd. Al snel waren Niek Oudendijk, Marc Tromp, Peter van Kol en Willem Oosterhof bereid tot de commissie toe te treden.

De eerste periode bestond uit het ontwikkelen van het logo, het brainstormen over activiteiten en het polsen van vrijwilligers. Er passeerden zeer veel activiteiten de revue en een groot aantal vrijwilligers had zich aangemeld. Realiteitszin dwong ons echter om ons te beperken tot een intensieve viering van 14 t/m 17 november met als hoogtepunt een grandioze feestavond op 15 november. Daarbij is het uitgangspunt geweest: **"Voor en door onze leden"**

Onder onze leden verstaan wij dan oud-leden, jeugd en senioren, voetbal en softbal en donateurs. We hebben getracht een programma op te stellen met voor ieder wat wils met een formeel gedeelte, veel sport, vermaak en gezelligheid.

Het aantal vrijwilligers hebben wij gezien organisatorische aspecten moeten beperken, zodat we enkele enthousiastelingen hebben moeten teleurstellen. Uiteindelijk bestond de gehele organisatie uit 9 (sub)commissies en ruim 40 medewerkers.

Gebrek aan tijd vanwege werkzaamheden bij een aantal bestuursleden noodzaakte ons om het team te versterken met Piët Tromp en Jaap de Vries om tezamen met Willem Oosterhof de frequente communicatie met de subcommissies te onderhouden.

De activiteit die als eerste op de rit stond was het Jubileumboek, onder leiding van Gert Jan Selier en het fantastische resultaat heeft u hier in handen.

Alles goed en wel, maar zonder pecunia komt er niet veel van de grond. De afgelopen jaren is door het bestuur een reservering gedaan, wat ons zeer goed van pas kwam. Daarnaast is Herman van Teylingen toegevoegd aan de commissie om de sponsoring en PR vorm te geven. Dit heeft ons geen windeieren gelegd. Met acht hoofdsponsors en ongeveer 50 subsponsors en het jubileumpakket konden wij het budget van rond de 45.000 euro rond krijgen.

Over de festiviteiten wordt u regelmatig via de post, de VWTW, of de Bloemendaal-internetsite op de hoogte gehouden. Tevens zijn op het moment van dit schrijven onze PR medewerkers in contact met het Haarlems Dagblad en de regionale radiozenders om ook via deze kanalen ons jubileum kracht bij te zetten.

Tot slot wil ik van deze gelegenheid gebruik maken om allen, die hun bijdragen geleverd hebben om van dit eeuwfeest een succes te maken, hartelijk te danken en wens verder iedereen heel veel plezier.

Erik Holtz, voorzitter jubileumcommissie «

» Bloemendaal is trots op haar sportieve inwoners. Op vele niveaus worden grootse prestaties geleverd. Heel bijzonder is het wanneer je een voetbalvereniging in je midden hebt die honderd jaar bestaat. De BVC Bloemendaal is daarmee een van de oudste voetbalverenigingen van Nederland en dat niet alleen. De club is bloeiend als nooit tevoren.

De zondagselectie presteert de laatste jaren bijzonder goed, is gepromoveerd naar de derde klasse en het einde van de opmars lijkt nog niet in zicht. Minstens zo belangrijk is, dat er ook een florierende jeugd afdeling is. Veel sportverenigingen kampen met een teruglopend ledental en met name de jeugd heeft steeds meer andere interesses dan sporten in verenigingsverband. Het is daarom belangrijk dat een honderdjarige nog zo vief en springlevend is, dat ook de jeugd de weg weer weet te vinden naar de velden van de BVC.

Dat zal niet in de laatste plaats te maken hebben met de goede sfeer in de vereniging en de gezelligheid op en om de velden. Sporten heeft tenslotte ook een sociale functie.

Velen van ons hebben in de sport vriendschappen voor het leven gesloten en in de geïndividualiseerde maatschappij waarin we terecht zijn gekomen is saamhorigheid inmiddels een groot goed.

Als gemeentebestuur zijn we trots op de BVC Bloemendaal en het bereiken van de honderdjarige leeftijd is een felicitatie meer dan waard. Wij wensen u ook de komende jaren veel voorspoed, een gezonde toekomst en veel spelvreugde.

Drs. R.R. van den Heuvel, wethouder Sportzaken «

Robin Broer - en de BVC stijlprijs

Door Gerard Metselaar

>> De Pum Noordhoff stijlprijs

In november 2001 reikte Robin Broer voor de vijftiende keer de Pum Noordhoff Stijlprijs uit. Deze onderscheiding wordt één keer per jaar toegekend aan iemand waarvan je kunt zeggen: Blij dat deze figuur lid is van onze club!

Oorspronkelijk was de naam "Bloemendaalse Stijlprijs". Deze werd ingesteld door Pum Noordhoff en wel voor de eerste keer in 1967. Hij omschreef deze prijs zelf met ongeveer de volgende woorden: "Deze nominatie is slechts voor hem of haar bestemd die in vele opzichten een voorbeeld is voor anderen, door bijvoorbeeld inzet op sportgebied, sportief gedrag, maar ook als bestuurder of organisator".

In het begin kende Pum de prijzen op eigen initiatief toe en volgde daarbij zijn persoonlijke voorkeur. Later kreeg hij de hulp van Dries Diederiks. In 1986 liet

Dries Diederiks, Robin Broer, Gerard Diederiks: samen meer dan 100 jaar clubgeschiedenis.

Noordhoff weten er mee te stoppen en vroeg Diederiks hem op te volgen. Het toenmalige bestuur besloot toen de naam te wijzigen in de "Pum Noordhoff Stijlprijs" en de eerste die hem ontving was Pum zelf.

Pum Noordhoff

Pum Noordhoff werd geboren in 1919 en werd lid van BVC Bloemendaal in 1929. Reeds in 1936 – op 17-jarige leeftijd – speelde hij in het eerste team van Bloemendaal samen met de enige international die Bloemendaal ooit had, Charley de Bock. Pum groeide uit tot het factotum van de club. Hij werd op jonge leeftijd bestuurslid, richtte de honkbalafdeling op en deed eigenlijk alles wat voor een club van belang is.

Robin Broer

Vanuit het toenmalige bestuur werd Dries Diederiks bij de jaarlijkse nominatie voor de stijlprijs bijgestaan door Robin Broer, voor wie het in november 2001 de laatste keer was, dat hij de stijlprijs overhandigde. Kort daarna nam hij afscheid van het algemeen bestuur waarvan hij ruim 25 jaar deel had uitgemaakt.

Robin werd in 1925 geboren in Magelang (Indonesië). Toen hij zich omstreeks 1962 voor het eerst meldde als lid van Bloemendaal met de bedoeling om op zaterdag te gaan voetballen, kreeg hij te horen: "Wij zijn een zondagclub, ga maar naar Kennemerland". In plaats van voetballer werd hij honkballer bij respectievelijk EHS en Haarlem Nicols.

In de honkbalwereld leerde hij BVC-voorzitter Gerard Voogd kennen, die hem in 1972 overhaalde om lid te worden van Bloemendaal. In 1979 werd hij gevraagd om secretaris te worden van het algemeen bestuur als opvolger van Henk Selier. In die jaren betekende het 'algemeen secretaris' zijn een uitgebreide taak, want men was tegelijk secretaris van de afdelingen Voetbal, Honkbal en Softbal.

Hij heeft deze taak 15 jaar volgehouden totdat hij in 1992 binnen het bestuur 'commissaris' (gemachtigde) werd voor het beheer van het gebouw en de terreinen hetgeen hij tot de winterstop van 2001/2002 heeft gedaan.

In 1992 werd Robin Broer benoemd tot erelid van BVC-Bloemendaal en in 1986 ontving hij samen met Pum Noordhoff de 'Bloemendaalse Stijlprijs', die bij deze gelegenheid werd omgedoopt tot de 'Pum Noordhoff Stijlprijs'. <<

Eregalerij - Pum Noordhoff Stijlprijs

- 1967 **Ted Immers**, een uitstekende voetballer van het 1e zondagelftal. Een leider in het veld, sportief en een voorbeeld voor velen.
- 1968 **Jan Ramakers**, de doelpuntenmaker van het eerste zondagelftal. Hij was een graag geziene voetballer.
- 1969 **Hans van Driel Krol**, een van de beste voetballers bij BVC Bloemendaal, tevens een goede honkballer, maar helaas niet bij BVC.
- 1970 **Willem Kuipers**, een voetballer met inzicht. Later werd hij dan ook trainer.
John van der Smissen, een verdienstelijke stugge verdediger. Op latere leeftijd speelde hij ook in het eerste zaterdagelftal.
- 1971 **Greet Valster**, softbal- en basketbalinternational. Ze groeide uit tot de 'moeder' van alle softbalmeisjes. Geweldige trainster.
Wim Valster, de man van... Samen met haar meer dan 25 jaar bijzonder actief geweest voor alles wat BVC Bloemendaal heet.
- 1972 **Hans Verschueren**, jarenlang betrouwbare linksback eerste elftal.
- 1973 **Chris Hendriks**, een aardig harde speler van het eerste zondagelftal, type Neeskens. Speelde later in een lager zondagelftal.
- 1974 **Ton Ramakers**, speler van het eerste. Kon goed koppen. Speelde nog vele jaren met een of twee broers in een lager team.
- 1975 **Lex Jansen**, keeper van het tweede zondagelftal en tevens verzorger.
- 1976 **Niemand**, dit is het enige jaar waarin de stijlprijs niet werd toegekend.
- 1977 **Frank van der Putten**, een goede voetballer die niet te passeren was. Buiten het veld een heer, binnen het veld soms 'n bikkel.
- 1978 **Kees Leenheer**, een ideaal clublid: bestuurslid, organisator, scheidsrechter, binnenhaler van geld, te veel om op te noemen!
- 1979 **Monique Fris**, een van de kanjers bij de softbaldames. Zij groeide bij BVC uit tot een groot international.
- 1980 **Bas Goedhart**, sinds 1977 penningmeester. Men vraagt zich nu al af wat te doen wanneer hij stopt, want hij is onmisbaar.
- 1981 **Marcel Tullenaar**, voetbal- en honkbalcoach, tevens scheidsrechter geweest.
- 1982 **Jacqueline Bakker**, catcher van het softbalteam, een van degenen die twee maal het Europese kampioenschap behaalden.
Carolien Fris, softbalwerpster, die moeiteloos 2 wedstrijden achter elkaar speelde. Dé kracht van het Europese kampioensteam.
- 1983 **Marjolein Tullenaar**, zij was de begeleidster van het 'peanutball', dit is de jongste lichte van softbal/honkbal.
Huib van Kampen, een goede clubman, organisator van allerlei bijeenkomsten en festiviteiten bij BVC Bloemendaal.
- 1984 **Jan Woortman**, gaf vele jaren leiding bij het jeugdvoetbal en kende ieder jeugdlid. Hij was voor iedereen: "Mijnheer Woortman"
- 1985 **Wim Haye**, geweldig clublid! Op alle fronten actief geweest, als speler, scheidsrechter, bestuurslid en clubbladverzorger.
- 1986 **ERE-STIJLPRIJS. Pum Noordhoff**, sinds 50 jaar was hij een van de pijlers waarop de club heeft kunnen bouwen. Hij was reeds in 1936 speler van het eerste elftal en had sindsdien alles gedaan wat voor de hand lag om de club te steunen.
Robin Broer, sinds begin jaren 70 een drijvende kracht in de interne organisatie, wat hij tot eind 2001 heeft volgehouden.
- 1987 **Dirk Deen**, helpt de club waar hij kan, nooit te beroerd om iets voor de club te doen.
Dries Diederiks, één van de trouwste clubleden. Ooit een van de beste voetballers. Nog steeds actief bij het Senioren Convent.
- 1988 **Bep Fris**, moeder van de in 1979 met de stijlprijs onderscheiden Monique Fris en van Carolien Fris in 1982. Achter de schermen van de BVC-softbalafdeling was zij altijd te vinden. Voor een sportvereniging zijn zulke ouders van groot belang.
- 1989 **Frank Wiedemeijer ("Manus")**, ook zo iemand waarvan je kon zeggen: "Fijn, dat juist hij lid is van onze vereniging"; als organisator, voetballer, grensrechter, begeleider van het honkbal, bestuurslid, coach.
- 1990 **Hans Coers**, bestuurder van zowel de afdeling Voetbal als de afdeling Honkbal.
Ook was hij scheidsrechter, maar werd vooral beroemd om zijn klaverjasmarathons.
- 1991 **Siebe Rinkema** was ruim 25 jaar bijzonder actief als stimulator van het jeugdvoetbal, maar was na afloop van het zaterdagochtendse jeugdgebeuren niet te beroerd om daarna nog de fluit te hanteren als spelleider bij het seniorenvoetbal.
- 1992 **Wim Oosterhof**, erelid sinds 1977, ex-secretaris van het algemeen bestuur. Waar en wanneer nodig kan men een beroep doen op hem.
- 1993 **Fons Halfman**, een op en top clubman. Gedurende 25 jaar vaste keeper geweest van het 1e zondagelftal en is ook nu nog vaste reserve.
- 1994 **Wim Kroese**, de voorganger van Fons Halfman als keeper van BVC 1, maar is intussen al meer dan 25 jaar bestuurslid.
- 1995 **Henk Selier en Aad Fris**, twee oudere clubmensen, die in hun actieve jaren niet de waardering ontvingen die zij verdienden, zowel in het algemeen bestuur als bij de afdeling Softbal. Deze twee heren waren zeer belangrijk voor Bloemendaal.
- 1996 **Henk de Droog**, een man vol humor. Gedurende meer dan 15 jaar de vaste man achter de bar op de dinsdagavond.
- 1997 **Rob Koppes**, altijd bereid om wat voor "zijn cluppie" te doen; voetballer, scheidsrechter, barmedewerker, bouwtechnische vrijwilliger, enz.
- 1998 **Cees van Veen** was jarenlang jeugdleider en is sindsdien al vele jaren de leider van het clubhuis op de zaterdagochtend wanneer honderden koters in het rond springen.
- 1999 **Peter Petersen**, ruim tien jaar actief als secretaris van het zaterdagvoetbal.
Mede dank zij zijn inzet kwam deze afdeling er weer boven op.
- 2000 **René Bandstra**, sinds vele jaren de steunpilaar van het eerste zondagelftal. Zijn keiharde kopballen brachten Bloemendaal terug naar de derde klasse.
- 2001 **Paul van Wingerden**, een echte Bloemendaler, speelt al sinds zijn veertiende bij de club, de laatste jaren als aanvoerder van het eerste zondagelftal, een middenvelder met inzet, techniek en inzicht.

Pum
Noordhoff
1941

Vrienden van Bloemendaal

» Inmiddels is het fenomeen “Vrienden van...” een ingeburgerd begrip in de Nederlandse sportwereld, zowel op professioneel- als op amateurniveau. Een groep clubliefhebbers schaart zich bijeen met het doel de vereniging op alle mogelijk fronten te ondersteunen. Ook bij Bloemendaal hebben de “Vrienden van Bloemendaal” tegenwoordig een niet meer weg te denken plaats in het clubleven ingenomen.

Na een aarzelende start in 1994 zijn de Vrienden inmiddels uitgegroeid tot een bloeiende club van circa 150 mensen, die met veel enthousiasme bereid zijn gebleken hun club extra te ondersteunen.

Dat betreft in de eerste plaats natuurlijk een financiële bijdrage in de vorm van een jaarlijkse contributie aan de Vrienden. Die bijdrage is op dit moment 75,- euro per jaar en is bewust laag gehouden om deelname voor iedereen mogelijk te maken.

Van dit geld wordt een substantieel deel ter beschikking aan de vereniging gesteld om met name in structurele zin aan de continuïteit van de club bij te dragen. Dat houdt dus in dat de bijdragen van de Vrienden vooral bedoeld zijn om de accommodatie te helpen verbeteren. Daarnaast kan het dagelijks bestuur van Bloemendaal voorstellen aan het Vriendenbestuur doen om het geld op een door hen gewenste wijze aan te wenden.

Maar natuurlijk draait het bij de Vrienden niet alleen om geld. Het gezamenlijk leuke dingen ondernemen is minstens zo belangrijk en daarom organiseert het Vriendenbestuur en met name de onvolprezen evenementencommissie, jaarlijks een drietal activiteiten die zich telkens weer in een groot aantal deelnemers mogen verheugen. Het is gebleken dat de Vrienden een belangrijke bijdrage leveren aan de goede onderlinge verhoudingen binnen de BVC en daar gaat het allemaal eigenlijk om.

Voor de toekomst hoopt het bestuur dat de Vriendenploeg zich nog verder zal uitbreiden want ook hier geldt; hoe meer zielen, hoe meer vreugde.

Dick Goemans, voorzitter. «

Algemeen voorzitters

1902 - 1907	J.C. Verhorst
1907 - 1909	H. van Riessen
1909 - 1917	J. Beyk
1918 - 1937	A. Cassee
1937 - 1939	J. Houwen
1939 - 1945	D.C. Potharst
1945 - 1946	L.H. Hajema
1946 - 1979	G.J. Voogd
1979 - 1986	J.P. Senft
1986 - 1993	J. de Vries
1993 - heden	K. Busbroek

Ere-voorzitters

1917	J. Beyk
1937	A. Cassee
1977	G.J. Voogd

Ere-leden

1918	W.C. van Rietschoten
1950	M. Jansen
1962	L.H. Hajema
1977	A. van Esveld
	J. van Leuven
	J. Noordhoff
	W. Oosterhof
	P. Tromp
1987	W. Haye
1992	Robin Broer
	Bas Goedhart

Leden van verdienste

1962	P. Sabelis
1968	W. van de Louw
1977	J. de Droog
	H. Knol
	W. Haye
1983	Mevr. G. Valster
1986	W. Valster
1987	S. Rinkema
1990	Mevr. B. Fris
	H. Wille

Algemene ledenvergadering van BVV Bloemendaal in 1905 op het terras van het voormalige Hotel Zomerzorg op de hoek van de Brederodelaan en Zomerzorgertlaan.

BVV - opgericht op 15 november 1902 - was de voorloper van de fusieclub BVC Bloemendaal (1918). BVV betekende Bloemendaalse Voetbal Vereniging.

BVC Bloemendaal - voert een krachtig jeugdbeleid

Jos van Son - Voorzitter Jeugd BVC Bloemendaal

» In het jubileumnummer 1992 vond ik nog wat verwachtingen over de ontwikkeling van BVC Bloemendaal, met name van de jeugdafdeling. Veel sombere geluiden. Ik lees zelfs dat volgens Kees Leenheer (thans wedstrijdsecretaris Zondag) in 2002 BVC zal bestaan uit nog enkele seniorenteams, een klein beetje jeugd, spelend op twee velden.

Nu in 2002. Niets is minder waar!! Het seizoen 2002-2003 gaan we met minimaal 28 jeugdteams de competitie in, daarnaast hebben we zo'n 30 mini's. BVC heeft bij de start van de competitie ongeveer 350 jeugdleden.

Jan Woortman & Ton Hijnen

In 1992 werd de jeugd getraind door één trainer en enkele vrijwilligers. Sinds jaar en dag was Jan Woortman betrokken bij de jeugd, als trainer, zaterdag fluiten en altijd aanwezig bij Bingo-avonden of Sinterklaasfeest. Jan Woortman is helaas in 1999 overleden.

Als eerbetoon voor zijn vele jaren van geweldige inspanning is het E-F-jeugdtoernooi dat altijd op Goede Vrijdag plaatsvond vernoemd naar Jan Woortman.

Inmiddels hebben we in 2002 het vierde Jan Woortman Toernooi gehad. Wij verwachten nog vele Jan Woortman-toernooien, maar waarschijnlijk niet meer op Goede Vrijdag omdat op de basisscholen vanaf 2003 op die dag gewoon les wordt gegeven.

In 1993 is Ton Hijnen aangesteld als hoofdtrainer van de jeugd. Ton heeft de stormachtige groei van nabij meegemaakt en heeft nog steeds een belangrijke inbreng bij de verdere groei en verbetering van de jeugdafdeling.

Het beleidsplan 1996

WAT WAS DE SITUATIE PERIODE 1992-1995:

Veel aanwas bij de F-jes, zo'n 25 per seizoen, maar vanaf de E-junioren veel uitstroom. Meestal vier F-teams, vijf E-teams en een D-team. In die tijd bestond de jeugd-afdeling uit zo'n 110 leden.

Veel gehoorde reacties van ouders: mooi complex en erg lage contributie (toen euro 50). Naast het voetballen werd er alleen een Sinterklaasfeest en Bingo-avond georganiseerd.

In 1996 is voor het eerst begonnen met het opstellen van en werken met het beleidsplan 1996-2001.

WAT WILDEN WIJ IN 2001 GEREALISEERD HEBBEN:

- Ouders mede-bardienst laten draaien
- Groei naar 180 leden
- Verbeterd materiaal
- Organisatie verbeteren door instellen redactiecommissies, etc
- Verbeterde communicatie naar ouders.

AL DEZE PUNTEN ZIJN GEREALISEERD!

Het beleidsplan 2000

In 2000 is het plan opnieuw tegen het licht gehouden in brainstorm sessies met het jeugdbestuur, de coördinatoren en vijf enthousiaste ouders. Het daar naar voren komend beeld, wat wij van de

jeugdafdeling van BVC Bloemendaal wilden realiseren, was dat je als jeugdspeler bij BVC leuk én goed kan voetballen bij een gezellige Bloemendaalse voetbalvereniging.

Om ook weer met meer oudere jeugd te kunnen spelen moesten we de uitstroom beperken. Goede voetballers zouden niet meer naar andere clubs moeten gaan om op niveau te kunnen voetballen. Dus was het streven om de spelers te binden door beter en meer te trainen, door aansprekende activiteiten te organiseren, zoals bezoeken aan interlandwedstrijden en door deel te nemen aan toernooien in het buitenland.

DE VOLGENS HET BELEIDSPAN 2000-2005 IN 2005 TE REALISEREN DOELSTELLINGEN WAREN:

- Groei naar 300 jeugdleden (instroom bevorderen en uitstroom beperken).

ACTIES HIERBIJ:

- Organiseren open dagen, benaderen scholen, informeren lokale kranten, houden exit gesprekken
- Groei kader vrijwilligers van 60 naar ca. 100
- Verbeteren organisatie: taakafbakening, verbeteren communicatie, start zaterdagmorgen verbeteren, per leeftijdsgroep organiseren van aansprekende activiteiten, opstellen jaarkalenderactiviteiten, opstellen draaiboeken voor activiteiten, per team twee leiders, meer gebruik maken van e-mail, zorgen voor uniformering clubblad, vaste redacteurs-moeders.

ACCOMMODATIE EN MIDDELEN:

- Naam van de club meer zichtbaar langs Brederode-laan (nieuw bord)
- Nieuwe en voldoende doelen (vier jeugd-doelen per veld)
- Sociale karakter en cultuur BVC Bloemendaal versterken en benadrukken
- Onderzoek naar jeugdhonk-sociëteit functie, opstellen leidraad voor begeleiders, twee maal per seizoen organiseren van leideravond, introductie nieuwe leden, opstellen informatiebrochure, aandacht voor afsluiting seizoen (feestavond, ouder-kind wedstrijdjes).

PRESTATIEF:

- Eerste jeugdteams spelen 1e klasse of Hoofdklasse
- Opstellen en volgen trainings- en opleidingsplan
- PR
- Zorgdragen voor uniforme kleding, uitgave van informatiebrochure voor nieuwe leden, maken eigen website, zorgen voor meer persberichten.

In het seizoen 2001/2002 bleken deze bovenstaande doelstellingen al grotendeels gehaald (o.a. informatiebrochure, website, opleidingsplan, spelen toernooien in buitenland, bezoek interlands, bezoek AZ, 300 jeugdleden, hoogste teams spelen 1e en hoofdklasse, extra jeugdveld gerealiseerd, vaste jeugdredactie voor hele clubblad, lichttrainingen voor E-, F- en mini-jeugd).

Aanpassing beleidsplan 2002

Daarom is het beleidsplan in 2002 geactualiseerd; een aantal doelstellingen is hierbij naar boven bijgesteld. Dit vertaalt zich in het inrichten van een wat "professionelere" organisatie en hogere eisen aan de benodigde middelen en accommodatie.

Als nu te realiseren doelstelling voor het seizoen 2005-2006 geldt dat BVC Bloemendaal dan met twee A-, drie B-, vier C-, zes D- en acht tot twaalf E- en F-teams uitkomt. Inclusief mini's moet de jeugdafdeling dan bestaan uit zo'n 350 jeugdleden. De hoogste teams per leeftijds-categorie spelend in 1e klasse, hoofdklasse of zelf landelijk. De hoogste jeugdteams van de oudere jeugd spelen dan ook op zondag.

De groei heeft ook neveneffecten. Zo lopen er regelmatig scouts van BVO's rond. Helaas kunnen we niet iedereen behouden, spelers gaan naar andere clubs (Haarlem, Stormvogels-Telstar).

HIERTOE STAAN DE VOLGENDE ACTIES UIT:

- Goede selectie en indeling spelers en teams, perfectioneren van het speler-volg-systeem. Goede training en coaching, ontwikkelen van totaalvisie en daaruit volgend voetbal-opleidingsplan per leeftijds-groep. Toepassen doorstromingsysteem eerste en tweedejaars selectieteams. Zorgen voor goede doorstroom naar senioren.
- Overall supervisie door aan te stellen Technisch Coördinator (part-time betaalde baan), deze geeft leiding aan de hoofdtrainers van elke leeftijds-groep.
- Streven naar eigen trainer/coach voor elk team.
- Ontwikkelen van een opleidingsplan voor trainer/coaches, KNVB cursussen laten volgen.

ACCOMMODATIE EN MIDDELEN:

- Goede opslag en beheer, uitbreiden materiaal-ruimten
- Trainingsveld van kunstgras, twee velden met verlichting
- Verbetering en uitbreiding clubhuis en kleedkamers (plannen reeds gemaakt)
- Clubhuis doordeweeks altijd open

ACTIVITEITEN:

- Nog meer aandacht voor activiteiten bij en rondom voetbal
- Trainingsweekeinden bij aanvang seizoen, kampeerweekeinde, Tetterodehal huren in winterperiode, toernooien in het buitenland, wedstrijden plannen tegen buitenlandse bezoekende scholen en clubs.

Hoe ziet BVC er uit in 2012?

Ik verwacht dat tegen die tijd het voormalig PZ terrein bebouwd is met woningen. De jeugdafdeling zal gegroeid zijn tot 450 jeugdleden, de seniorenafdeling speelt met zo'n 16 tot 20 teams. De eerste oud jeugdspeler van BVC Bloemendaal schittert in het Nederlands elftal op het WK in Canada.

Verder zal BVC weer een cricket tak hebben of zijn samengegaan met de cricketclub uit het dorp.

Ik verwacht dat de softbaltak niet meer bestaat

(het spijt mij heren/dames van deze tak).

Hockeyseizoenen lopen steeds langer door waardoor het voor cricket noodzakelijk is geworden zich meer op de voetbaldoelgroep te richten. Bovendien spelen de plaatselijke hockeyclubs alleen nog maar op kunstgras, waarop niet kan worden gecricket.

BVC heeft naast de vier grote altijd bespeelbare velden (waaronder twee voor wedstrijden goedgekeurde kunstgrasvelden) ook twee aparte jeugd velden (de honkbal pitch tussen het hoofdveld en veld 2 is afgegraven).

Met het nieuwe clubgebouw is de capaciteit verhoogd van zes naar negen kleedkamers.

De contributie bedraagt ongeveer Euro 150. Het budget van de jeugdafdeling is dan Euro 75.000 (thans Euro 30.000).

BVC Bloemendaal is een van de toonaangevende clubs in de regio (naast Kon.HFC, Hoofddorp en VSV).

Anno 2012 is BVC Bloemendaal nog steeds een club waar je heel goed en hoog kunt voetballen én waar het nog steeds heel gezellig is. Veel activiteiten rondom het voetbal, maar ook veel vriendenteams en een uitstekende sociale sfeer! «

Jeugdbestuur 2002: van links naar rechts staand: Frank Nivard, Geert Boing, Cor Zwaan, Ton Hijnen, Otto Hommes. Van links naar rechts zittend: Jos van Son, Jelle Snoeks.

Zondag 6

Staan van links naar rechts: John van der Veldt; Atilla Bernath; Stef Kuijpers; Frans Nolet; Eric J. Oling; Jon van Leuven; Arthur van der Putten. Zittend van links naar rechts: Jack van Leuven; Edwin Rienstra (aanv.); Roger van der Peel; Patrick van der Wal; Marcel Rienstra; Marc Groothuizen. Niet op de foto: Yske Braakmsma; Robert Jan ten Dijke; Marco Huibrechtse; Henk Paus.

F 5

Van links naar rechts: Max van Soolingen, Mark Wesseling, Friso Broertjes, Vincent Schreuder, Wytze Swager, Diederik Ketellapper, Thomas van der Bles, liggend: Roland Makkelie. Niet op de foto: Ruben Alvarez.

Jubiläumcommissie

Van links naar rechts: Nico Oudendijk; Wim Oosterhof; Jaap de Vries; Herman van Teijlingen; Erik Holtz; Mark Tromp; Piet Tromp.

E 4

Boven van links naar rechts: Tjebbo van Dijk (coach), Wiebe Hommes, Jasper Strumpel, Nick van Leeuwen, Julius Heemelaar. Beneden van links naar rechts: Tom Braakhuis, Walter van der Kleij, Inigo van Dijk, Rick Schreuder Goedheijl, Ramon Ginton.

F 3

Staan: Bas Gaartman, Sebastiaan de Vries, Jonathan Scotto-di-Minico, Jarryt Peek, Thomas van Barneveld. Zittend: Jurjan van Kouteren, Tjalle Boing, Pim van der Wal.

Zaterdag 5

Staan van links naar rechts: Martijn Gruppelaar; Olaf Babeliowsky; Darius Mulder; Mike Galeslout; Patrick Draijer; Makkie van Dam. Zittend van links naar rechts: Lex Lambertus; Mark Leegsma; Gijs Smets; Hendrik Sikkink. Ontbrekkenden: Joost Voges; Niels Wagener; Dave Nelissen; Mike van Donselaar; Charlie Lambertus; Robert-Jan Dekker; Gresham Volders; Pepino en Mark.

F 7

Van links naar rechts: Op de voorgrond Tomas Elffers, David Le Poole, Coen Foet, Frits Eringa, Gijs Vente, Max Helmich. Op de achtergrond Boris Verdonk, Quirijn Verhoog, Jan Le Poole, Peter vander Es met op zijn schoot zijn broertje Jeroen van der Es.

D 3

Staan vlnr: leider Frank Jacobs, Joric Oude Vrielink, Frank Abbenhuis, Sietse Hylkema, doelman Pieter Verhoeven, Rogier Steenken, Jules Jansen, Jeroen Zwaan. Hurkend vlnr: Thomas de Jong, Steijn Verhoeven, Ruben Hylkema, Eva Jacobs (enige meisje van de voetbalclub), Alexander Haronitjan.

F 10

Van links naar rechts staand: Maikel Freijser; Sebastiaan Captijn; Toine ter Berg; Ruben van Boheemen. Zittend: Willem Steenstra Toussaint; Jason Stuurwold; Jasper Faber; Thomas Hakman. Coach Arthur Stuurwold. Niet op de foto: Thomas de Jong en coach Yvonne vd Elsen.

F 8

Staaend: Sebastiaan Bok; Jan-Thijs Wiemenga; Josze Scholten; Alex Aubrun. Zittend: Michael de Bruin; Jesse van der Meer; Roy Bolkestein; Pepijn Daniels.

Selecties 2001-2002

Zondag 9

Staaend van links naar rechts: Maarten Heutink, Pepijn Linker, Lars Schmittman, Pim Bijtel, Jan Bouma, Marc Francken. Onder van links naar rechts: Robert Hoogstraten, Emile Ipenburg, Gies Buyserd, Jasper de Groot, Wouter Boon en Bjorn Plooster.

Zaterdag Veteranen 1

Staaend vlnr: Jeroen Klooster, Manus Smits, Cor Zwaan, Frank van Dongen, Wim Groeneveld, Berry Kools en Nico Jansen. Zittend vlnr: Ruud Hemelrijk, Peter Jansen, Willem Groen, Rob Fris (aanv), Fabian Koning, Paul Noordhoff en Otto Hommes. Niet op de foto: Rein Kuijper, Bart van Meurs, Fred Poeg, Joop Strik en Ed Versteeg.

E 1

Boven vlnr: Niek Al; Kay Al; Jasper de Koning; Boy van Hanegem; Baidy. Onder vlnr: Gerard Kampijon (leider); Dennis Kampijon; Yanick van Drunen; Joris Melman; Riadh Benmegri

Horan softbal 1

Staaend vlnr: Franek Biernat, Rob Stecher, Rick van der Zwan, Ad Otten, Wouter van Genderen. Van links naar rechts geknield: Joop Wesselink en Hans Moolenaar (vice-voorzitter ald softball). Afwezig helaas: Peter Koppen, Harold Meljer (voorzitter), Dick Jansen (penningmeester), Berry Kools, Theo Miedema, Henkjan Heming en Michiel van der Elst.

D 4

Achterste rij: Dion Randag, Jasper de Haan, Ricardo Schuller, Jareth van der Putten, Jurgen Tonneyck en Sven Jens. Voorste rij: Rens den Outer, Kiril den Outer, Bram Custers, Daniël Godhino Veiga, Rik van der Kooij en Lex Kappert. Leaders: rechts: Hans Schuller; links: Erik van der Kooij. Afwezig: Casper Looman.

Clubgeschiedenis

Gerard Metselaar

» De sombere voorspelling dat de 'Witte Leeuwen' in Bloemendaal een steeds zeldzamer verschijnsel worden, zodat zij na honderd jaar al lang zouden zijn uitgestorven, is niet bewaarheid.

"De goede geest bleef" is al vanaf 1918 de conclusie van elke beschouwing over de clubgeschiedenis van BVC Bloemendaal. Ondanks de soms niet zo positieve wedstrijdresultaten bleef toch de positieve clubgeest behouden, want alleen zo dacht men als een grote vereniging van vrijwilligers 100 jaar oud te worden. 'Hebben wij nog eigenlijk wel ambitie om op sportief gebied hoger op te komen?', was bij ieder jubileum de terugkerende vraag. Jazeker, was het antwoord, want men moet vooral niet denken, dat witte leeuwen makke schapen zijn. Het probleem is echter dat veel makke schapen in één hok gaan, maar weinig witte leeuwen. Dan moet de geest wel goed blijven.

Geschiedenis

In 1902 - het officiële oprichtingsjaar van BVC Bloemendaal - moet men zich het dorp Bloemendaal voorstellen als één grote bouwplaats. De karakteristieke oude dorpsbebouwing is in dit jaar ontstaan: de winkelstraat, het spoorstation en de stationswegen, enzovoort.

Al vier jaar was er toen een voetbalclub actief van scholieren. De club was in 1898 opgericht door de elf oudste jongens van de enige basisschool in Bloemendaal. Deze school hoorde bij het oude kerkje op het Kerkplein en werd de 'diaconie- of klompenschool' genoemd. De school telde circa 80 leerlingen.

De oudste school van Bloemendaal. Het uitbouwje links was het klompenhok van de leerlingen en het uitbouwje rechts was het 'secret' (toilet).

Er werden vaak onderlinge partijtjes voetbal gespeeld op braakliggende bouwterreinen. Eerst in het zogenaamde 'Zandgat' midden in het dorp. Dit is thans de plek tegenover het postkantoor waar zich Snackbar Pico Bello bevindt met het daarachter gelegen gebied, waar in 1902 de De Genestetweg e.d. werden aangelegd. Toen die plek werd volgebouwd verkaste men naar het 'Vlooienveld', dit was een braakliggend

bouwterrein aan de Lage Duin en Daalseweg, waar later de Arnoldlaan werd aangelegd. Dit terrein lag pal achter de Hertenkamp in het Bloemendaalse Bos, een hertenkamp die toen nog niet bestond.

Hier bevond zich toen al wel de Graslaan, dit is de brede beukenlaan die van de Hertenkamp dwars door het bos naar de Zomerzorgelaan voert ter hoogte van de Bos en Duin School. Hier speelde 'Bloemendaal' zijn eerste wedstrijden tegen teams van buiten Bloemendaal. Hierbij hoort het klassieke 'vork-in-de-broekbandverhaal' te worden verteld. Van de tegenpartij werd soms gewonnen, nadat de vraag 'wel pinant of geen pinant' kracht werd bijgezet met behulp van een van thuis meegebrachte etensvork die aan de broekband was gehangen.

In 1907 werd het Vlooienveld verlaten voor een echt voetbalveld, dat was aangelegd op het weiland van boer Uitendaal bij het Meertje van Caprera, daar waar zich nu het kunstgrasveld bevindt van de Hockeyclub. In dat jaar speelde Bloemendaal in de nationale bondscompetitie (thans vergelijkbaar met de Vierde Klasse) nadat in 1906 het kampioenschap was behaald van de regionale onderbond.

In datzelfde jaar ook werd op het Vlooienveld de eerste Bloemendaalse hockeyvereniging opgericht. Het Vlooienveld was toen het officiële speelterrein van de openbare lagere school aan het Schoolpad en de Schoolstraat. De naam Schoolstraat is later veranderd in de De Genestetweg, omdat er in Bloemendaal geen straatnamen mogen voorkomen, maar alleen namen van lanen, paden en wegen. In 1909 verhuisde de hockeyclub naar het trainingsveld van de voetbalclub, dat met de koeien van boer Uitendaal werd gedeeld.

Volksweerbaarheid

In 1902 zag een andere Bloemendaalse sportvereniging het licht, toen de jonge garde van de Bloemendaalse schietvereniging Volksweerbaarheid zich afscheidde om atletiek te gaan beoefenen en vanaf 1910 alleen nog de voetbalsport. In 1912 werd de vereniging ingeschreven in de regionale competitie, tien jaar later dus dan de Bloemendaalse Voetbal Vereniging (BVV) 'Bloemendaal': een 100-jarig jubileum dat in 2002 wordt gevierd.

Volksweerbaarheid was een succesvolle voetbalclub. Na drie opeenvolgende kampioenschappen werd in 1916 het kampioenschap behaald van de regionale onderbond in een beslissende wedstrijd tegen de Velsense vereniging VSV.

Bloemendaal speelde al vanaf 1910 in de op een na hoogste klasse van de landelijke bondscompetitie, toen Volksweerbaarheid in 1917 niet aan de toelatingseis van de nationale voetbalcompetitie kon voldoen, wat betreft de grootte van het speelveld. Het voetbalveld in Aerdenhout-Bentveld was te klein en werd bovendien mede gebruikt door een boer. Hierdoor zou de kleine vereniging met een te sterk elftal in de regionale onderbond moeten blijven. Doordat beide verenigingen bovendien kampten met

een toenemende uitval van spelers, doordat in de loop van de Eerste Wereldoorlog (1914-1918) steeds meer jonge mannen onder de wapenen werden geroepen, was de keuze voor fusie snel gemaakt. Aan het Meertje van Caprera bezat Bloemendaal een goed hoofdveld en de goede spelers van Volkswaarbaarheid waren meer dan welkom. Behalve door de komst in 1918 van een aantal goede voetballers veranderde er door het opgaan in 'Bloemendaal' van Volkswaarbaarheid weinig. Aan de oorspronkelijk geheel witte kleding was weliswaar een toefje oranje toegevoegd, maar daarmee was nog niet de roepnaam 'The Whites' verdwenen noch de supportersleuze 'Hop Witte Leeuwen'. Wel kreeg de vereniging haar merkwaardige naam: BVC Bloemendaal. Het lijkt alsof hierin de naam Bloemendaal twee keer voorkomt en dat men niet kon kiezen tussen of de naam BVC of de naam 'Bloemendaal'. Toch was dat niet het geval, want de oude vereniging had al vanaf 1902 in de bondscompetitie deelgenomen onder de naam BVV 'Bloemendaal', en ook daarin kwam de naam Bloemendaal twee keer voor.

De gedachte om ter gelegenheid van de fusie de naam van de vereniging te veranderen in 'Bloemendaal' of gewoon alleen in BVC kwam niet op, omdat de 'fusie' te weinig om het lijf had. 'Bloemendaal' bleef gewoon 'Bloemendaal' en behalve een handvol goede voetballers bracht Volkswaarbaarheid niets in, geen veld, geen kleedhuis.

Een goede reden om de lettercombinatie in de verenigingsnaam te vereenvoudigen, zoals de HC Bloemendaal (hockey) heeft gedaan bij de fusie in 1973 tussen BMHC (mannen) en BDHC (vrouwen), heeft de voetbalvereniging nooit gehad. Bloemendaal is gewoon Bloemendaal gebleven zonder dat nieuwe leden zich afvragen wat de letter 'V' eigenlijk betekent in de lettercombinatie BVC. De meesten komen hier pas na een tijdje achter.

De naam Volkswaarbaarheid als van een voetbalclubje dat bijna honderd jaar geleden een jaar of zes heeft gespeeld in de regionale onderbond heeft weinig historisch belang, te meer daar de voetbalnaam van de club al vanaf 1902 'Bloemendaal' heeft geluid.

Ook de kleding is overwegend wit gebleven, ofschoon het oranje meer dan een toefje wordt in geval van grote successen van het Nederlands Elftal. Dan ziet men oranjegele of zelfs oranje-rode hempjes opdruken in de Bloemendaaloutfits. De achtergrond van de kleur oranje bij de voetbalvereniging Bloemendaal is echter verschillend van de hockeyvereniging Bloemendaal. De hockeyvereniging heeft er van begin af aan voor gekozen om op te treden in precies dezelfde kleding als het Nederlandse voetbalelftal. Bij de voetbalclub houdt het oranje geen verband met het Nederlands Elftal. De oranje details zijn slechts een erfenis van Volkswaarbaarheid. Zit derhalve uw echte voetbalshirt nog in de was en moet u kiezen tussen een wit of een oranje hemd, kies dan het witte, want we zijn 'The Whites' en de 'Witte Leeuwen'.

Kemphaan

In grote lijnen komt de geschiedenis van alle oude amateurvoetbalverenigingen op hetzelfde neer, omdat ze allen in hun sport te maken hebben gehad met dezelfde problemen en omstandigheden. Alleen een fusie of een afscheiding kan er voor zorgen dat de ontwikkeling van de ene vereniging ingrijpend afwijkt van de andere.

Na hierboven de enige fusie uit het bestaan van Bloemendaal te hebben belicht, zou ook nog iets kunnen worden verteld over de enige afscheiding die zich ooit in de clubgeschiedenis heeft voorgedaan. Zoals echter de enige fusie eigenlijk geen echte fusie was, was ook de enige afscheiding geen echte afscheiding. De zich afscheidende leden slaagden er niet in een levensvatbare nieuwe club op te richten. Bovendien heeft ook de afscheiding zich al zo lang geleden afgespeeld, dat je inmiddels ver over de tachtig moet zijn om het je nog te kunnen herinneren. Best wel een saai verhaal dus, de geschiedenis van BVC Bloemendaal. Maar je schrijft nu eenmaal een 100-jarig jubileumboek of je schrijft het niet!

In 1937 richtte een dertigtal actieve leden – onder wie ook goede voetballers uit het eerste en tweede elftal – een nieuwe club op, die gebruik kon maken van de goede sportfaciliteiten op het terrein van het voormalige Provinciaal Ziekenhuis. In de bondscompetitie hield de nieuwe club (De Kemphaan) slechts enkele jaren stand door een tekort aan nieuwe leden. Na fusie met andere clubjes, waaronder Brederode, ontstond uiteindelijk 'Terrasvogels' als een aparte voetbalclub voor Santpoort-Zuid. Ten aanzien van Terrasvogels heeft nooit rivaliteit bestaan, omdat daar de betrokkenen bij het interne conflict van Bloemendaal weldra waren vergeten.

De diepere oorzaak van de scheuring was, dat de vereniging na de successen van begin jaren dertig (zoals in 1931 het kampioenschap van alle clubs uit Haarlem en omgeving) te hard was gegroeid, in met name de jeugdafdeling (acht elftallen). Bij het Meertje van Caprera – waar nu wordt gehockeyed – had de vereniging slechts twee velden en een te klein kleedhuis. Juist toen het bestuur bezig was om uit te zien naar een ruimere behuizing op het nabijgelegen Bleek en Berg aan de Bergweg (vier velden), brak het gekakel los van de 'kemphanen'.

Het ledenverlies was overigens veel groter dan de dertig afgescheidenen. Vooral in de jeugdafdeling had de traditioneel goede clubgeest zeer te lijden gehad onder de ruzie. Toen men op 4 september 1938 naar de nieuwe velden verhuisde, was dat met een sterk geslonken jeugdafdeling. In 1946 had de club helemaal geen jeugdafdeling meer. Onder leiding van Gerard Voogd (voorzitter van 1946 tot 1979) moest de vereniging met 158 seniorenleden als het ware helemaal opnieuw worden opgebouwd. (Over de oorlogstijd, zie elders in dit boek.)

Voor we het vergeten te melden, is er overigens nog een derde verschijnsel – behalve een fusie of af-

Beeld Kinheim vlak voor de spoorwegovergang van Bloemendaal naar Haarlem

scheiding – waardoor de geschiedenis van een voetbalclub ingrijpend kan worden beïnvloed, en dat is door inmenging van de gemeentepolitiek in het verenigings-leven in de sport. Ook dat verschijnsel heeft zich in Bloemendaal nauwelijks voorgedaan. Er is slechts één klein voorbeeldje en dat speelde zich af in dezelfde tijd als de Kemphaanaffaire.

Kinheim

Bij de aanleg van de nieuwe Bloemendaalse woonwijk Kinheimpark (dat zijn de huizen tegenover ons 'tweede clubhuis' Café 't Hemeltje) leek het de gemeente nuttig subsidie te geven aan een nieuwe jongensvoetbalclub voor de nieuwe bewoners aan straten als de Backerlaan, Iepenlaan, Platanenlaan e.d. De jongens van het Kinheimpark hadden echter in Bloemendaal geen eigen voetbalveld. Bovendien wilden ze niet voetballen, maar honkballen. Dat deden ze op het veld aan de Kleverlaan. Van 1946 tot 1952 speelde de honkbalvereniging Kinheim op het terrein van BVC Bloemendaal aan de Bergweg, waardoor het plan uit 1938 voor een eigen honkbalafdeling (naast cricket) in de ijskast werd gezet. Nadat Kinheim een eigen veld kreeg, richtte Bloemendaal in 1953 alsnog een eigen honkbalafdeling op, welke 25 jaar later werd opgeheven. De overblijvende teams gingen over naar Kinheim.

Jeugdvoetbal

In 1947 telde de club al weer twee jeugdelftallen; in 1955 vijf elftallen en zo ging dat door tot 1959, toen de jeugdafdeling precies even groot was geworden als de seniorenafdeling (150 seniorenleden en 150 jeugdleden). In dat jaar werd met pinksteren door BVC Bloemendaal het eerste internationale jeugdtoernooi georganiseerd.

Met het vooruitzicht en het voornemen van een nog verdergaande groei van het jeugdvoetbal (in 1960 al 13 jeugdelftallen en 8 seniorenelftallen) werd aan de onderhurende zaterdagvereniging FC Kennemerland de huur opgezegd met uiterlijk de aanvang van het seizoen 1962.

Ook werd voor het eerst gepoogd 'beleid' te formuleren ten aanzien van het jeugdvoetbal, want er had zich inmiddels uit de eigen jeugd een zeer groot talent aangediend voor het eerste elftal. (In 1957 was Ted Immers A-junior bij Bloemendaal.)

In november 1959 stond in het clubblad te lezen: "De genoeglijkheid voert bij ons in alles de boventoon. Op zich is dit een prettig verschijnsel, maar ook een wankele basis om op te bouwen. Iedere jongen is bij ons welkom, maar hoe er tegen de bal wordt getrapt en door wie, is veelal bijzaak."

Geconcludeerd werd, dat het A-juniorenteam van

De geportretteerde spelers zijn:

Kammeijer, de Bock, Suintes, Kuiper, Strik Immer, Beyk, Parson, Y., Bakker en Huisman

Opgericht 15 november 1902
Kri. Goecrek. 19 sept. 1907

Bloemendaal, 15 november 1977

Geschonken bij het 75jarig jubileum der BVC Bloemendaal door H.J.CASSEE, oudste donateur.

Voorwaarde is, dat dit historische cadeau een plaatsje krijgt in de bestuurskamer.

Opgericht 15 november 1902

Bloemendaal een vaste plek moest krijgen in de eerste klasse, en dat dus daarvoor een tweede A-junioren-team nodig is, en alles wat daar verder nog bij komt met betrekking tot de organisatie, begeleiding en opleiding van de jeugd, enz.

De gedachte van een 'jeugdopleidingsplan' liet men echter weldra weer varen, omdat er in de boerderij Bleek en Berg sowieso te weinig kleedruimte was en omdat er eerst nog gespaard moest worden voor een betaalde trainer voor het eerste seniorenelftal.

Van het hiervoor ingestelde 'Trainingsfonds' voor donateurs kwam in het eerste jaar weinig terecht, doordat een groepje 'oude getrouwe' supporters de opkomst van de 1-ste elftalspelers op de training ging controleren. (Hoezo een betaalde trainer? Bijna de helft van die gasten traint niet eens!) Het Trainingsfonds en de betaalde trainer kwamen er toch, maar wel een jaartje later dan gepland.

Kantine

Inmiddels had voorzitter Voogd begin jaren zestig andere zorgen aan zijn hoofd dan het trainingsbezoek van de heren selectiepelers. Mede door de bloei van de honk- en softbalafdeling was het ledental gegroeid tot bijna 500 en hij voorzag een verdere groei naar 800 tot 1.000 leden. Die voorspelling kwam snel uit, want al in 1972 zou Bloemendaal 840 leden tellen (waarvan 420 jeugdleden). Er moest dus opnieuw worden omgezien naar een ruimere behuizing. Dit maal ging het niet om de velden, want met vier voetbal- en twee softbalvelden alsmede één honkbalveld kon de club voorlopig vooruit, maar het ging om de oude boerderij Bleek en Berg, waarvan de capaciteit en de kwaliteit als clubhuis ver beneden de maat waren. Bovendien werd de 'boerderij' medegebruikt door de naburige hockeyvereniging HBS. Behalve Bloemendaal moest ook HBS een eigen onderkomen krijgen. Desgevraagd diende het bestuur op 6 maart 1963 schriftelijke voorstellen in voor de verbetering van de clubhuisaccommodatie. Het bouwplan bestond uit drie delen: 1 kleed- en douche-gelegenheid, 2 kantine en 3 clubhuis. Voor de kleedlokalen en de kantine was gedacht aan de restauratie en verbetering van de 'boerderij' (in feite een oude koeienstal). En voor het clubhuis was gedacht aan de bij de 'boerderij' horende woningen.

Na het nodige heen en weer gepraat was dit plan voor de gemeente te duur. Het was goedkoper om de oude 'boerderij' te slopen en een groter nieuw gebouw neer te zetten met het clubhuis boven de kleedlokalen. Het lidmaatschap van aannemer Jan van Leuven van het BVC bestuur was van doorslaggevend belang voor de realisatie van het nieuwe clubhuis. Is bij andere verenigingen meestal het clubhuis boven de kleedruimten gesitueerd teneinde ruimte te sparen op het sportveld; in dit geval ging het om besparing van bouwkosten en natuurlijk ook om het goede uitzicht op het hoofdveld. Met trots werd dan ook in 1969 het nieuwe clubhuis geopend, zonder dat iemand zich

bekommerde om de enorme hoeveelheid ongebruikte ruimte aan de beide zijanten van het nieuwe gebouw. Sommigen vinden het een rare gewoonte, dat bij Bloemendaal in plaats van 'onze kantine' wordt gesproken over 'ons clubhuis'. Dat zal wel dezelfde achtergrond hebben als waarom er in Bloemendaal geen straten zijn, maar alleen lanen, zo lijkt men te denken. Dit is echter niet correct. Het gebruik van de naam 'clubhuis' voor de onmiskenbaar kantineachtige ruimte heeft een concrete reden.

Voorzitter Gerard Voogd heeft het onderscheid tussen de drie benodigde voorzieningen nooit losgelaten; kleed- en doucheruimte met kantine als deel van het sportterrein en een eigen clubgebouw(tje) voor het vrijwillige kader.

Kantineactiviteiten houden direct verband met de activiteiten op de velden (van spelers en supporters), maar een clubruimte is nodig voor alle overige activiteiten. Voor een club van de grootte Bloemendaal (ca 1.000 leden) zijn wekelijks honderden kaderleden op de een of andere wijze actief en die zullen ongestoord hun werk moeten kunnen, en hun sociale contacten onderhouden, zonder te worden gestoord door overlast die eigen is aan een sportkantine.

De koeienstal bestond slechts uit een kleedruimte en een kantine, maar had geen bestuurskamer. De bestuursvergaderingen en de wekelijkse clubavonden werden gehouden in Hotel de Rusthoek. Mogelijk maakt ook dit het gebruik van de term clubhuis begrijpelijk.

Voorzitter Voogd zei eens: "De toekomst van een sportvereniging duurt maar één seizoen". Wellicht is dit een gedachte om na honderd jaar nog eens bij stil te staan. Want ieder jaar begint de vereniging weer opnieuw met nul leden en met nul elftallen. Ieder jaar is het weer een heel gedoe naar ieders wens het competitieprogramma te laten draaien en naar wens te laten deelnemen in de overige activiteiten van de vereniging. Dat kan alleen door de positieve clubgeest van de leden en door de ware clubliefde van sommigen. Zonder dat kan het ook voor een honderdjarige vereniging al na één seizoen helemaal voorbij zijn. <<

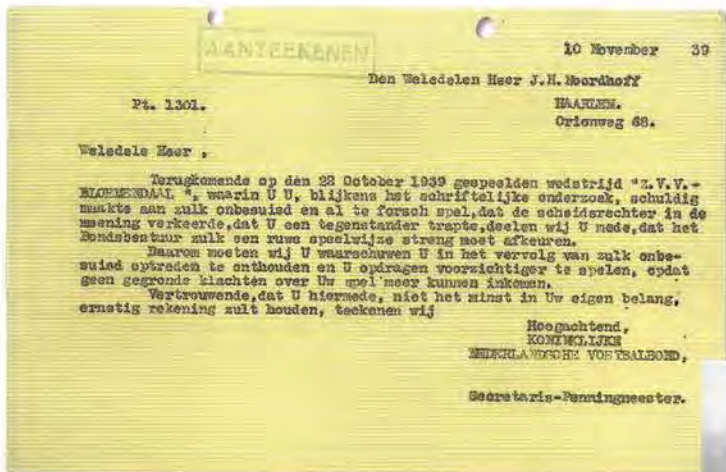
Van boven naar beneden zien we het eerste clubhuis uit 1907. Daaronder het clubhuis uit 1929. Clubhuis drie, de voormalige koeienstal van Boerderij Bleek en Berg (gesloopt in 1969) en daaronder het bestaande clubhuis, gebouwd in 1969.

Uit de archieven...

Voordat het kabinet besloot dat roken slecht is voor de gordijnen in het clubhuis, hoefden rokers nooit om een vuurtje verlegen te zitten. Inmiddels is echter het roken op de zaterdagochtend verboden wanneer de jeugdafdeling zijn competitieprogramma afwerkt. Met wedstrijden voor de oudere jeugd op de zaterdagmiddag wordt ook dan het roken verboden. Binnenkort zal het met het roken in het BVC-clubhuis wel helemaal gedaan zijn.

Lees, hoe anders in het verleden werd gedacht over 'jeugd en roken'. In januari 1947 schreef de trainer van de jeugdafdeling, die een gediplomeerd oefenmeester der KNVB was en tevens een behendig speler van het eerste elftal, dat roken als zodanig niet slecht is voor de lichamelijke conditie. "De grote waarde van het minder roken zit hem dus niet in het beter worden van de lichamelijke conditie, doch slaat zuiver op de instelling." Met andere woorden, aldus de jeugdtrainer: "Bedenkt, dat jullie mentaal goed voorbereid moeten zijn, dat wil zeggen, je van te voren ingesteld hebben op de komende wedstrijd door o.a. af en toe aan de komende wedstrijd te denken, je zelf wat minder roken op te leggen, met elkaar overleg te plegen, enzovoorts." Andere tijden, andere zeden, zullen we maar zeggen. De BVC-jeugd-trainer, die de jongens aanried zich mentaal te harden door voor de wedstrijd wat minder te roken, was overigens de bekende Bloemendaalse sportschoolhouder Jaap Nauwelaerts de Agé.

Pum Noordhoff??? Van de prijs voor de sportiefste Bloemendaler!!!

Bestuurslid Wim Oosterhof beproeft de eerste gemotoriseerde grasmaaier in 1950.

Ted, het hondje van het echtpaar Musers, de beheerders van het oude clubhuis. Op de achtergrond de boerderij Bleek en Berg (fraaie opname uit 1948).

Zandvoortse Sport Vereniging

„Zandvoortm

Sekr.: E. van Petegem
Kerkstraat 28
Telef. 2793 (02507)
(tussen 7 en 8 uur n.m.)
Overdag telef. 2131

Goedgekeurd
d.d. 19 janus

Zandvoort, 16 sep

Van het bestuur van de
Voetbalver. "Bloemendaal"
Delftlaan 449-3
Haarlem-N.

Geacht bestuur,

Na maandenlange strijd, door Uw ver-
gevoerd, ging de K.N.V.B. ertoe ov-
teleurstellende degradatie van Uw
elftal naar de afd. Haarlem ongeda-
ken en werd Uw team ingedeeld in d-
K.N.V.B.

Uw dapper volhouden werd hiermede
een resultaat waarmee wij U van har-
wensen.

oge het tevens voor Uw vereniging
mulans zijn om de weg omhoog terug
naar een plaats waarin zij krachten
en traditie thuishoort.

Veel sukses toegewenst op deze weg

Spits Bert de Bast in actie in 1991.
Op de achtergrond verdediger Ed van Veen.

BLOEMEND. VOETBA
„BLOEMEN

Zondag 8 S
Bekerwedst

BLOEME

TEGE

CONCORD

TERREIN: BLOE
AANVANG 2 UUR.

N. B. Het terrein is gelegen
tegenover Villa „CAPRERA”, B

Typ. OEDR. SMIT

"Het bestuur moet functioneren!"
 Lees hoe bestuurslid Piet Tromp in september 1972 reageerde op de bovenstaande oproep in het clubblad:

"Nou 't is helemaal niet waar hoor, dat praatje over dat het bestuur niet functioneert en zo. Ik vind dat dit best eens gezegd mag worden. Want laatst – dat hadden we stiekum afgesproken – hebben we nog een hele avond zitten functioneren, van kwart over acht tot tien voor half twaalf. En het was hartstikke leuk, alleen was het jammer dat niemand het gezien heeft want er kwam niemand langs om te vertellen dat hij niets te zeggen had en dat gebeurt anders toch regelmatig. Nogmaals jammer, want wie weet hoe lang het nu weer duurt, voordat je het bestuur een keer kan zien functioneren. Eigenlijk was het doodeenvoudig. Mr. President (G. Voogd 1-8-1911) deed het ons voor en dat deed je erg goed. Maar ja, die is natuurlijk al van alle markten een keer thuis geweest en die is zo hier en daar staffunctionaris. ...Om tien voor half twaalf waren we uitgefunctioneerd. We hebben toen onze witte jassen uitgetrokken en zijn naar de bar gegaan. Daar bleek al gauw dat we prima gefunctioneerd hadden, want het gras op het hoofveld was een beetje gegroeid en alle teams hadden gewonnen en oom Kees had al zijn materiaal terug en er was ook niemand gewond geraakt op de training. De aanwezigen werden enthousiast en er heerste weldra een vrolijke stemming. Iemand bood me zelfs iets te drinken aan, maar omdat ik eens heb horen zeggen dat zoiets niet past voor een bestuurslid vroeg ik of het ook een gevulde koek mocht zijn. Nou dat mocht en van die mevrouw die al jaren achter de bar staat kreeg ik er een, een ruime nog wel, want er zat nog een stuk van een andere koek aan. 't Was een verse en die zelfde mevrouw vertelde, dat die koek nog wel van het bouwjaar 1971 was, maar al model 1972, zonder amandel dus."

Piet Tromp was vele jaren penningmeester van Bloemendaal. Hij had een actief aandeel in de totstandkoming van het nieuwe clubhuis in 1969 en werd in 1977 benoemd tot erelid.

Het eerste elftal in 1903.

Ter gelegenheid van het 13-de lustrum in 1967 presenteert voorzitter Gerard Voogd een nieuw scorebord. Links Wim Fielmich, daarnaast Hans Coers en uiterst rechts zit Andries van Esveld. Tweede van rechts is penningmeester Piet Tromp, de schrijver van nevenstaand humoristisch artikel.

Oefenwedstrijd BVC tegen het nationale elftal van Argentinië ter voorbereiding van de olympische spelen van 1928. Argentinië verloor later de Olympische finale van Uruguay.

...wen"

Koninklijk Besluit
 1959, nr. 36

...ber 1967

...ging
 ...de zo
 ...ste
 ...te ma-
 ...e klasse

...lood,
 ...geluk-

...sti-
 ...vinden,
 ...sterkte

...REENIGING
 ...AL.

...pt. 1912

...d 2e Ronde

...DAAL

...(Delft).

...DAAL.

...NÉE 15 CENT.

...bergsche weg.

De psychologie van Bloemendaal

Gerard Metselaar

Pardon. Voor onze jonge leden moet hier even worden onderbroken om uit te leggen wie Bram Peper is: Bram Peper is iemand die het prof- en amateurvoetbal in de regio Haarlem heeft moeten afstaan aan de politiek. Midden Jaren Zeventig voetbalde hij bij Bloemendaal. In zijn politieke loopbaan heeft hij het onder andere in 1998 gebracht tot minister van Binnenlandse Zaken.

» Toen Bloemendaal in 1991 kampioen werd van de Vierde Klasse en daardoor automatisch promoveerde naar de Derde Klasse, moest men in de geschiedenisboeken teruggaan tot het seizoen 1921 – 1922, toen het heuglijke feit van een promotie voor het laatst was gevierd. Gedurende deze lange tijd van 69 jaar had de vereniging weliswaar vier maal het kampioenschap mogen vieren – in 1938, 1939, 1951 en 1961 – maar nimmer was daarop promotie gevolgd.

Dat kwam doordat de kampioenen vroeger niet direct promoveerden, maar in de zomer een lange nacompetitie moesten spelen tegen diverse degadranten uit de hogere klasse. Speciaal bij Bloemendaal kwam dat telkens slecht uit, omdat er in het eerste elftal cricketers of honkballers rondliepen.

Er is niets dat het amateurkarakter van de vereniging BVC Bloemendaal beter bewijst dan de sinds mensenheugenis gevormde grondige afkeer van het 'zomeravondvoetbal'. In voor- en naseizoen kan er nog wel een gezellig toernooitje van af, liefst met een barbecue, maar met de gedachten is men dan niet meer bij het voetbal aanwezig.

Het voetbal wordt bij Bloemendaal beleefd als de buitensport voor bij uitstek het koude en natte seizoen, terwijl in de zomer genoeg tijd moet overblijven voor meer verfijnde sporten, zoals cricket, tennis of honkbal, die nu eenmaal een kletsnat veld niet verdragen en waarbij de spelers veel moeten stilstaan.

Ook als potentiële degradatiekandidaat heeft Bloemendaal de zomerse nacompetitie bijna altijd weten te ontlopen. Toen het daarvan toch nog één keer moest komen – wij schrijven over het schrikjaar 1967 – ging het meteen geheid mis.

Slechts bij 'bondskeuze' werd toen het vierdeklasserschap behouden, want Bloemendaal was in de nacompetitie terechtgekomen wegens het onreglementaire verloop van een wedstrijd waarin Bloemendaal

niet was betrokken (Wijk aan Zee tegen DSS). Het is een 'geheim van de kleedkamer' dat ook in de zomer van 2001 nog gestemd moest worden of men nog met een representatief elftal zou deelnemen in de nacompetitie.

Psychologie

Wellicht speelt ook de psychologie Bloemendaal meer parten dan andere verenigingen.

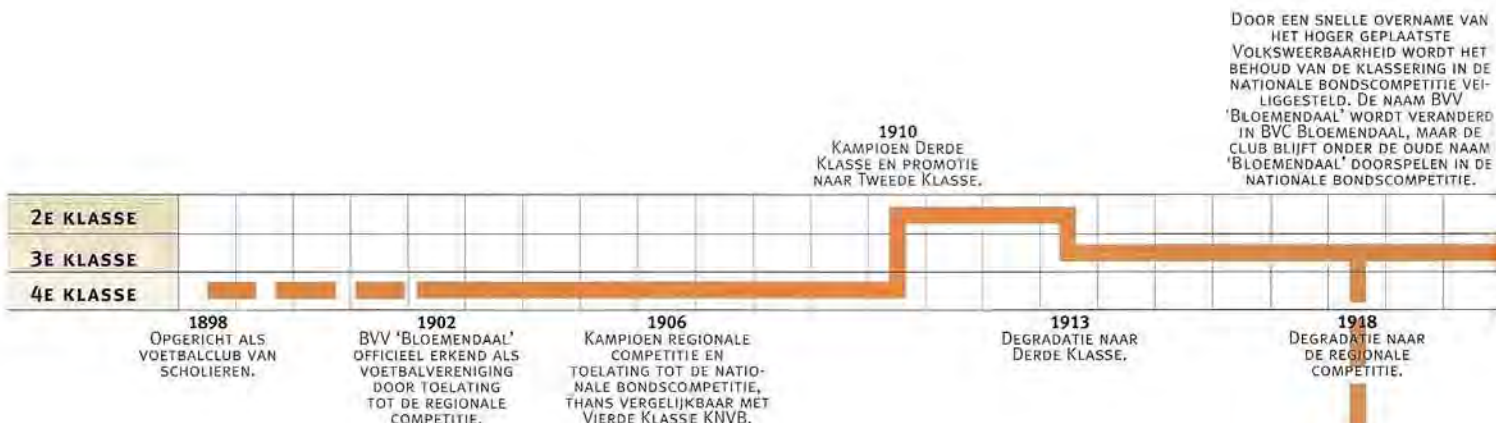
Zo werden in de nacompetities van 1938 en 1939 in de beslissende wedstrijden twee maal de beide toegekende strafschoppen gemist. Toen ontbrak er kennelijk iets aan de wil om te winnen. Dat ging bij de promotie in 2001 beslist anders toen Guus van Kol de beslissende strafschoop nam in de wedstrijd tegen Zaanlandia op het veld van De Kennemers in Beverwijk.

Hoezo psychologische problemen bij het nemen van de strafschoop? Met een lange aanloop vanaf ergens halverwege het middenveld ramde hij de bal zo hard in de touwen, dat vanaf elf meter de psychologie er niet meer toe doet, maar alleen nog de keeper mag hopen op een heel klein beetje geluk.

Onder de titel "De psychologie van Bloemendaal" heeft Bram Peper in maart 1973 een aardig stukje geschreven in ons clubblad:

"Waar ik het – heel eventjes maar – over wilde hebben, is de stijl, het klimaat in de vereniging Bloemendaal. Bloemendaal is te karakteriseren als een club van amateurs (voor zo ver ik weet althans gaan de beloningen niet verder dan wat schaarse schouderklopjes van elftal leider, trainer en – af en toe – de voorzitter), waarin met een 'beschaafde' vorm van enthousiasme gestreefd wordt naar het behalen van zo veel mogelijk overwinningen. Het is de leden bekend, dat van het behalen van overwinningen slechts een gepast gebruik wordt gemaakt.

Kortom, Bloemendaal wil wel graag winnen, maar

niet tegen elke prijs. Misschien wordt soms al te veel inspiratie gevoed door de innige relatie die leden met de bierpomp onderhouden."

Dat van het behalen van overwinningen slechts een 'gepast gebruik' wordt gemaakt, is bij de Bloemendalers een van oudsher bekend verschijnsel. Het eigen verlies werd soms niet zo erg gevonden als de kennelijk diepe geestelijke depressies die men de tegenpartij wenste te besparen. Dit is nochtans de enig denkbare verklaring voor het zeldzame record van 69 jaren van onbeweeglijkheid op de KNVB-competitieladder.

Promotiejaar 1922

Wat betreft de wil om te winnen, was de kampioenswedstrijd in 1922 waardoor de eerstvolgende promotie pas 69 jaar later kon worden gevierd een sprekend voorbeeld. Het was de met 2-1 gewonnen uitwedstrijd tegen het Amsterdamse Watergraafsmeer.

Tegen het einde van de wedstrijd besloot linksbinnen Piet Parson zelf de strafschoep te nemen. Vanaf 11 meter gaf hij een zacht lupje recht in de handen van de keeper, omdat hij de penalty een te zware straf vond voor de tegen hem gemaakte overtreding. De keeper schrok echter zo van deze sportieve geste, dat hij de bal pardoes in het eigen doel sloeg. Bloemendaal hoefde niet zo nodig tot elke prijs te winnen.

In het promotiejaar 1922 bestond de vereniging BVC Bloemendaal uit vier elftallen, waaronder één jeugdteam, dat uitkwam in de gewone bondscompetitie voor senioren. Doordat Bloemendaal al vanaf 1910 een jeugdelftal had in de bondscompetitie en doordat bij de invoering in 1927 van competitievoetbal voor de jeugd meteen werd ingeschreven met vier elftallen, heeft Bloemendaal een goede naam op te houden in het jeugdvoetbal.

Door voorzitters als Adriaan Cassee en Gerard Voogd is deze traditie soms onder woorden gebracht

als kritiek op de clubs van het betaalde voetbal, die slechts de vruchten plukken van het vrijwillige jeugdwerk van amateurverenigingen. De in het jeugdwerk van de vereniging actieve ouderen zeiden zelf genoeg te hebben aan het speelplezier van de jongeren en zich over betaald voetbal niet te bekommeren. Je moet deze werelden juist zo lang mogelijk scheiden was hun mening, omdat de jeugd daarvan toch niets weet en alleen opgaat in het eigen spel.

Gebleven is de clubtraditie dat jeugdspelers zo vroeg mogelijk een echte kans krijgen om mee te doen in het eerste elftal. Zo speelde bijvoorbeeld Charley de Bock al op zijn vijftiende in het eerste. Hij is de enige international die Bloemendaal heeft voortgebracht. In 1937 speelde hij zijn enige interlandwedstrijd. Dat was tegen Noorwegen waarin hij de gelijkmaker scoorde (uitslag 2-2).

Hoe dit verder ook allemaal moge zijn; behalve het 100-jarige jubileum heeft BVC Bloemendaal in 2002 tevens het jubileum te vieren van 75 jaar deelneming in officieel bondscompetitievoetbal van haar jeugdafdeling. Waarschijnlijk is Bloemendaal de oudste vereniging in het jeugdvoetbal, aangezien daarmee al in 1910 is begonnen. In het promotiejaar 1922 beschikte BVC Bloemendaal over slechts één voetbalveld. Dat veld was gelegen aan het Meertje van Caprera op precies de plaats waar zich nu het kunstgrashoofdveld bevindt van de hockeyclub. De voetbalvereniging bezat slechts een houten kleedhuisje zonder leidingwater. Men waste zich in de duinbeek daarachter!

In vergelijking met de nog schamele eigen accommodatie was het gastheerschap voor de bezoekende elftallen riant. Zij werden ontvangen in Hotel Zomerzorg, dat aan het speelveld grensde.

Dat een bezoekende vereniging in Bloemendaal op een goed gastheerschap mag rekenen, is nog steeds een belangrijke clubtraditie. <<

69 jaar wachten...

1922
KAMPIOEN DERDE
KLASSE EN PROMOTIE
NAAR TWEDE KLASSE.

1931
TOERNOOIWINST
ALS HET STERK-
STE VOETBALTE-
AM IN HAARLEM
EN OMSTREKEN.

1936
RAMPJAAR.
BIJNA DE HELFT
VAN DE SPE-
LERS VAN HET
EERSTE ELFTAL
SCHEIDT ZICH
AF ONDER DE
RUZIECHTIGE
NAAM "DE
KEMPHAAN".

1938
KAMPIOEN DERDE
KLASSE, MAAR GEEN
PROMOTIE NAAR
TWEDE KLASSE.

DIT WAPENFEIT WORDT
HIER VERMELD, OMDAT
BLOEMENDAAL DE HOOG-
STE KLASSE VAN DE NATIO-
NALE BONDSCOMPETITIE
NOOIT HEEFT BEREIKT,
MAAR WEL OOK DE STERK-
STE PLOEG HAD IN DE
REGIO HAARLEM.

1937
DEGRADATIE VAN DE
TWEDE NAAR DE
DERDE KLASSE, WAT
ONVERMIDDELIJK WAS
GEWORDEN NA HET
'KEMPHANENGE-
DRAG' VAN SOMMIGE
SPELERS.

1939
KAMPIOEN DERDE
KLASSE, MAAR GEEN
PROMOTIE NAAR
TWEDE KLASSE.

“Goede voetballers ons streven... goede clubleden ons

De oprichter van de club, Adriaan Cassee

Staanste uiterst links, Gerrit Kopjes Niemann. Deze fors ogende figuur was jarenlang een snelle rechtbuiten. Nooit ging hij voor eigen geluk af op het doel, maar steeds gaf hij een strakke voorzet. Zijn positie op de rechtervleugel was 15 jaar lang onbedreigd. Het laatste wat van hem in het oud-archief van de vereniging is vernomen, is dat hij in 1939 is geëmigreerd naar Australië, wat gelet op het naderende onheil in Europa geen verkeerde keuze kan worden genoemd.

Staanste tweede van links, Cor Bakker. De krant schreef destijds over deze linker-vleugelverdiiger: "De man kent geen vrees". Behalve dit gegeven zal hij een goede voetballer zijn geweest, want hij werd in 1923 gekozen in het Haarlems Elftal, dat in een landelijk bondstoernooi het sterkste was door overwinningen op het Utrechts Elftal en het Amsterdams Elftal.

Staanste uiterst rechts, Adriaan Cassee. Hij was oud-speler en oud-bestuurslid van BVV 'Bloemendaal', het laatste reeds op 11-jarige leeftijd als secretaris-penningmeester. Vanaf de fusie in 1918 tot 1938 was hij voorzitter van de vereniging. Hij heeft ruim 50 jaar lang een persoonlijk stempel gedrukt op de vereniging.

Zittende uiterst links, Piet Parson. Hij was een uiterst behendige linksbinnen. Hij was de eerste van de diverse voetballers bij BVC Bloemendaal die tevens lid waren van het nationale honkbal-negental. Later volgden nog bekende namen als Herman Beidschat (jaren zestig) en Marcel Joost (jaren tachtig en negentig).

Zittende tweede van links, Hein Beyk. Hij speelde 'laatste man' vlak voor zijn vier jaar oudere broer Jan Beyk die op doel stond. Hein bezette deze plaats van 1918 tot 1938. Beide broers hadden voordeel van hun lengte. Hein was qua stijl een klassieke 'opruimer'. Hein en Jan Beyk waren vele jaren samen lid van de cricketploeg.

Zittende derde van links, Jan Sunter. Een klassieke spits, die in ruim tien seizoenen voor Bloemendaal honderden goals heeft gemaakt. In het promotiejaar 1922 scoorde hij de helft van alle doelpunten. Zijn bijnaam was 'Jan Kanon'. De krant omschreef hem destijds als "een man waar een vereniging een houvast aan heeft. Die in den waren zin van het woord een steunpilaar is." Toch moest hij later zijn positie in de spits afstaan aan de pas 15-jarige Charley de Bock.

Zittende uiterst rechts, M. Jansen. Middenvelder 1e elftal van 1913 tot 1927: penningmeester BVC-bestuur 1914-1950, in 1950 benoemd tot ere-lid.

Staanste tweede van rechts, Ger Strik. Hij speelde vele jaren als linksbuiten en was actief in het verenigingsleven als o.a. lid van de jubileumcommissie bij het 25-jarig bestaan in 1927. Ruim dertig jaar nadat bovenstaande foto werd genomen speelde hij nog cricket aan de Donkerelaan, een sport waarin hij tevens bestuurlijk actief is geweest.

Staanste vijfde van links, keeper Jan Beyk. Hij was van zijn twaalfde tot zijn achttienste voorzitter van het bestuur van BVV 'Bloemendaal', de jongensclub die aan BVC Bloemendaal vooraf ging. Nadat hij door BVV 'Bloemendaal' in 1917 was benoemd toe 'ere-voorzitter' was hij vervolgens naast voorzitter Adriaan Cassee jarenlang secretaris van BVC Bloemendaal. Naast het voetbal was hij in de zomer de aanvoerder van de Bloemendaalse cricketploeg, die menigmaal kampioen is geworden van de Haarlemse onderbond.

Van het bovenstaande kampioenteam van 1922 moeten de volgende negen spelers als eer-Bloemendalers voor het 'eeuwige nageslacht' worden geboekstaafd. Zij speelden ieder minstens acht jaar in het eerste.

...op promotie...

1950
DEGRADATIE VAN
DE DERDE NAAR DE
VIERDE KLASSE.

1967
HET IN DEGRADATIE VERKERENDE
BLOEMENDAAL WERD TERECHT DOOR
ARBITRAGE GEHANDHAAFD IN DE
VIERDE KLASSE.

1951
KAMPIOEN VIERDE
KLASSE, MAAR GEEN
PROMOTIE NAAR
DERDE KLASSE.

1961
KAMPIOEN VIERDE
KLASSE, MAAR GEEN
PROMOTIE NAAR
DERDE KLASSE.

FORMEEL WAS DEGRADATIE EEN FEIT, MAAR DEZE WAS TOT STAND GEKOMEN DOOR EEN ONJUIST BONDSBESLUIT OM MIDDEN IN DE ZOMERVAKANTIE EEN BESLISSINGWEDSTRIJD TE LATEN SPELEN, DIE HET GEVOLG WAS VAN EEN INCIDENT WAAR BLOEMENDAAL NIET BIJ WAS BETROKKEN.

Na 69 jaar wachten! Promotieteam 1991.

Staan van links naar rechts: Frank Wiedemeijer - grensrechter, Bert de Bast, half zichtbaar in gewone kleren - spits, Rob Hirs - middenvelder, Johan Kroese - middenvelder, Peter van Kol - voorstopper, Ed van Veen - verdediger, achter Ed staat denk ik Carl de Bast, Rene van Abbeve - spits, Alex Freijser - leider, Harm van Riessen - keeper, Eric Jan van de Berg - spits, Marcel Joost - spits, Paul van Wingerden - middenvelder, Franc Meijerman - trainer, Max Paardebek - verzorger, Zittend van links naar rechts: Rob Buchel - verdediger, Cees Nielen - verdediger, Allan Perkins - middenvelder, René Bandstra - middenvelder/spits, Fons Halfman - keeper.
 Het leuke is dat het merendeel van dit team nu nog steeds actief is bij Bloemendaal.

1991
 KAMPIOEN VIERDE KLASSE,
 DIRECTE PROMOTIE NAAR
 DERDE KLASSE.

1997
 KAMPIOEN VIERDE
 KLASSE, PROMOTIE
 NAAR DERDE KLASSE.

2001
 PROMOTIE NAAR
 DERDE KLASSE.

1993
 DEGRADATIE NAAR
 VIERDE KLASSE.

1998
 DEGRADATIE NAAR
 VIERDE KLASSE.

2002
 HANDHAVING IN
 DERDE KLASSE
 MET UITZICHT OP
 PROMOTIE NAAR
 DE TWEDE
 KLASSE.

D1
 Staand: Hansa nur Mohammed; Thijs Hamman; Olivier ten Kortenaar;
 Auke de Korte; Guus Smal; Jeroen den Dikken; Wijnand van Oostrom
 Zittend: Niels Buijn; Thyden Peek; Björn Selier; Johannes Hocker;
 Timothy Kimman; Marius le Grand. Leiders: Jan de Korte; Paul ten Kortenaar
 Trainer/coach: Maarten Roestenburg.

E2
 Robert Brons; Nicholas de Grauw; Rutger van Haastert; Christiaan Herman de
 Groot; Auke Jager; Rik van Kan; Matthijs Luten; Rens Boing, Tim Nivard.

B2
 Van links naar rechts staand: Rick Meijer; Tim Zwaan; Pascal Broertjes;
 David Harten; Thijs van Burk; Michael Blijleven;
 Zittend van links naar rechts: Marwan Rumman; Hussein nur Mohammed;
 Christiaan Abbenhuis; Mark Schuring en Memmeth.
 Op de foto ontbreken: Paul Luyting; Jan Komin; Robert Gabor.

E3
 Achterste rij, van links naar rechts: Sjoerd de Borst, Pieter de Borst (leider),
 Frans de Heij, Twan van Krieken, Hans de Heij (leider), Jaap Eringa.
 Zittend, van links naar rechts: Matthijs Büchli, Tim Elias, Ganli Zhang, Arman
 Bozkurt. Op de foto ontbreekt: Daan Spaargaren.

F1
 Boven van links naar rechts: Sebastiaan de Koning, Beer Koning, Oliver Cassee,
 Cas de Vries. Onder van links naar rechts: Bud Water, Fabian Koning,
 Aran Cankiuc, Jeroen de Bruine, Dion van Abbeve.

Zaterdag 3
 Staand vlnr: Robert de Jong; Sander Reuland; Pepijn Mutsaerts; Kick Willemse;
 Dennis v.d. Veldt; Ben de Koning; Matthieu v.d. Veldt; Ralph Mooijekind;
 Zittend vlnr: Vincent Meijboom; Tom Rood; Julian Elsgeest; Ziggy Tabacksnik;
 Mark van Dijk; Duncan di Cicco. Ontbrekende: Toine Jager; Robin Coert;
 Ben Sonnemans; Floris Hei; Patrick Groenendaal; Gerben van Exel.

Softbal dames 1

Boven vlnr: Anja Stefanski; Inge Ter Sluis; Colette Kampen; Monique Geertvliet; Imelda Faasen; Dana Reek / Desire Schregel. Onder: Thea van den Brink; Paulien Hijgenaar; Asta de Leur; Karin Schrijver; Frans van de Pavert; Muriel Middeldorp
De dames die niet op de foto staan: Jeanette Waleveld; Marijke Voogd; K. Rijkeboer

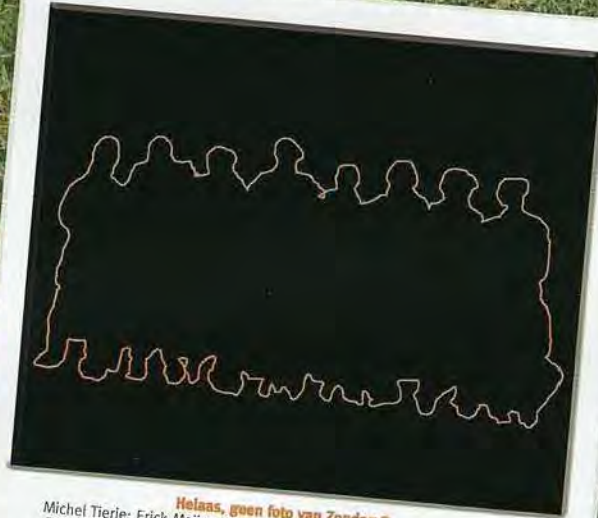
E6

Van links naar rechts: Gosse Rietbergen; Youri Midjek; Jesse Pelgrim; Nick Kimman; Rubin van Diemen en (zittend) Martijn Panis.
Niet op de foto aanwezig: Daan Pieter Warnaars en Kaz Jansen.

F6

Zittend in het gras, van links naar rechts: Feico De Muinck Kelzer, Casper Broertjes, Mart Dubbe, David Rood.
Stend op het hek: Jordi Scholma, Olger Wind, Amoud Zuurbier, Jeroen Beutler
Niet op de foto: Maarten Scholte.
Leiders: links Marc Jan Beutler, rechts Paul Dubbe.

Helaas, geen foto van Zondag 8

Michel Tierie; Erick Meijer; André Sjoer; Wessel Holtman; Paul Slenters; Peter Rövekamp; Vincent Bantz; Bas van der Hengst; Peter van Ingen; Roy Maurer; Harold Prins; Maurice Booms; Marcel Stukart; Arno de Ruiter; Phil Goddard; Ruud Joosten en onze vaste scheidsrechter; Hans Dames.

Zaalvoetbal 1

Van links naar rechts: Mark Tromp; Hans van Driel Krol; Rob Schoenmaker; Baidy; Marcello Ungretti; Guus van Kol; Ton Boudewijn (coach).
Op de foto ontbreken: Niels Burggraaf; Robert Piets; Jack van Leuven; Ruud Vreugdenhil; Ed Kloes; Martin Kruyff; Andre van Lange.

Wim Haye - een leven lang lid

Interview Peter de Bruin

» Wim Haye, van 1923, trad in september 1939 toe tot de Bloemendaalgelederen. Vanwege de oorlogsdreiging werd de competitie van het seizoen '39-'40 in de vorm van een noodcompetitie afgewerkt, aangezien de op gang komende mobilisatie een aanslag pleegde op de selecties en overige elftallen van de voetbalverenigingen. "Alle verenigingen hadden natuurlijk last van de naderende oorlogsdreiging", aldus Wim, "de

gewoon doorging. Ook werd een Bloemendaal elftal tijdens een wedstrijd in IJmuiden tegen VVB verrast door een luchtalarm wat werd gevolgd door een enorm bombardement op de haven. Die jongens hadden de schrik van hun leven, omdat ze eerst dachten dat het gericht was op de naast het veld gelegen hoogovens.

De narigheid begon eigenlijk pas in het laatste oorlogsjaar. Omdat het Bloemendaalveld vlak achter de duinen lag, meenden de Duitsers dat het veld maar deel moest gaan uitmaken van de befaamde Atlantikwal. Er werden grote palen in de grond geslagen om landingen van parachutisten tegen te gaan. De vereniging is toen een tijd lang te gast geweest bij EDO. Er werd in die jaargang eigenlijk alleen maar getraind want de competitie lag er helemaal uit".

Een plaats in de Bloemendaalselectie was nooit voor hem weggelegd. "En daar was ik ook niet op uit", verteld hij verder, "ik ging voetballen voor de gezelligheid en laten we eerlijk zijn; ik had er ook de kwaliteiten niet voor. Bloemendaal was toen al een vereniging waar gezelligheid hoog in het vaandel stond en dat heeft me van begin af aan aangesproken. Wel ben ik altijd vaste supporter van het eerste geweest. Als ik zelf

Wim Haye, nog stammend uit de tijd dat de bal een lederen monster was. (liefst kletsnat en dan koppen op "de veter"). Hier als scheidsrechter met Dick Goemans (midden) en Frits Korving (rechts) terwijl Frans van de Aardweg attent de toss afwacht.

wedstrijden werden in het seizoen '39-'40 afgewerkt in een noodcompetitie waar alleen ploegen uit de directe omgeving aan deelnamen. Veel elftallen waren niet compleet omdat de spelers werden gemobiliseerd.

Maar ik kan me niet herinneren dat we in de daarop volgende jaren erg veel last hadden van de bezetting. De Duitsers waren meer gebaat bij een zo normaal mogelijke doorgang van het dagelijks leven. Alleen bestuurlijk grepen zij in. Het verenigingsleven was toentertijd verzuimd ingericht, je had katholieke, protestantse, algemene en socialistische verenigingen. Deze verdeling werd door de bezetter ongedaan gemaakt. Ook werd er op de begraafplaats naast het terrein een luchtdoelbatterij opgesteld, maar die heb ik nooit een schot horen lossen.

Wel kan ik me herinneren dat een aantal spelers van het eerste elftal in 1941 in Den Helder werden gearresteerd vanwege het dragen van dassen in onze clubkleuren en ja, oranje werd door de Duitsers niet op prijs gesteld. Ik meen dat toen een aantal bestuursleden voor hen zijn ingevallen, zodat de wedstrijd

geen andere dingen te doen had tenminste.

Ik heb namelijk tot mijn 54e doorspeeld en daarna ben ik clubscheidsrechter geworden. Dat heb ik nog zeker 12 jaar gedaan. Ook bestuurlijk ben ik actief geweest. Van 1980 tot ongeveer 1990 maakte ik als secretaris deel uit van het bestuur en daarna nog enige tijd als algemeen bestuurslid. In die tijd had je nog een actief toto en lotto gebeuren binnen de voetbalclubs en dus ook bij Bloemendaal. Jarenlang heb ik de formulieren verzameld en verzonden. Dat leverde de clubkas een aardig extraatje op en daar hebben we tot heden ten dage nog profijt van".

Een andere belangrijke activiteit van Wim Haye was de Van Week Tot Week, het onvolprezen clubblad. "Die naam bestaat al van voor de oorlog. Het blad bestond lange tijd uit een dubbelzijdig A-4tje wat werd gestencild. Ik heb daar al zo lang als ik me kan herinneren aan meegewerkt. Vroeger werd dat blaadje op maandag geproduceerd. Dat werd altijd een enorme chaos omdat de meeste kopij steevast te laat werd

aangeleverd, of op het laatste moment werd gewijzigd. Tegenwoordig heb ja daar een stuk minder omkijken naar omdat het met de computer veel makkelijker werken is dan met een typemachine en een stencilapparaat. Maar ja, je wist gelukkig niet beter en je deed het er maar mee.

Toen ik met de VUT ging ben ik de gang van zaken rond de totstandbrenging van de Van Week Tot Week beter gaan organiseren. Het blad werd allengs groter van omvang en er hielden zich meer mensen mee bezig. Hier is uiteindelijk een woensdagmiddagclub uit ontstaan, die tot op heden nog bij elkaar komt. En dat is nog altijd heel gezellig”.

“Bloemendaal is voor mij een hobby, een manier om je vrije tijd aangenaam in te vullen”, vervolgt Wim zijn relaas. “Qua cultuur past de club gewoon prima in mijn straatje. Dan heb ik het over de manier waarop hier met elkaar wordt omgegaan, met respect en ruimte voor een ander.

Toch merk ik dat de cultuur langzaam verandert. Ik kan het niet concreet aanwijzen, maar ik heb het gevoel dat ook bij Bloemendaal commercie een steeds grotere rol gaat spelen, dat de club steeds meer bezig is om allerlei nieuwe geldbronnen via sponsoring en dergelijk aan te boren.

Dat is uiteraard niet alleen bij Bloemendaal het geval. Alle clubs in het amateurvoetbal gaan hierin mee. Naar mijn mening moet Bloemendaal echter geen overdreven ambities tonen. De cultuur waar gezelligheid en presteren hand in hand gaan moet bewaard blijven. Het is voor een club als de onze van groot belang dat de leden zich kunnen identificeren met het eerste elftal en dat mag daarom geen duiventil worden. De continuïteit van de club is het allerbelangrijkste.

Wel is naar mijn mening van vitaal belang dat het clubhuis gemoderniseerd wordt. Toen het clubhuis dertig jaar geleden werd geopend was het een voorbeeld voor andere verenigingen. De bouw met de kleedlokalen op de begane grond en de kantine op de eerste verdieping is later vele malen gekopieerd. Het wordt echter tijd dat het gebouw wordt aangepast aan de eisen van de tijd. We komen op dit moment gewoon ruimte tekort”.

“Ik ben m’n leven lang al gek op voetballen, wat je tegenwoordig een voetbaldier noemt. Zo lang als ik me herinner staat de zondag in het teken van voetbal en heb ik vanaf ’39 bijna geen thuiswedstrijd van het eerste gemist.

De beste voetballer die ooit bij Bloemendaal heeft rondgelopen is natuurlijk de onvermijdelijke Charley de Bock. Maar er waren er meer. Zelf ben ik altijd gecharmeerd geweest van de harde werkers, zoals vroeger Andries van Esveld en later Dick Goemans. Tegenwoordig is naar mijn mening aanvoerder Paul van Wingerden de uitblinker, want die combineert goed voetbal altijd met een enorme inzet.

Ik heb in de loop van de tijd heel wat mensen ont-

moet op de Bloemendaalvelden. Ik wil niet zeggen dat ik aan Bloemendaal veel echt intensieve vrienden heb overgehouden, maar dat kan meer liggen aan wat je onder vrienden verstaat. Maar dat ik veel heel gezellige kennissen heb overgehouden staat buiten kijf.

Als je al zo lang lid ben is het echter onvermijdelijk dat er ook mensen wegvallen. Voor mij persoonlijk was het overlijden van oud-voorzitter Carl de Bast een dieptepunt. Met die man kon ik fantastisch overweg. Zijn plotselinge dood trof me heel diep”.

Voor het overige wil ik nog wel kwijt dat ik m’n vrouw heel dankbaar ben dat ze me m’n Bloemendaalplezier altijd heeft gegund. Zelf geeft ze helemaal niets om voetbal, dus des te knapper vind ik het dat ze er nooit moeilijk over gedaan heeft. Eigenlijk heb ik dus twee goede huwelijken. Eentje thuis en eentje met m’n club”. <<

Seniorenconvent - Oud Goud

Interview Jaap de Vries

» Al vele jaren lang wordt op woensdagmiddag in het clubhuis de VWTW, het clubblad van de BVC, verzendklaar gemaakt.

Dat betekent dat hoge stapels kopij- en reclamebladen geraapt moeten worden. Daarna moet er een omslag omheen, vervolgens wordt het geniet, van een sticker voorzien en op postcode gesorteerd.

Uiteraard is er over de verschillende clubbladen in de loop der jaren heel wat te vertellen, maar de actuele situatie is een computergestuurde inhoud die via een lopende band van zo'n zestien senioren tot clubblad wordt samengesteld en bij u in de bus valt.

Aan het eind van de lopende band zit Wim Haye die alles in de gaten houdt en optreedt waar dat nodig is. Gemiddeld zijn de senioren zo'n 75 jaar oud, maar de woensdagmiddag heeft soms het karakter van een "vriendenclub verlate pubers". Géén misplaatste kwalificatie, maar eerder de constatering dat het Convent met gevoel voor humor nostalgisch aan de slag is.

Wat is er niet te vertellen als je gemiddeld 46 jaar lid bent? (van 68 tot 18 jaar!). Bij elkaar zo'n 75 jaar lid, waarvan vele jaren gemeenschappelijk. Gemeenschappelijk is in ieder geval het gevoel iets te doen voor de club waar je zo lang plezier van hebt beleefd. Als (betrekkelijke) jongeling denk je wel eens dat je allerlei zaken zelf hebt uitgevonden, maar een middagje vertoeven tussen het 'Oud Goud' leert wel anders.

De anekdotes, quotes, ontboezemingen en moppen vliegen je om de oren. Iedereen weet wel iets, weet nog iets, weet het goed en vaak beter. Er wordt met graagte geluisterd, herhaald ("wat zeg je?"), gelachen en geproost. Het laatste moet niet vergeten worden en een haperend geheugen wordt snel bijgesprongen.

Als het werk is gedaan is het tijd voor de clubborrel: tafels aan elkaar, de kroket in het vet, de pomp open en de fles uit de koelkast. Een waterval aan herinneringen wordt over je uitgestort: het ene verhaal nog leuker dan het andere. Ook als hetzelfde verhaal opnieuw wordt verteld blijft de respons hetzelfde.

Tijd is dan een subjectief begrip: een uur vliegt om en gaat veel te snel. Een constante groep senioren bemoeit zich met het clubblad en heeft als zodanig heel wat meegemaakt. Zo zijn er tallozen overleden, is er regelmatig ziekte en ongemak, maar er zijn ook de etentjes door de jaren heen. De club weet de inzet te waarderen en dat moet nog maar 100 jaar zo blijven. Het Senioren Convent zal er dan wel anders uitzien.

Chapeau, Messieurs! «

Ik heb de Senioren gevraagd naar hun ervaringen met de BVC. "Moeten we dat opschrijven?" was de reactie, maar ze deden het toch. Een bloemlezing uit de antwoorden volgt hieronder, gerangschikt in vier ordes: pluspunten, minpunten, leukste ervaring en tips. Op foto's is ook duidelijk te zien dat men zich vermaakt: elke keer weer wordt het weer "gepiept", wordt elk lid op de hoogte gehouden en genieten de senioren na gedane arbeid na: Proost heren! Nog vele jaren!

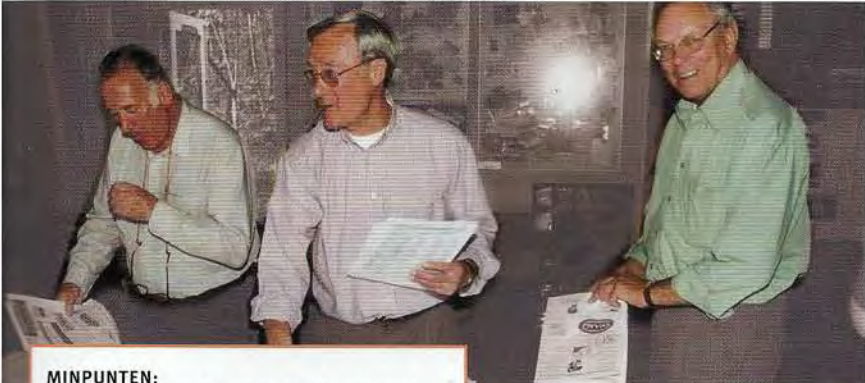
PLUSPUNTEN:

- Altijd gezellig, jovialiteit, sfeer
- prettig vertoeven, prachtige jeugdafdeling.
- Veel aandacht voor velden,
- Bloemendaalgevoel
- Prachtig complex, schitterende ligging, een genot om te zien;
- Redelijk prestatief gericht,
- Ontspannen, ook bestuurlijk.

LEUKSTE ERVARING:

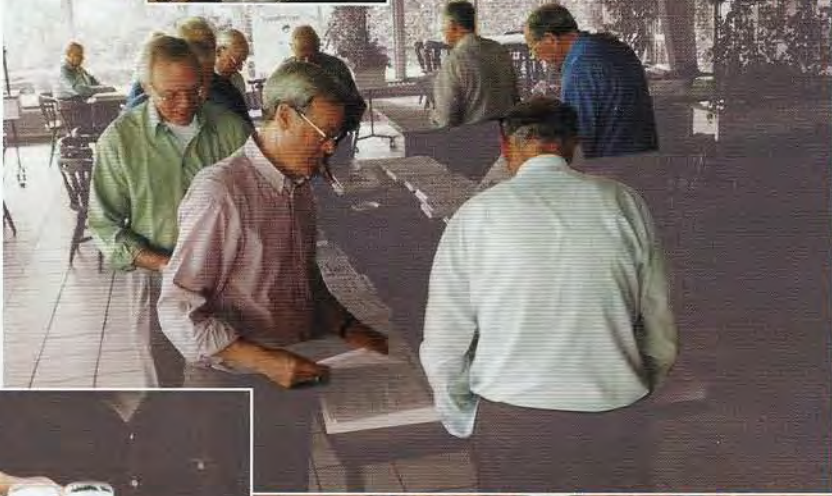
Hier moeten we volstaan met een selectie, want makkelijk zouden vele pagina's gevuld kunnen worden met hoogtepunten. Gelukkig maar, het geeft weer eens aan hoe positief de Senioren het BVC clubleven ervaren hebben.

- Als bestuurslid en begeleider van de honkbalafdeling in de jaren '70 mee naar uitwedstrijden, Nijmegen bijvoorbeeld.
- De beslissingswedstrijd tegen de KHFC op het Haarlem terrein (zondag 1 boog een 0-2 achterstand om in een 3-2 score!).
- Het brengen en stimuleren van spelplezier bij de jeugd.
- Onder andere het klaverjassen en tegenwoordig het golftoernooi.
- De snoekduik van keeper Eddie de Haas door het luik van de snoeptent na een hardhandige huldiging van alle jeugdleden na een overwinning van het 1e.
- De promoties naar de derde klas.
- De toekenning van de Pum Noordhoff stijlprijs.
- Dat er aandacht is bij ongeval en ziekte.
- Melodramatisch is de leukste ervaring van Henk Vijge: "Dat Gé Koelmeij in een wedstrijd tegen HFC in eigen doel schoot en sindsdien nooit meer gespeeld heeft".

TIPS:
 Over de "tips" kunnen we kort zijn. Er heerst grote tevredenheid bij de Senioren over het reilen en zeilen van de club. Toch nog hier en daar een opmerking: "Blijf een oprechte amateurclub met zoveel mogelijk zelfwerkzaamheid". Kort maar krachtig samengevat door één van de "bejaarde heren".

- MINPUNTEN:**
- Zijn die er dan? Moet je altijd vergeten!
 - Te verwaarlozen, geen.
 - Promoveren, degraderen, promoveren, etc.
 - De harde muziek tijdens de rust en na de wedstrijd van het eerste elftal op zondag!
 - Soms wat te losjes in de organisatie waardoor geïmproviseerd moet worden,
 - De zomersporten lijken niet meer betrokken bij de club.
 - Het is problematisch om medewerkers en bestuurders te werven.

Het Seniorenconvent: Van links naar rechts: Siebe Rinkema, Wim Kroese, Cees Fris, Hein van Liemt, Dolf Heintjes, Henk Selier, Arie Riethoff, Wim van Batenburg, Hans Siegerist, Wim Haye, Dirk Deen, Henk Vijge, Hans Coers, Gerard Diederiks en Aad Fris.

De Zaterdagtak - een dubbelinterview

Interview Jaap de Vries

Boven
Max Paardebek
en onder
Ronald Spoor.

» Max Paardebek (van 22-11-1946) en Ronald Spoor (van 30-01-1962): zestien jaar verschil, maar qua bevoegenheid maakt dat niets uit.

Max: "Ik zou niet zonder m'n cluppie kunnen".

Ronald: "Op ons niveau is humor bepalend".

Quotes van echte BVC-ers. Quotes van leden met een staat van dienst, die bovengemiddeld is. Laten we beginnen met Max, die recent tot de ontdekking kwam (niet van de Hemel) dat de zaterdagafdeling 50 jaar bestaat.

Geen echte zaterdagclub, maar wel een in de loop der jaren florerende equivalent van de zondagafdeling. Hoe zat het, hoe gaat het? Zondagspelers willen wat gas terugnemen en verkassen naar de zaterdagafdeling. In elke club gaat dat gepaard met wrijvingen. Gaat de zaterdagafdeling de zondag overvleugelen? Moet er een aparte trainer komen, een verzorger, een sponsor?

Max kent van A tot Z de problematiek en vindt dat bij de BVC Bloemendaal de bestuurlijke support wel eens te wensen overliet. Een ondergeschoven kindje dan? Niet helemaal, maar de prioriteit heeft altijd bij de zondagafdeling gelegen. Soit, behalve het niveau van de standaardteams zijn beide afdelingen gelijkwaardig.

Ook voor Max geldt dat Zondag-1 zo hoog mogelijk moet spelen, maar het eeuwig (!) manco van de club is dat men niet prestatiegericht bezig is. Het druist tegen zijn principes in: "Ik zou wel eens eersteklasser willen zijn!". Dat zal hem niet meer lukken. Hij heeft de fakkel doorgegeven na een verdienstelijke voetballoopbaan.

Om te beginnen: Max is gek van voetbal en steekt dat niet onder stoelen of banken. Tyrisch vertelt hij over de "ouwe knarren" van de zaterdagafdeling: Pum Noordhoff, Bas Nossent, Henk Toeset en vele anderen.

Zo'n kwart eeuw is hij actief bij de BVC; trainde de adspiranten, coachte de zaterdag, was een paar jaar actief bij andere verenigingen, maar de BVC bleef altijd nummer 1. Trots vertelt hij van het derdeklasserschap. Het duurde maar een seizoen, maar hij heeft er wel van genoten. Zo geniet hij nu nog van de vriendschappen die voortvloeiden uit zijn activiteiten bij de BVC Bloemendaal: Ted Immers, Dick Goemans bijvoorbeeld noemt hij nog steeds "mijn gabbers". Met de eerste was hij in Zondag-1 een veel scorende combinatie.

Nu, na zo'n dertig jaar heeft hij het wel gezien en zal gevraagd en ongevraagd zijn commentaar leveren. Zowel kritiek als lof komt makkelijk over zijn lippen en hij roemt Jacques Hoep, Fred Korbeek en Marcel Amelung bijvoorbeeld om hun niet aflatende ijver en zaterdagse standvastigheid. Op hen kon hij altijd rekenen, zij gingen en gaan ervoor.

Bestuurlijk draagt hij Peter Petersen een warm hart toe. Hij is de man van de organisatie en maakt zich sterk voor de zaterdagvoetballers.

Max heeft inmiddels het coachen overgedragen aan Ronald Spoor; net zo gek van voetbal als zijn voorganger. Bovendien hebben ze, naast de "gewone mannelijke passie" er nog zeker één gemeen: Kaarten! Als het niet over voetballen gaat, wordt er gekaart!

Ronald voetbalde o.l.v. Ko Klaver in de A-junioren met o.a. Leon Hoep, Allan Perkins, Ron de Droog en Marcel Amelung. Met veel plezier denkt hij terug aan zijn periode in Zondag-1, dat toen getraind werd door Paul Egner: "Een wereldvent!" Hij paste de jeugd soepeltjes in het eerste in. Sommige coryfeeën verdwenen naar het tweede. Het was toen een hele leuke mix: de aanstormende jeugd en de wat meer ervaren spelers. Omdat de "jonkies" nog op school zaten, hoefden ze niets te betalen.

Paul Egner is niet de enige trainer waar Ronald met plezier aan terugdenkt. Douglas George, Joop van de Broek, Willem Kuipers en Frank Meijerman rekent hij, om verschillende redenen, tot de betere trainers. Korte tijd speelde hij bij RCH en DIO, maar de Whites bleven aan hem trekken. Hij kwam graag terug.

Toen Douglas George meer/vaker wilde trainen vond Ronald het genoeg: 1x per week was voor hem voldoende en hij maakte de overstap naar de zaterdag. Gerenommeerd in de regio: Wie kent hem niet? Zijn gevoel voor humor en zijn vermogen te relativiseren zijn plezierige karaktertrekken en maken hem sympathiek. Hij traint fanatiek (uiteraard gedoseerd) en heeft het buitengewoon naar zijn zin. Met Jan Post als leider loopt alles op rolletjes en beschikt hij over voldoende mensen. Dat is wel eens anders geweest. Max en hij weten er alles van!

Inmiddels met vier kruisjes achter zijn naam peinst hij er niet over zijn schoenen aan de spreekwoordelijke wilgen te hangen. Hij vat de sfeer en de kracht van de BVC kort samen: "Je kent iedereen; 't lijkt soms net één grote familie!". En daar voelt hij zich thuis!

Over vier kruisjes gesproken: nog niet zo lang geleden werd Ronald 40 en dat heeft hij o.a. gevierd met de publicatie van een dichtbundel: Blauwdruk. Zoveel poëten hebben we niet in de club en daarom mogen twee gedichten niet ontbreken. Het maakt nieuwsgierig naar meer... «

VOETBAL

Goal, corner, buitenspel
strafschoppen, sudden
death

traag, snelheid, gemeen
spugen, kopstoot, schwalbe.
Het blijft sport
overal nummer 1
waar dan ook.

VADER

Hij leeft of is dood
hoe oud je bent
maakt niet uit
hij is er elke week
nee, elke dag
wat een veelde
dat je dat bedenkt.

Wim Oosterhof - besturen deden we

Interview Jaap de Vries

» Vanaf 1941 (ik was nog niet eens geboren) is hij lid van de BVC. Zijn broers waren dat ook: Arie, de technicus en Henk, de schoffelaar. Willem zelf zat er zo'n beetje tussen in: was niet technisch en ook niet zo'n schoffelaar. Zijn affiniteit lag meer bij bestuurlijk bezig zijn, dingen regelen, achter de typemachine zitten. Vanaf 1941, dus zo'n 60 jaar, is hij op allerlei manieren betrokken bij de Bloemendaal Volksweerbearbaarheid Combinatie. Een grote variëteit van functies, met Gerard Voogd steeds als zijn kompaan.

Willem en Gerard waren een soort Siamese tweeling. Als je de één zag wist je dat de ander in de buurt was. Na de oorlog overhemden naar Groningen brengen, na de oorlog kaartjes voor wedstrijden verloten. Na de oorlog sneaky naar binnen bij een uitverkochte wedstrijd: "Wat zegt u, zijn de kaarten voor Van Gelderen er niet?" De pleuris brak uit, Van Gelderen bestond niet, maar Gerard c.s. kwamen wel binnen. Toen heette dat al ritselen en Willem spreekt er met warmte over.

Er was toen een charmante kwajongensachtigheid waar Gerard Voogd, Willem Oosterhof zelf, Jan van Leuven, Dries Diederiks en bijv. Frans v.d. Aardweg deel van waren.

Er moest en zou gevist worden en zeer matineus vertrokken de heren: wel om eerst ergens een uurtje te biljarten. De slechtste visser kreeg als eerste iets aan zijn haakje en als ze later thuis waren zeiden ze rustig tegen Gerard "Waar was jij nou de hele dag?" Verwarring bij de echtelieden, maar doller pret bij de "verzamelde vissers".

Willem is ook nog trainer geweest; er was geen geld, dus ook geen trainer. Willem Kuipers, Leo Kops en zelfs Dries Diederiks zouden geprofitteerd hebben van zijn trainingmethode.

Hij was nog "zaakwaarnemer-avant-la-lettre" van Ted Immers. Die was veel te goed voor Bloemendaal, maakte er op school een potje van en moest eigenlijk woekeren met zijn talenten. Willem Oosterhof en Ted Immers naar Ajax, dat zou wat zijn voor de laatste. Dat werd het niet, maar VSV, Telstar, etc. werden het wel. Zowel als voetballer en als trainer kan je Ted wel een geslaagd product noemen uit de BVC-school. Een gentleman binnen en buiten de lijnen.

Willem Oosterhof is er ook zo een. Hij was 18-19 jaar toen hij in het bestuur kwam en met zijn maatje Gerard Voogd heeft hij heel wat meegemaakt.

Gerard had connecties in de zwem-, waterpolowereld. Willem ging mee. Willem ging zich bemoeien met het honkbal. Gerard ging mee. Ze gingen zich bemoeien met de Haarlemse Honkbalweek, ze bemoeiden zich overal mee. Willem Oosterhof beschrijft het als "een zootje tuig", maar er spreekt een grote onschuld uit.

Besturen deden ze, ze deden alles. Het bestuur maakte iedere week de opstellingen en als er een bestuurder later kwam en zei: "zo doen we het helemaal niet", dan moest alles opnieuw gebeuren.

Ze vouwden de blaadjes, gingen naar Vreeburg

Zo spreekt een bestuurder...

voor de alcoholische versnapering en daarna nog naar de automatiek in de Zijlstraat.

Zo'n twintig jaar in het bestuur, onder voorzitterschap van Gerard Voogd, is voor hem de leukste periode. Mensen deden "de zaken" met elkaar en in het bestuur zitten van een club betekende heel erg veel. Je was er dagen mee bezig. De hectiek van deze tijd bestond toen nog niet.

Als bestuurder is Wim Oosterhof eind jaren '40 wat buiten het clubgebeuren geraakt: van 1948 tot 1951 moet hij in militaire dienst en daarna ging hij naar de politieschool. Eerst werkte hij in Den Haag en vanaf 1955 was hij leidinggevend bij de Haarlemse Politie.

Wat de BVC betreft waren de naoorlogse jaren niet gemakkelijk; het veld was verwaarloosd en ook de accommodatie was "niet optimaal" om het maar zachtjes uit te drukken.

Gerard Voogd nam de leiding en elke keer was er verbetering. Het kader raakte enthousiast en velden werden ingericht, doelen geplaatst. Wat gedaan moest worden, werd gedaan en zo kon het gebeuren dat met een tiental grasmaaiertjes het hoofdveld werd gemaaid. De noodzaak van een eigen clubhuis werd snel voelbaar en ook vergaderingen en besprekingen waren nodig voordat Robert Voogd jr. de eerste steen kon leggen. Een clubhuis waar overigens nu ook weer grote plannen voor zijn.

De club blijft in beweging en dat vindt Wim Oosterhof ook de charme: "Het is niet beter, maar anders, de sfeer is nog steeds buitengewoon. Het blijft een bijzondere vereniging!"

De laatste quote van een bijzonder bestuurder is zeker een compliment. Iets schrijven over Wim Oosterhof is vergelijkbaar met Japanse schilderkunst: het gaat om het weglaten. In zijn geval van memorabele en bestuurlijke en andere acties.

Wat onze jubilerende club betreft kunnen we kort zijn: we boffen met hem!" <<

Bas Goedhart - over geld wordt niet gesproken

Interview Gerard Metselaar

>> Hoe lang bent u al lid van Bloemendaal en wat zijn bijzondere herinneringen?

Toen ik 10 jaar oud was, ben ik op 2 september 1958 lid van Bloemendaal geworden bij de welpen. Ik ben bij Bloemendaal gekomen nadat ik bij de padvinderij aan de Bergweg over het hek stond te gluren. Op een maandagavond in de oude boerderij Bleek en Berg ben ik ingeschreven door Andries van Esveld, een erelid van de vereniging. Hij was een collega van mijn vader, dus was het lidmaatschap door hem snel geregeld.

Wat tegenwoordig de D-junioren zijn, heette toen nog 'welpen'. Aansluitend heb ik de 'aspiranten' en 'junioren' doorlopen. De 'aspiranten' waren de huidige C- en B-junioren en de 'junioren' waren de huidige A-jeugd. Daarna ben ik even weg geweest voor militaire dienst. Na deze onderbreking heb ik jarenlang in het eerste en tweede elftal gespeeld van de zaterdagafdeling. Vervolgens ben ik tot mijn 38-ste doorgedaan in het derde en vierde elftal van de zondagafdeling onder leiding van Frans van de Aardweg en Willem Kroese. Wegens een knieblesure ben ik gestopt met voetbal. Ik heb ook nog twee jaar in de jeugd gehonkbald. De aspiranten van Bloemendaal was toen een bloeiende afdeling.

Ik ben dus ruim veertig jaar lid van de vereniging waarvan ik bijna dertig jaar actief ben geweest als speler. Als bestuurslid ben ik ruim dertig jaar bij de vereniging betrokken. Bij de opening van het nieuwe clubhuis in 1969 ben ik in het bestuur gekomen als verantwoordelijke voor het beheer van het clubhuis; in 1970 gevolgd door de taak van secretaris van de Afdeling Voetbal. In 1977 werd ik door Piet Tromp gestrikt om penningmeester te worden van het bestuur van de vereniging. Dat ben ik tot de dag van vandaag - 25 jaar lang - gebleven.

In al die jaren heb ik gesteld, dat zodra we als vereniging eenmaal uit de rode cijfers zouden komen, ik het als penningmeester voor gezien houd. De hypotheek op het clubhuis en de huur van de velden waren zware lasten. Nu de cijfers niet meer rood zijn, ben ik echter nog altijd penningmeester. Misschien is het penningmeesterschap van deze vereniging wel een passie voor mij waarvan ik mij niet kan losmaken.

In de meer dan 30 jaar als bestuurslid heb ik vier voorzitters meegemaakt: Gerard Voogd, Jan Senft, Jaap de Vries en Kors Busbroek. In bestuursvergadering met o.a. Gerard Voogd en Jan van Leuven vlogen wel eens de asbakken door de lucht over een meningsverschil. Als jongste bestuurslid dacht ik toen: "In wat voor college ben ik terecht gekomen?"

Wat betekent het Bloemendaalgevoel voor u?

Vanaf de jeugd heb ik veel plezier aan Bloemendaal beleefd. Ik heb er veel vrienden gehad en veel vrienden aan overgehouden. Ik herinner me toernooien bij Alkmaarse Boys, Heerenveen, enzovoorts. Mijn beste herinnering is het kampioenschap met Aspiranten C tegen ETO uit Hoofddorp; en de daaraan voorafgaan-

de extra trainingen onder leiding van Dries Diederiks. Toenmalige bestuursleden stelden, dat er in jaren niet zoveel mensen op het Bloemendaalveld waren geweest, een absoluut record.

Daarnaast herinner ik me veel zomervakanties en kamperen met Bloemendaalvriendjes. Op latere leeftijden gingen wij eens met bromfietsen naar Vierhouten waar we op onze manier min of meer de beest hebben uitgehangen. Dat ik bij Bloemendaal vrienden voor het leven heb gemaakt, vind ik iets te royaal gezegd. Ik vond en vind het bij Bloemendaal gewoon gezellig.

In de jubileumuitgave 'BVC 90 jaar' heb ik gesteld, dat Bloemendaal over 10 jaar nog wél zo gezellig zou zijn, doch met veel minder leden. Ik zat er helemaal naast. Bij het 100-jarige jubileum is Bloemendaal veel groter en nog gezelliger dan 10 jaar geleden. Iedereen wordt opgenomen. Politiek of geloof spelen geen rol. Er wordt ook niet uitbundig over gefilosofeerd.

Wat is uw advies voor het toekomstige beleid van de vereniging?

Wij, het bestuur, hadden aangekondigd, dat de meesten van ons dit jaar zouden aftreden, hetgeen voor een aantal van ons ook noodzakelijk is. Verjonging en vernieuwing van het bestuur zijn nodig.

1898

Original

Afschrift

Ledenlijst
af
G. v. Riesen
A. Bakker
H. Landorp
J. Schoon
M. v. d. Berg
J. Kluit
H. Cassee
H. v. Riesen
D. Offenberg
F. Cassee &c.
J. Cassee &c.

Ledenlijst
J. Fris
G. v. Riesen
A. Bakker
H. Landorp
J. Schoon
M. v. d. Berg
J. Kluit
H. Cassee
H. v. Riesen
D. Offenberg
F. Cassee &c.
J. Cassee &c.

BLOEMENDAAL: „BIJ ONS WORDT NIEMAND BETAALD“

(Van een medewerker)

HAARLEM — Door de vele overschrijvingen naar Bloemendaal is bij sommigen de indruk gewekt dat er bij de "Whiffel" betaald zou worden.

noldi, die tot voor kort bij EHS werkzaam was en nu met dispensatie Renova mag trainen. Hij is nog bezig het vereiste diploma te halen.

door een gat in het zijnet gaan. Hij maakte de sch... daarop attent en inderdaad in het zijnet een gat... doelpunt werd dan ook...

ren van EDO komen veel rainers voort. Momenteel als zodanig ub in dienst. Jacques...

• Aanvoerder Wil Hillegom is van z... voorzitter...

Het eerste kasboek uit 1898 met een batig jaarsaldo van 29 cents.

Daaronder een artikel uit het Haarlems Dagblad van 1973(!) met voorspellende inhoud.

Links Bas als 12-jarige en daarnaast de voetballende penningmeester met een andere welbekende Bloemendaler.

Het veranderen van het beleid is niet nodig. Het enige dat wel heel noodzakelijk is, is een aanwas van echte vrijwilligers, die lang bij de club willen blijven en er veel tijd in steken.

Wij moeten zeker de ambitie hebben om hoger te komen met ons eerste elftal. Probleem is geld betalen aan spelers. Dat is nog nooit gebeurd in mijn 25-jarig penningmeesterschap en daar heb ik ook absoluut geen zin in.

Als je mee wilt draaien in de top van de Derde Klasse en eventueel promotie wil bereiken naar de Tweede Klasse, zul je echter toch iets terug moeten doen voor de gevraagde inspanningen van de selectie-spelers. Bij andere clubs gebeurt dat ook. Wij gaan echter geen geld geven aan individuele spelers.

Wel mag de selectie collectief een spaarpotje bij

elkaar zien te schoppen voor een gezamenlijke reis of iets dergelijks. Als blijk van bijzondere waardering voor goede wedstrijdresultaten heeft het bestuur daar wel wat voor over.

In de toekomst zijn er volgens mij de volgende problemen: de financiering van de vernieuwing van het Clubhuis; het in stand houden van goede sportvelden, want de gemeenten willen van het onderhoud af; en het vragen om geld door spelers. Misschien ben ik over deze problemen wel te pessimistisch; 30 jaar geleden speelden deze zelfde problemen ook al. «

OMROEPVERENIGING VARA

Algemeen Secretariaat:

Heuvellaan 33
Hilversum
Postbus 175
Tel. (02950) 4 87 41
Postgiro 300.000

De heer J.F.H. Noordhoff
Aart van der Leeuwstraat 31
HAARLEM.

uw antwoord vermelden s.v.p.:
tele-dienst akt/tv/wb/bv

datum , 12 juli 1967

Voorzitter Jaap de Vries ruimt ook wel eens achter de bar op!

Geachte heer Noordhoff,

Hoewel het hier geenszins om een "onbeduidend gevalletje" gaat, zoals u in uw brief schrijft moeten wij u niettemin berichten, dat het conflict tussen u en de KNVB niet geschikt is voor onze rubriek "Achter het Nieuws". Wij hebben uw brief met bijlagen echter doorgezonden aan "NTS Sport", opdat de heer Spaak wellicht kan beoordelen of het iets is voor zijn programma. Wij nemen aan dat hij u te zijner tijd wel iets van zich zal laten horen. Het spijt ons u niet van dienst te kunnen zijn en verblijven,

hoogachtend,

(J.W. Bosboom)
Adj. Chef Afd. Aktualiteiten

DE JONGEREN GEVEN HET VOORBEELD. 3. AFDELING. SCOORDEN IN 10 WEDSTRIJDEN. KNIELEND VAN LINKS NAAR RECHTS: A. CHARLES DE BOCK. STAANDE: F. VAN...

Alle ogen zijn gericht op "De Bal" op deze fraaie fotocompositie tijdens de derby Bloemendaal-Haarlem in 1927. Ter verhoging van de recette is de openbare weg afgeschermd met een zeildoek.

Bloemendaal I. Nederland's 100-jarig bestaan in 1962 (jubileumwedstrijd)
De Bladspelers zijn staand (van links naar rechts):
Jan Meenhoud, Piet van Dijk, Arie Nijssen, Garry Jansen,
Wim Kanguard, Ben Tromp, Wim Kraaij.
Gehurdd! Van de Groot, Herman Pindschat, Wim Kanguard
en Nol Houtkamp.

Jacht en voetbal

... speelden de 2e klassers „Bloemendaal” en „Schoten” te Schoten. Een gelijk spel van 3-3 was het resultaat. Hierboven een tweetal momenten uit deze ontmoeting.

Voetbalverbod voor honkballers

Fraser, de Amerikaanse coach van de Amerikaanse Nederlandse Honkbalbond, en tweemaal spelers van het nationale team, is verboden om in hun vrije tijd te voetballen. Doen zij dit wel, dan wordt zij uit de Nederlandse ploeg gedrukt die in juli Nederland gaat vertegenwoordigen bij de Europese kampioenschappen. De spelers zullen worden

... MAAL A. ADSPIRANTEN, THANS REEDS KAMPIOEN VAN HUN... WAARBIJ EEN RECORD UITSLAG VAN 33-0 TEGEN EDO A. ... PAAP, P. WILLE, W. MOMMERS (AANVOERDER), ADR. BAKKER ... M. DROST, ANT. DE ROOS, G. HAMEL, P. HOOGEVEEN.

UITGAVE

JUBILEUM

1902 1927

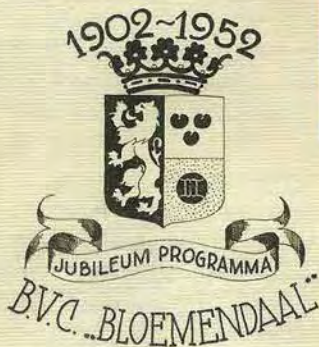
Uitgegeven ter
gelegenheid van
het 25-jarig
bestaan

Bloemendaal be-
schap in de
NHB. De EHS-
mp, Beidschat
van dit kam-
vaartsdag een
romotiecompe-
e verenigingen
een plaats in
den zijn zodan-
t samenvallen
ningen van de
waartoe alle

KNHB-coach
en kortestop
promotiewed-
n zij dit wel,
n met het Ne-

De legendarische alles-regelaar Gerard Voogd.

De honkbalselectie in het midden van de jaren 70 onder leiding van Marcel Tullenaar (links staand) en coach Teun Gaartman (staand 4e van rechts).

Bridgen - een vrijgetroefde ruiten!?

Henk Selier

» Ja, u leest het goed. Behalve op de velden, is Bloemendaal ook actief in de zaal, i.c. onze gezellige kantine. Reeds 9 jaar is de donderdagavond gereserveerd voor (oud)leden en andere enthousiaste mensen om in een ongedwongen sfeer een kaartje te leggen.

Initiatiefnemer van dit alles is Hans Coers, die als bestuurslid van een bridgeclub in Haarlem maandelijks op de zaterdagavond een bridgedrive in ons clubhuis ging organiseren.

In die tijd werden er ook Bloemendalers gezocht voor een bridgecursus op de donderdagavond, onder leiding van ex-herensoftballer en briljant bridger Walter van Donselaar. Gedurende twee seizoenen werden op die manier ongeveer 40 dames en heren klaargestoomd voor de grondbeginselen van het edele bridgespel.

De vraag was daarna, wat nu? Uitwaaiëren naar andere verenigingen of zelf een afdeling oprichten binnen onze vereniging.

Tot dit laatste werd algemeen besloten. Onder voorzitterschap van Aad Fris en met Liek Coers als penningmeester en ondergetekende als secretaris werd met succes een ledenwerfactie gehouden. Sinds die tijd wordt van september tot mei ieder donderdagavond gezellig gebridget.

Onder verschillende besturen heeft het ledental zijn ups en downs gekend. Soms moest worden overwogen een ledenstop in te voeren, maar dit jaar leek het zelfs het laatste seizoen te zijn geweest.

Dankzij de inspanningen van een aantal leden en met medewerking van het voetbalbestuur, wordt er in september weer een doorstart gemaakt, echter uitsluitend op de donderdagavond.

De maandelijkse zaterdagdrives zijn overgenomen door een andere vereniging op een andere locatie.

De bridge-afdeling, met onder haar leden veel oud-gedienden van de B.V.C., feliciteert het algemeen bestuur van harte met het 100-jarig bestaan. De bridgers hopen nog lang van de faciliteiten in het clubhuis gebruik te kunnen maken. «

Cricket - "een mooi en flink spel"

Gerard Metselaar

Boerin Uitendaal bij het BVC-clubhuis op "Caprera" in 1937.

Tussen de koeien is de cricketsport in Bloemendaal met zeer primitieve middelen begonnen. Echter al in de zomer van 1927 werd de cricketafdeling kampioen van de Haarlemse Cricketbond. Bij deze gelegenheid verklaarde het BVC-bestuur: "Bloemendalers! Cricket is een mooi en flink spel, hetwelk, zij het dan ook gespeeld in een wat rustiger milieu dan de voetbalsport, den beoefenaars genoeg emoties biedt." Van het kampioenteam van 1927 waren er vier tevens lid van het voetbalelftal uit 1922 dat kampioen werd. Jan en Hein Beyk, M. Jansen en Gerrit Kopjes Niemann. Ook BVC voorzitter Adriaan Cassee speelde in de cricketploeg. De eerste cricketpitch is in 1925 aangelegd door Piet Parson, speler van het eerste voetbalelftal en honkbalinternational.

» Van 1925 tot 1941 heeft BVC Bloemendaal een cricketafdeling gehad. De reden van de opheffing in 1941 was niet alleen de oorlogsomstandigheden, maar ook het feit dat de cricketafdeling van de voetbalclub HFC Haarlem zich losmaakte.

De Cricket Club Haarlem verhuisde van het Haarlemterrein aan de Jan Gijzenkade naar de Donkerelaan in Bloemendaal. In 1965 veranderde deze inmiddels Bloemendaals geworden cricketclub haar naam van 'CC Haarlem' in 'CC Bloemendaal'.

Het veld aan de Donkerelaan was vrijgekomen door verhuizing van de Bloemendaalse hockeyclub HBS ('Houdt Braef Stand') naar een nieuw veld op de locatie Bleek en Berg aan de Bergweg als buur van BVC Bloemendaal.

In de wijde omgeving van Haarlem zijn thans nog twee cricketverenigingen actief: Bloemendaal, dat haar clubhuis heeft aan de Donkerelaan en Rood en Wit, dat de cricketafdeling is van de voetbalvereniging Kon.HFC, aan de Spanjaardslaan in Haarlem.

In dit verband is het misschien nog aardig te vermelden, dat Kon.HFC in Haarlem als oudste voetbalvereniging van Nederland niet de enige voetbalclub is met het predikaat 'koninklijk'. De andere is KUD in Deventer. Dat komt doordat cricketafdeling van deze Deventer voetbalclub de oudste cricketvereniging van Nederland is. Waarmee maar gezegd wil zijn, dat de zomersport cricket geen onbekend verschijnsel is als afdeling van een voetbalclub. Ook het beroemde AFC Ajax hield er tot 1967 een afdeling Cricket op na. Zo

was het vroeger ook bij BVC Bloemendaal.

In antwoord op de vraag 'waarheen 's zomers' heeft BVC Bloemendaal van 1953 tot 1990 een afdeling Honkbal gehad. Deze afdeling werd toen omgezet in de thans nog bestaande afdeling Softbal.

De belangrijkste reden was, dat de honkballers hun spel op een meer ontspannen en recreatieve wijze wilden beoefenen. De honkbalcompetitie liet dit met de vele dubbele wedstrijden in de weekeinden en met de te grote reisafstanden onvoldoende toe. Voor de Tweede Wereldoorlog nam cricket bij BVC Bloemendaal dezelfde plaats in als het honkbal na de oorlog.

Het cricketspel werd vanaf 1925 beoefend op een veld waar ook nu nog 's zomers wordt gecricket, namelijk op het grasveld van de hockeyclub Bloemendaal aan de Zomerzogerlaan. Op de plaats waar nu de twee kunstgrasvelden liggen van de hockeyclub Bloemendaal, lagen toen de twee voetbalvelden van BVC. De grasvelden daarnaast, waar nu 's winters wordt gehockeyd en 's zomers wordt gecricket, waren 's winters het trainingsveld van de voetbalclub en 's zomers het weiland van de koeien van boer Uitendaal. <<

Dick Goemans

Interview Peter de Bruin

» Inmiddels is hij 62 jaar, maar dat is hem niet aan te zien. Dick Goemans loopt tegenwoordig halve en soms zelfs hele marathons en hij maakt dus nog steeds die buitengewoon fitte indruk die hem als speler en aanvoerder van het eerste elftal zo kenmerkte.

“Ik kom oorspronkelijk uit Vogelenzang, waar mijn ouders een café hadden”, vertelt Dick. “Het is dus logisch dat ik als jongetje bij Vogelenzang ben gaan voetballen. Rond mijn 18e verkochten mijn ouders dat café en verhuisden we naar Hillegom. Ik kon inmiddels een aardig balletje trappen en daarom werd ik bij mijn nieuwe club Concordia in de selectie opgenomen.

Daar was toen Simon Kistemaker trainer, die later nog furore maakte in het betaalde voetbal. Hij was toen uiteraard nog jong, maar die gedrevenheid die later zijn handelsmerk werd, had hij toen al. Je trainde onder hem dat de stukken er af vlogen. Alle jongens hingen met regelmaat kotsend over de omheining van het veld.

Ik geloof dat ik daar de basis heb gelegd voor mijn conditie, want die is altijd in orde geweest. Maar ja, je weet hoe het gaat. Je wordt wat ouder, je krijgt een baan, serieus verkering en gaat trouwen. Hillegom vond ik nou niet echt een fijne plek om te wonen en dus verhuisde m'n jonge bruidje en ik richting Haarlem.

Toentertijd kende ik m'n ouwe makker Ted Immers al en hij raadde me aan om het eens bij Bloemendaal te gaan proberen. Ik heb me toen gemeld bij toenmalig voorzitter Gerard Voogd en voor ik het wist was ik lid en in de selectie opgenomen. Dat moet in 1966 zijn geweest. Wim Kroese was toen de keeper en verder liepen er toen jongens rond als John van der Smissen, Hans van Driel Krol, Eric Renout, Wim Kuipers, Frank van der Gevel en de

bekende honkballers Herman Beidschat en Leo Kops en niet te vergeten Max Paardebek, die uit het betaalde voetbal bij Gooiland kwam.

Het eerste seizoen viel ik gelijk met m'n neus in de boter, want we degradeerden uit de 4e klasse na een beslissingswedstrijd tegen Wijk aan Zee. Uniek is dat we door een gerechtelijke uitspraak alsnog in de 4e klasse bleven. Ik weet niet meer precies hoe dat zat maar ik geloof dat we niet meer dan twee wedstrijden in de Haarlemse bond hebben gespeeld en toen vrolijk verder gingen in de 4e klasse. In die klasse heb ik mijn hele verdere leven als selectiespeler doorgebracht. Ik ben er nog steeds trots op dat ik al snel aanvoerder werd, terwijl ik toch niet uit de club voortkwam.

Overigens slaagden we er nooit in om een domi-

nante rol in de competitie te spelen. Het was meestal toch een kwestie van middenmoot of knokken tegen degradatie. Maar dat maakte me niet zo veel uit. We hadden altijd een aardige ploeg, die leuk voetbalde maar het nooit van de ijzeren conditie moest hebben.

Toen ik bij de club kwam merkte ik al meteen dat erg hard trainen niet in het woordenboek van de meeste spelers stond. Ik was helemaal niet gewend, dat spelers zich bij duurlopen verstopten achter de bosjes of hele stukken afsneden bij het befaamde rondje langs het Provinciaal Ziekenhuis. Zelf was ik

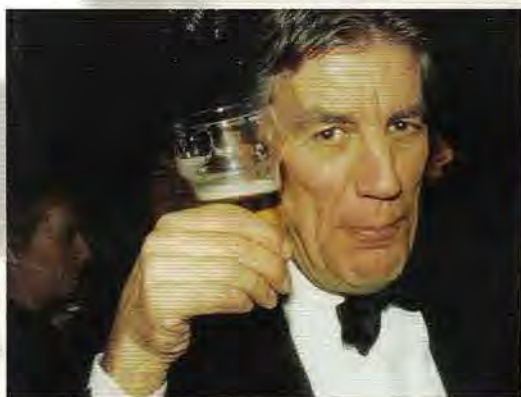
- een club waar

toch wel een echte loper, geen technisch wonder maar altijd voorop bij de trainingen. Dat vond ik nou eenmaal lekker. Maar gezellig was het altijd wel, zeker toen Ted Immers er als speler en later als trainer bij kwam. Ook jongens die er later bijkwamen, zoals keeper Ton Amama, Paul van Egmond en Ad Krug pasten prima in de groep.

Natuurlijk heb ik ook het een en ander aan trainers de revue zien passeren. In welke volgorde weet ik niet meer exact, maar ik heb naast Ted Immers onder andere nog getraind onder Dries Diederiks, Nol Houtkamp en jarenlang onder Laszlo Nanai. Meestal speelden we tegen ploegen uit de directe omgeving van Haarlem. Maar één seizoen zijn we ingedeeld in de Amsterdamse regio. Toen moesten we voor alle uitwedstrijden die kant op, tegen ploegen als Real Sranang. Dat wilde nog wel eens echt gezellig worden, want Amsterdam werkte op veel jongens als een magneet. De keren dat we toen in de kleine uurtjes van de uitwedstrijden terugkeerden kan ik op één hand echt niet tellen.

Wat me nog goed bijstaat is de periode rond de opening van het nieuwe clubhuis, ergens begin 70-er jaren. In café 't Hemeltje in Bloemendaal zwaaide toen ene 'meneer' Van Kampen de scepter. Die was goed voor twee liter jenever per dag, maar bleef altijd heer. In een dolle bui hebben we hem toen gevraagd bij de opening van het clubhuis de aftrap voor de bijbehorende wedstrijd te willen verrichten, maar daar wist het bestuur niets van.

We waren dat al lang en breed vergeten toen we op de dag van de opening klaar stonden om te gaan spelen. Komt daar die Van Kampen in z'n zondagse goed het veld oplopen, posteert zich achter de bal, geeft 'm een punter en begint triomfantelijk naar het publiek te zwaaien. Iedereen was natuurlijk totaal verbouwereerd. Hij is toen met zachte hand door het bestuur afgevoerd, terwijl wij natuurlijk in een stuip lagen. Ik geloof niet dat Gerard Voogd daar toen erg blij mee was, maar later hebben we daar met z'n allen nog vaak om gelachen.

Dick Goemans, voorzitter van de Vrienden van Bloemendaal.

In die tijd stroomden ook veel jonge spelers uit de jeugd door naar de selectie. Daar had je ook fraaie portretten bij zitten, zoals Herrie de Vries, Martin de Busser en Hannes van Bakel. Die konden binnen de kortste keren net zoveel bier aan als de oudere jongens en zaten voortdurend achter je vrouw aan.

Eind jaren zeventig zijn we uiteindelijk met een groep oud eerste elftalspelers in het vierde gaan spelen. Dat was een heel goed maar ook een tikkeltje ondeugend elftal, met een leuke mix van 'vrije jongens'

club heel rijk rekenen. Ik heb er dan ook alle vertrouwen in dat de club ook de komende honderd jaar –ijs en weder dienende- zich zal handhaven als de unieke club die het nu is en waar presteren en gezelligheid moeiteloos hand in hand gaan. «

je je thuisvoelt -

uit de handel en horeca zoals Paul van Egmond en Ton Amama en een paar PvdA-prominenten zoals Bram Peper, Gerard Hes en natuurlijk Jaap de Vries. Dat gaf natuurlijk vaak hilarische conversaties in de kleedkamer en kantine.

Vanwege knieproblemen ben ik begin jaren tachtig gestopt met voetballen, ook omdat het team uit elkaar viel. Ik heb toen een paar jaar niets gedaan en kwam eigenlijk ook niet meer op de club. Maar ja, het bloed kruipt waar het niet gaan kan en na verloop van tijd ben ik weer naar het eerste elftal gaan kijken.

In de loop van de afgelopen jaren ben ik me weer steeds sterker bij de club betrokken gaan voelen.

Op dit moment ben ik voorzitter van de Vrienden van Bloemendaal en ben ik blij dat ik zo m'n steentje aan de club kan bijdragen. Natuurlijk volg ik het eerste op de voet, niet alleen thuis maar ook de uitwedstrijden ben ik erbij.

De kracht van Bloemendaal is voor mij dat je er gelijk thuis bent, dat heb ik althans altijd zo gevoeld. Ik heb bij Bloemendaal gewoon veel vrienden gemaakt die ik tot op heden nog heb. Ook vind ik dat de club altijd sterke bestuurders heeft gehad.

Vroeger had je Gerard Voogd en Willem Oosterhof. Mannen met overwicht en veel goede relaties. Tegenwoordig heb ik veel respect voor mannen als Kors Busbroek en Bas Goedhart. De club heeft het een tijd lang moeilijk gehad en daar hebben ze toch goed de schouders onder gezet. Volgens mij is de club nu weer sterk en gezond.

Naar mijn mening moet Bloemendaal echter geen overdreven ambities hebben, bijvoorbeeld door het spelen in de eerste klasse na te willen streven. Misschien is de tweede klasse haalbaar, maar alleen als de basis goed is. Anders ben je zo'n ééndagsvlieg en wordt je eerste elftal een doorgangshuis.

Bij Bloemendaal moet je in eerste instantie komen spelen voor de schitterende locatie, de sfeer en het niveau van de mensen. Met die factoren mag je je als

*Dick Goemans in het eerste elftal uit 1969.
Achterste rij van links naar rechts: Dik Rigbers, Ron Odendaal,
Max Paardebek, Eric Renout, Hans Kempers, Jan Ramakers.
Voorste rij van links naar rechts: Ton Ramakers, Jan Ruygrok, Ted Immers,
Dick Goemans, Rolf Abbas, Hans van Driel Krol.*

» Wanneer bent u lid geworden van Bloemendaal?

Op 15-jarige leeftijd ben ik op 15 augustus 1939 als C-junior gaan voetballen bij Bloemendaal. Ik ben 63 jaar lid van de vereniging. Nadat ik al lang met voetbal was gestopt heb ik ook nog anderhalf jaar gesoftbald.

Op de foto – staand tweede van links – ben ik 18 jaar. Dat is nu 60 jaar geleden. Je vraagt je af: waar blijft de tijd? Deze foto is gemaakt van het eerste elftal van Bloemendaal bij de uitwedstrijd tegen HFC. Wij speelden toen in de derde klas van de KNVB. Ik was als rechtsbuiten vaste speler van het tweede elftal, die af en toe meedeed met het eerste. In het tweede elftal heb ik jarenlang gevoetbald met Hans Siegerist, Kees Fris en Dolf Heintjes. Wij treffen elkaar nog steeds op de woensdagmiddag bij het maken van het clubkrantje.

schieten, maar zulke doelpunten heb ik in mijn tijd ook wel gemaakt, hoewel ik dat liever niet over mijzelf zeg.

Zo had je in de jaren vijftig de snelle rechtsbuiten Jan van den Enden. Hem noemden wij de 'scheerkwast' omdat hij een kapperszaak had in Santpoort-Zuid. In de na-oorlogse tijd was er Henk Tullenaar, een goede linkshalf. Van de periode rond de oorlog herinner ik mij vooral Andries van Esveld.

Ook later had je steeds wel weer enkele bijzondere figuren in het eerste elftal, zoals onder anderen Jaap Nauwelaerts de Agé, de sportschoolhouder uit Bloemendaal, of de drie honkbalinternationals in de jaren zestig. Veel jaren later had je nog de honkbalinternational Marcel Joost, een goede speler in de voorhoede, die ook dit jaar nog soms meedeed met het

Waarom ik de enige ben die

Achterste rij: Cees Schreuder, Dirk Deen, Gerrit van der Linden, Chris Steffers, Pim Noordhoff, Gerard Koelemij.
Voorste rij: Rudy Houwer, Klaas van der Linden, Eddy de Haas (keeper), Jan Potharst, Jan van der Borgh, Andries van Esveld.

Heeft Bloemendaal in de laatste 60 jaar nog enkele echt goede spelers gehad?

Nee, echte uitschieters waren er niet bij. De enige echt goede voetballer die ik heb gekend en waarmee ik ook heb getraind was Charley de Bock. Het was natuurlijk wel heel bijzonder, dat een klein clubje uit de derde klasse een speler had in het Nederlands Elftal. Dat was eind jaren dertig. Nee, echt goede voetballers waren er daarna niet meer bij. De een had wat meer van dit en de ander had wat meer van dat. Gemiddeld is het van ongeveer hetzelfde niveau gebleven. Nu is er bijvoorbeeld de Zandvoorter Kastien die goed kan

eerste elftal.

Wel hebben wij

bij Bloemendaal altijd

heel goede keepers gehad. In de afgelopen 60 jaar waren dat achtereenvolgens Eddy de Haas, Wim Berkemeijer, John Cassee, Wim Kroese, Ton Amama en Fons Halfman. Zij waren duidelijk beter dan de hele rest van de klasse waarin zij speelden.

Wat betekent Bloemendaal voor u?

Nadat ik al geruime tijd was gestopt als actieve voetballer heb ik nog even gesoftbald. Nadat ik ook daarmee was opgehouden, vang ik sinds 18 jaar de kinderen op bij de woensdagmiddagtraining. Als ze klaar zijn met de training krijgen ze van Ome Dirk limonade. Ook ben ik als supporter bij alle uit- en thuiswedstrijden van het eerste elftal aanwezig. Daarnaast onderhoud ik de struiken en bloemen voor het clubhuis.

De vriendenclub die op woensdagmiddagen het clubkrantje maakt, betekent alles voor mij. Alle oud-gedienden die daarvoor bij elkaar komen zijn vrienden voor het leven. Dat zijn er ongeveer 15 die ik nu niet allemaal hoeft op te noemen. Eén daarvan is Wim Haye die precies even lang lid is als ik, omdat wij ons op

hem draagt...

precies dezelfde dag hebben aangemeld, namelijk op 15 augustus 1939. Zonder de overigen tekort te willen doen noem ik nog Hans Siegerist, Kees Fris en Dolf Heintjes met wie ik in het tweede en derde elftal heb gevoetbald. Dan heb je nog Wim Kroese, die ik hiervoor al als oud-keeper van het eerste elftal heb genoemd, en ook Aad Fris, Gerard en Dries Diederiks, enzovoorts.

Ik wil voor de oude vriendenclub nog even iets rechtzetten: omdat er eens een keer een bladzijde verkeerd om lag, is in het laatste nummer van het clubblad geschreven, dat Ome Dirk misschien al te vroeg was begonnen met het uitschenken van een borreltje. Hierdoor is bij de leden van onze vereniging een verkeerde indruk gewekt van de nauwgezetheid waarmee de oudere leden van de vereniging op de woensdagmiddag het clubblad in elkaar zetten.

Wat zijn uw mooiste herinneringen aan uw lidmaatschap bij Bloemendaal?

Een mooie herinnering heb ik bewaard aan de feestavond van het 40-jarig bestaan in 1942 in Hotel De Leeuwrik in de Haarlemse Kruisstraat. Er was toen een diner voor ruim honderd man. Met Bloemendaal-vrienden hadden wij daarvoor nog enkele café's bezocht rond de Grote Markt.

Ook herinner ik mij het feest in Hotel Zomerzorg op de hoek van de Brederodelaan en de Zomerzorglaan in Bloemendaal bij het 50-jarige bestaan van de vereniging in 1952. Van veel later is mijn herinnering aan het ophalen van Schiphol in 1987 van de softbaldames die in Italië voor Bloemendaal de Europa Cup voor clubteams hadden gewonnen. Ook dat is al weer 15 jaar geleden. Waar blijft de tijd?

In negatieve zin is een uitwedstrijd in Den Helder tijdens de oorlog mij het meest bijgebleven. Samen met een groepje supporters en de helft van het eerste elftal zijn we begin 1941 door Duitse soldaten enkele

uren vastgezet. We werden pas weer vrijgelaten toen de wedstrijd al lang gespeeld had moeten zijn.

Door onze oranjewitte dassen dachten ze dat wij een demonstratie hielden voor 'Oranje Boven'.

Wij gingen met spelers en supporters een winkel binnen om voorafgaande aan de wedstrijd nog wat extra oranje spullen aan te schaffen. De oorlogstijd is voor alle voetbalclubs een dieptepunt geweest.

Ook Bart Huisman was er bij in Den Helder toen wij werden opgepakt. Bart is pas anderhalf jaar geleden overleden. Ook hij hoorde bij de woensdagmiddaggroep. Hij had als keeper de tijd nog meegemaakt toen Bloemendaal in het begin van de jaren dertig in een hogere klasse uitkwam. Daarvan hangen foto's in de Bestuurskamer.

Waarom draagt U als enige Bloemendaalsupporter zo'n grote oranjewitte das?

De das is gemakkelijk te verkrijgen bij de sportzaak van Piet Huyg in de Generaal Cronjéstraat in Haarlem-Noord. Iedereen kan hem daar bestellen. Waarom ik de enige ben die hem draagt, weet ik niet. Daar sta ik verder niet bij stil.

Vroeger hadden de meeste supporters zo'n grote wollen clubdas. HFC-ers droegen een blauwwitte das en Haarlamsupporters een blauwrode. Het zal wel een kwestie van smaak of mode zijn. Mij maakt dat verder niets uit. Bij mij thuis hangt hij onderaan de trap, zodat ik het nooit vergeet hem mee te nemen naar de wedstrijd.

Moet Bloemendaal ambities hebben om hoger op te komen?

Voor de gezelligheid binnen de vereniging hoeft Bloemendaal niet hoger te spelen. Het bestuur moet alles helemaal zelf weten als ze hoger op wil komen in het amateurvoetbal. Ik heb mij nooit met bestuurszaken binnen de vereniging willen bezighouden.

Wel vind ik, dat de gezelligheid van de vereniging er nooit onder mag lijden, als het resultaat van te hoge verwachtingen of ambities later tegenvalt. Bloemendaal is altijd een gezellige vereniging geweest en deze goede clubgeest moet volgens mij behouden blijven.

Heeft u nog speciale herinneringen aan uw tijd als jonge voetballer bij Bloemendaal?

Ik herinner mij dat wij bij Bloemendaal indertijd een Engelse trainer kregen. Dat was toen iets heel bijzonders. Hij heette Bollington. Ik zie hem nog zo voor me. Ik moest op de training zo lang hard lopen, dat ik voor de wereld ging. Nadat je de hele dag hard had gewerkt, liep je op de training net zo lang door totdat je er bewusteloos bij neerviel.

Ik wil de huidige jeugdspelers niets meegeven van wat vroeger in de mode was. Het plezier in het voetbalspel en het daarbij passende gedrag als een goed clublid blijven het voornaamste. <<

Dirk Deen als supporter met bel bij Bloemendaal-KFC op zondag 14 april 2002.

Zondag VE1

Staan: Peter Faassen (scheidsrechter), Wim de Jong, Ed Bakker, Jaap Lindeman, Theo van Rooze, Rob Schoenmaker, Ab Antonisse, Aad Kloosterhuis. Zittend: Harold Meijer, Gerard Ruurda, Mark Tromp, Nico Oudendijk, Ruud van Krieken, Kors Busbroek, Jan Post. Niet op de foto: Auke van Dijk, Rob Koppes, Henk Enthoven, Willem Busbroek en Vader Post (verzorger)

Zondag 2

Kampioen seizoen 2005-2006. Staan van links naar rechts: Ed Ekel (coach); Marcus Hutgalung; Ed Kloes; Dave Hobo; Steef Buurman; Alex Peetoom; Michel Visser; Cees Noordermeer; Rob Koster (ass. coach); Ton van Dooten (grensrechter). Zittend van links naar rechts: Feike Prins (leider); Joost van Velzen; Hans Preyde; Mark v.d. Putten; Mike Bergkamp; Robert Koot; Marcello Ungaretti. Niet op de foto: Cees Nielen; Carl de Bast; Bert de Bast.

E 5

Spelers geknield vlnr: Stijn Stevens, Ted Broekhof, Erik Peschier. Spelers staan vlnr: Max Grootendorst, Yuri Stekete, Joris Bakker, Sam Schreuder, Fabian Philippo. Leiders vlnr: Cees Broekhof, Han Stekete, Roland Philippo.

C 1

Boven van links naar rechts: Mark Buchel (coach), Tim Snoeks, Gijs Le Poole, Chiel v.d. Laan, Lennard Tonheijk, Sebastiaan Thomasz, Paul Joon, Garrieb van Schaik. Onder van links naar rechts: Danny Groeneboom, Kevin Kimman, Thijs Hofker, Rick Kuyt, Walter Joon, Hugo Gorissen, Sander Kroon.

seniorenconvent

Staan van links naar rechts: Kees Fris; Robin Broer; Wim Hays; Hein van Liemt; Henk Vijge; Aad Fris; Henk Selier; Wim Kroese met voor hem Wolf Amelung; Dries Diederiks; Siebe Rinkema; Dirk Deen; Jan Mostermans; Arie Rielhof. Zittend van links naar rechts: Hans Coers; Frans Tegel; Wout v.d. Horst (+); Dolf Heintjes; Gerard Diederiks; Bas Nossent (+); Hans Slegelst. (+) inmiddels is overleden.

Bestuur

Van links naar rechts staand: Jaap Lindeman (penningmeester voetbal); Peter Petersen (wedstrijdsecretaris zaterdag-voetbal); Kees Leenheer (wedstrijdsecretaris zondag-voetbal); Wim Kroese (vice voorzitter); Wil Böhm (secretaris); Jos van Son (voorzitter jeugdbestuur); Bas Goedhart (penningmeester algemeen); Zittend van links naar rechts: Hans v.d. Veldt (clubhuis en terrein); Ruud Zander (clubhuis en terrein); Kors Busbroek (voorzitter). Op de foto ontbreekt Harold Meljer (voorzitter softbal).

F 2

Van links naar rechts: Martijn de Bast; Mike Dix; Jesse van Veen; Wouter van Buitenen; Joep van Reethen; Sebastiaan de Bast; Bas (invaller); Mitch de Droog en Joris van Wijk. Mitch Bolkestein en de leiders Ron de Droog en Bert de Bast ontbreken op de foto.

B 1

Boven van links naar rechts: Kevin Rusman; Baidy; Peter Zijlstra; Maxim Willemsse; Floris Kroon; Ewout Kenbeek; Dave Piters; Thijs Penning. Onder van links naar rechts: Roderick Linker; Gerard Kampioen (leider); Martijn Joustra; Robert Oudendijk; Daan Snoeks. Afwezig: Phil Kult en Thijs Roozendaal.

zaterdag 2

Staan van links naar rechts: Gerard Beaufort; Douwe Alerda; Ronald van Mil; Waldo Griffioen; Earl Kemp; Robert Hessen; Mildo Derks; Marc Lindeman; Robin Bes. Zittend van links naar rechts: Bert van Kampen; Remi Kolf; Marco Bes; Rens Hoogewerf; Chris Bekker; Lucien Nelstein. Niet op de foto: Frank Schoorl.

Heren softbal 2

Boven vlnr: Ralf Emmen; Jan Gillam; Richard Jochemus; Marcel Antonisse; Ronald Jansen; Lodewijk Bosch van Drakenstein. Zittend vlnr: Walter Schreefel; Ron Voorham; Tamara van den Broek. Op de foto ontbreken: Karina Vreugdenhil; Wendy Böhm; Rick Hartgerink; Jaxon Deelman; Herman Scholte; Edward de Ruij.

Zondag 1

Achterste rij: Desmond Leenheer; Ed Kloes; Arthur Paap; Paul van Wingerden; Cees Noordermeer; Aldert Faassen; Mike Brammer. Middelste rij: Erwin Klooster; Herman van Teijlingen (grensrechters); Roald Leunissen; Benno Jimmink; Bas van Velzen; Joost van Velzen; Rinke Beute; Rob Buchel (trainer); Jurgen Semepe (fysiotherapeut). Voorste rij: Stuart Sinclair; Dennis Keuning; Sander Böhm; Mike Smit; Baidy N'diade; Dorat Bolisomi; Mark van der Putten; Richard Prins; Tjerk de Blaauw (teammanager).

Vriendschap - houdt de veteranen op de been

Rolf Bastiaan, aanvoerder Veteranen 2

» Het zal zo'n jaar of tien geleden zijn geweest, dat de KNVB het idee lanceerde om tot een heuse veteranencompetitie te komen.

Aangetrokken door dit prima initiatief begon ik eens rond te snuffelen, hier en daar te informeren of er nog vrienden en kennissen van ondergetekende waren die weer wilden gaan voetballen in deze competitie. De regels waren simpel: onbepikt wisselen en wanneer de vakanties een aanvang zouden nemen, geen voetbal. Een aantal van mijn vrienden vond dit toch wel een aantrekkelijk gegeven. We besloten daarop om het maar weer eens te proberen.

Voetballen doe je met elf man, maar die had ik natuurlijk niet bij elkaar zo één, twee, drie. Ik had aanvankelijk maar zeven spelers en realiseerde mij terdege dat - wil je in de competitie niet in moeilijkheden komen - er toch minimaal veertien spelers nodig zouden zijn.

Opeens kreeg ik een lumineus idee. Het was mooi weer, dus stapte ik op mijn fiets en fietste alle supermarkten van Haarlem, Bloemendaal, Velsen en Heemstede langs om daar op de bekende prikborden oproepen te plaatsen. Dit resulteerde precies in één aanmelding. Een Engelsman die in de gemeente Bloemendaal was komen wonen en graag op de zaterdagmiddag nog even negentig minuten tegen een bal wilde schoppen. Dat waren er dan acht, genoeg

voor waterpolo, maar niet voor de edele voetbalsport.

Ik zag nog maar één ander alternatief: een oproep in de huis-aan-huisbladen. Dit was een absolute voltreffer, de een na de andere voetballer reageerde en uiteindelijk was het team compleet. Wat een luxe! Achttien spelers en ook mensen die nog konden - en ook wilden - fluiten. Waar zijn die vandaag de dag nog te vinden?

De eerste seizoenen verliepen heel goed, samen met het stugge elftal van BSM maakten wij de dienst uit. Maar met de loop der jaren kwam er ook bij ons enigszins de klad in. Wanneer een speler een blessure had, duurde dat een stuk langer eer hij weer op het veld stond. Kortom, de jaren gingen tellen.

Toch waren het niet alleen de blessures die Veteranen 2 parten gingen spelen. De grootste frustratie van onze spelers lag hem in het feit dat er steeds jongere veteranenteams bijkwamen en nog erger, dat deze teams voornamelijk bestonden uit oud-eersteloftalspelers die graag op een lager niveau wilden gaan spelen. Kortom, de laatste jaren worden wij heel vaak volledig van de mat geveegd door betere en vooral jongere voetballers.

Wat houdt onze spelers dan toch op de been? Ik denk dat het allereerst de gezelligheid en vriendelijkheid zijn die je bij de BVC Bloemendaal kunt vinden. Zeker binnen ons elftal valt (bijna) nooit een onvertoegen woord. Dat zie je niet veel in het hedendaagse voetbal. Daarnaast zijn bij ons de onderlinge sociale

contacten heel erg belangrijk.

We organiseren naast het voetballen speciale avondjes en storten elke maand een vast bedrag, waarmee wij dan de aandelenmarkt bestoken. In de hoop om na verloop van tijd eens met het team een reis te maken naar bijvoorbeeld Engeland en daar naast de geneugten des levens ook nog een wedstrijd te voetballen. Ook onze website wordt regelmatig bezocht, niet alleen door onze eigen spelers, maar ook door tal van andere geïnteresseerden.

BVC Bloemendaal, namens de gehele groep van Veteranen 2 van harte proficiat met het bereiken van de honderdjarige leeftijd. Wij zullen deze mijlpaal met ons elftal nooit bereiken, maar hopen toch nog met heel veel plezier de komende jaren te voetballen bij de vereniging die ons allen lief is.

Proficiat!!!!

*www.theyse.com
(Voor hilarische
verlagen van
roemrijchte
nederlagen!)*

georganiseerd".

Rolf Bastiaan, aanvoerder van Bloemendaal zaterdag 7, is, om andere redenen, het scherpst in zijn kritiek. „Na het betaalde voetbal dreigt ook het amateurvoetbal naar de ratsmede te gaan”, luidt zijn opinie.

Bloemendaal 7, „jongens uit het onderwijs die redelijk, maar niet goed, kunnen voetballen”, is het slachtoffer geworden van de terugloop aan elftallen in met name de laagste afdelingen. Bastiaan: „Daardoor zijn we door de HVB in een andere, hogere poule ingedeeld. Het gevolg is dat we alle wedstrijden dik verliezen. De lol is er nu na 17-2 en 18-1 nederlagen bij de meesten wel af. Ons doelsaldo na acht wedstrijden is 4-83.

cluk
con
nig
ling
heid
het
der,
lenn
mee
sche
gen
in
mee
cor
staa
op
weil
Krij
O
star
gen
stip
riet
legi

De geschiedenis herhaalt zich: 1986. Rolf Bastiaan in een interview met Paul Onkenhout van het Haarlems Dagblad over de oprichting van een veteranencompetitie.

Geen topteams meer - maar het softbal leeft

»» Ieder jaar opnieuw betekent het einde van het voetbalseizoen het begin van het softbalzeizoen.

Na de prachtige periode van de jaren tachtig is het stil rondom softbal. Bijna was er geen softbal meer geweest op de Bloemendaalse velden, maar het huidige bestuur heeft dit kunnen voorkomen.

Geen topteams meer bij de dames en heren, geen hoofdklassewedstrijden, geen jeugdinvulling meer en geen kader die zich voor het laatstgenoemde inzet, maar wel softballen en op een behoorlijk niveau. In het seizoen 2001 werden totaal drie van de vijf teams kampioen in de diverse klassen.

Ons mixtoernooi in augustus is elk jaar het hoogtepunt. Er nemen gemiddeld zo'n 16 teams deel en er lopen ongeveer 150 à 200 bezoekers rond... Zeg maar dat softbal niet leeft!

Helaas zijn er op dit moment maar drie softbalteams, maar ze spelen met plezier hun wedstrijden en dat is ook het motto van het bestuur "beleef je sport met plezier". Aanvulling is altijd wenselijk, maar de top hoeft nu niet meer, de recreatie staat voorop.

Onze tegenstanders komen altijd graag naar Bloemendaal, want ze weten dat ze tijdens de wedstrijden moeten knokken om te winnen. Daarna wordt er met een biertje, fricandel en kroket nog eens flink over de wedstrijd nagepraat in het gezelligste clubhuis uit de omgeving <<

Op deze foto houdt Bloemendaalspeelster Monique Fris de beker omhoog van het op 1 september 1986 behaalde landskampioenschap. Van rechts naar links: Ellen Volkers, Rico Pauletta, Jolanda Stein, Anita Mostermans, Nina Brouwers, Jacqueline Bakker, Carolien Fris (gedeeltelijk zichtbaar), Wilma Mostermans, Bas Nossent (de toenmalige voorzitter van de softbaltak).

In de jaren '70 ging het niveau van het herensoftbal snel omhoog.

Wat begon als een aardig spelletje voor wat oudere heren, werd in die jaren een sport voor honkballers, die geen zin meer hadden in het spelen van 2 wedstrijden in het weekeinde en ex-honkballers.

Bloemendaal mocht eenmaal het genoegen smaken Nederlands kampioen te worden, nl. in 1980.

Het team bestond uit de volgende spelers: Staand van links naar rechts: Teun Gaartman; Bertus de Jong; Roland Prenen; Co Swets; Jos Steinhoff; Herre de Vries; Ritchie Daal; Erik Jager; Jan van Wijk; Rob Gruppelaar en Henk Wille. Zittend van links naar rechts: Simon Heemskerck; Rinus Mulder (leider); Harold ter Beest; Herm Haak; Rob Versluis; Bob Selier; Cees Prins; Geert Uffen.

Uit de wedstrijd tegen Twins op 28 augustus 1992. Jacqueline de Jong in gesprek met catcher Jacqueline Bakker.

Twee coryfeeën - en hun herinneringen

Interview Ron Vader

» De zomersporten mogen bij Bloemendaal altijd wat onderbelicht zijn geweest: belangrijk waren ze wél voor de historie van de club. De dames speelden tenslotte jarenlang in Nederland op het allerhoogste niveau en wonnen in naam van de BVC zelfs twee keer de Europa Cup. De mannen deden landelijk eveneens als honk -en herensoftbalteam van zich spreken.

Wij zochten twee van hen op om over de mooie tijden van nog niet eens zo heel lang geleden na te praten: Caroline Fris en Bas Tulle-naar. Op de koffie bij Caroline tovert ze een schitterend fotoalbum tevoorschijn met foto's van de Europa Cupfinale uit 1982. Bas was ook uitgenodigd en bij het doorbladeren komen direct de eerste anekdotes los. Het begint met het verhaal over

het prachtige Italiaanse spandoek wat door o.a. Joop Toeset en Paul Noordhoff, die daarvoor 's nachts in de bomen moesten klimmen, uit de dorpstraat was gepikt en bij aankomst van de overwinnaars op Schiphol voor een mooie achtergrond van de teamfoto zorgde. Recentelijk bij het opruimen van de schuur werd het meterslange doek weer gevonden.

Wat is jullie eerste herinnering aan Bloemendaal?

BAS: De oude kantine in mijn voetbaltijd. Dat was de boerderij met houten trappen en pa Schut boven. Met een dubbeltje moest je douchen: prachtig was dat. En Willem Schutterop die op een avond in een hoekje zat en 21 gehaktballen in zijn eentje op at!

CAROLINE: Mijn eerste herinnering was een hele slechte. Als pupil zag ik mijn overbuurmeisje, die ook lid was, met een mond vol bloed omdat ze door een knuppel was geraakt. Ik wilde gelijk van softballen af. Maar Greet en Willem Valster woonden bij mij om de hoek, dus die lieten mij niet gaan.

BAS: Ik ben bij Teun Gaartman gaan honkballen toen ik zeven jaar was. Op het gras, tot de legendarische huizenhoge heuvel kwam, waar je zowat vanaf kon vallen.

CAROLINE: Met 6, 7 jaar ging ik al mee, want mijn zus Monique was vier jaar ouder. Stond ik daar in het outfield op m'n handschoenen te kauwen.

Aan welke Bloemendalers denk je die belangrijk voor je sportcarrière waren?

CAROLINE: Verschillende. In het begin zeker Greet en Willem Valster: die regelden alles. Dan moest je uit spelen en gingen we achter Greet met een hele slinger oranje/witte meisjes op de fiets naar de wedstrijd.

BAS: Teun Gaartman bij het honkbal. En vooral Gerard Voogd. Die was heel belangrijk voor ons en zorgde voor het geld, materiaal en bijvoorbeeld clinics met de Sullivans op het Bloemendaalveld.

Van deze Amerikaanse honkballers kregen we de kapotte knuppels. Daar draaiden we een schroef in en slaan maar weer.

Gerard liet Rob Balk en mij niet gaan. Er waren wel momenten dat we naar een andere club konden, maar dat was voor Gerard Voogd onbespreekbaar en dus liet je dat wel uit je hoofd.

En natuurlijk Joop de Droog. Legendarische man en heel belangrijk. Hij was er altijd en scheidsrechterde alle wedstrijden. Voor kienavonden trok hij zelf zijn portemonnee en had dan handschoentjes en knuppeltjes gekocht. Lijnen trekken deed hij ook. Kortom hij stond altijd voor ons klaar.

CAROLINE: Kwam je met de Europa Cup op Schiphol, dan stond Gerard Voogd daar. Verder niemand. En al maanden van te voren hadden we zelf allerlei activiteiten zoals loterijen georganiseerd om het geld voor de trip bij elkaar te brengen. Hoofdprijs 750 gulden zie ik in het album!

Van penningmeester Pum Noordhoff mocht ik m'n bonnetjes voor schoenen inleveren, want ik versleet met mijn pitchersbeweging drie paar spikes per seizoen. Ik moest ze wel bij Nihek besteden.

BAS: En Willem Versluys: daar hielden we vakantiebaantjes bij CBS aan over. Kees Leenheer was meer de voetbalman, maar was ook trouwe supporter bij ons. Stond altijd naast de dugout. Later werd "Manus" (Frank Wiedemeyer) degene die alles regelde.

CAROLINE: Kees kon ons niet leren hoe te slaan, maar was er altijd en gaf vaak het eerste rondje.

Wat heb je als mens 'overgehouden' aan je Bloemendaaltijd?

CAROLINE: Mijn man! En een geweldige jeugd. We waren altijd aan het sporten, maar vooral het sociale telde. Het heeft je gevormd. Het spelen op niveau heeft me een doorzetter gemaakt. En het leren verwerken van teleurstellingen. Later toen ik studeerde merkte je een groot verschil met de anderen die nog nergens geweest waren en tegen je opkeken.

BAS: Mar(jolein)! Ik coach nu die meiden bij Kinheim waar ook mijn dochter Lara in speelt. Maar ze hebben nu veel meer vertier dan wij. Voor ons was Bloemendaal alles: een familie. Ik ben er opgevoed en opgegroeid. Daar heb ik ook geleerd respect te hebben voor anderen. Dat probeer ik op het softbalteam over te brengen.

CAROLINE: Anders was je ook zo'n ettertje uit het winkelcentrum geworden!

BAS: Zou goed kunnen! Het had heel anders met me kunnen aflopen zonder Bloemendaal. Die hele familie heeft me geholpen en normen en waarden geleerd.

Volg je Bloemendaal nog of niet?

BAS: Om heel eerlijk te zijn niet!

CAROLINE: (lacherig) Wat is er nog te volgen? Maar ik hoor nog wel eens wat van mijn vader, die doet nog steeds het krantje op woensdagmiddag.

BAS: Ik kijk wel in de krant of hoor wel wat van Gert Jan, mijn zwager.

BAS TULLENAAR
 Geboren: 16 mei 1957 te:
 Overveen

Getrouwd met: Marjolein
 Kind(eren): Lara
 Beroep: Accountmanager
 NRS ('alles voor uw kantoor': www.nrskantoor.nl)

Bloemendaallid van:
 1965 tot 1996

Waarom en door wie lid
 geworden: Door mijn
 vader, hij was zelf jaren-
 lang lid en donateur.

Welke sporten gespeeld
 bij Bloemendaal: honkbal,
 voetbal, herensoftbal.

Jaren 1e honkbalteam:
 20 jaar (vanaf 16 jaar).
 Positie(s): outfield
 Aantal jaren 1e softbal:
 8 jaar
 Positie(s): outfield
 Specialiteit: de 'lange' bal

Hoogtepunten:
 Kampioenschappen, pro-
 motie naar de 1e klasse,
 trainingskampen
 (ondanks de virusjes*),
 jarenlange gezelligheid op
 de trainingsavonden en
 de trouwe aanhang langs
 het veld, gezellige eten-
 tjes (met eigen koks) na
 de thuiswedstrijden.

* (Bas had na de eerste
 avond altijd last van de
 Kriekjes, daarna was hij
 volgens eigen zeggen
 weer 'kers').

Dieptepunten: Wedstrijd
 Kennemerland Bloemen-
 daal met de aspiranten.
 Ik sloeg een homerun,
 maar had het teken voor
 bal laten gaan gemist.
 Coach Jules de Pierre
 wisselde mij direct (dikke
 tranen!).

Sport nu:
 tennis (met de mannen
 van toen)

CAROLINE FRIS
 Geboren: 5 september
 1963 te: Velsen

Getrouwd met: Rico
 Kind(eren): Fabio (9) en
 Joia (6)
 Beroep: Administratie
 afhandeling van de fysio-
 therapie praktijk van Rico

Bloemendaallid van: 1970-
 1994

Waarom en door wie lid
 geworden:
 Via vader (voetballer),
 broer (voetballer nog
 steeds!) en natuurlijk mijn
 zus Monique.

Welke sporten gespeeld
 bij Bloemendaal: softbal.

Aantal jaren 1e team: 12
 Positie(s): pitcher
 Specialiteit:
 Altijd blijven geloven in
 de overwinning.

Hoogtepunten:
 Het winnen van onze 1e
 Europa Cup in 1982, in
 Finale Ligure (Italië). Alles
 klopte daar gewoon, de
 sfeer, het heerlijke plaats-
 je aan de Middellandse
 Zee, het toernooi, de
 geweldige groep
 meiden, de begeleiding en
 dan nog winnen ook!

Dieptepunten: Echte spor-
 tieve dieptepunten kon ik
 nooit zo lang mee zitten.
 Wat ik wel vervelend vond
 was als je een dubbel
 moest spelen in Brabant
 en je er na veel gehaast
 gelukkig op tijd was en
 dat het vervolgens begon
 te plenzen. Dan kon je
 weer naar huis en de
 volgende dag weer. Dan
 dacht ik wel eens:
 "Nu kap ik er mee".

Sport nu: Tennis, tai chi
 en fitness.

Zijn er nog opmerkingen die je spontaan zou willen toevoegen?

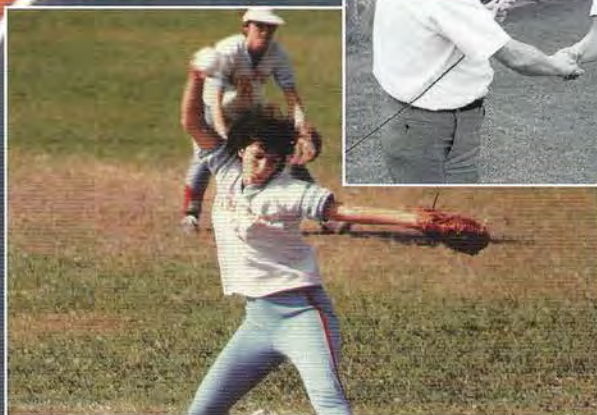
CAROLINE: Ik zou wel wat willen zeggen over het softbalbestuur, wat zich altijd vreselijk voor ons heeft uitgesloofd. Bijvoorbeeld bij een kampioenswedstrijd stond het veld blank. Het bestuur is toen een hele zaterdag met hooivorken aan het prikken geweest en ja hoor: prachtig veld. Vond ik geweldig!

BAS: Ik denk dan aan oma Huis. Fantastisch mens. We speelden 1e Klasse en hadden ieder twee honkbalpakken. Zij kreeg 40 pakken op iedere zondagavond en die waste ze dan op de hand. Werelds! Broek stuk, maakte ze direct, maar ze schold me dan wel verrot!

En zo regen de mooie herinneringen zich op een zomeravond aan elkaar. Prachtig om te horen hoe mensen met zo'n kleurrijk verleden over hun club kunnen praten. De band met Bloemendaal mag dan weliswaar in de praktijk zijn verbleekt, het eindoordeel kan niet anders dan zeer positief zijn.

De BVC Bloemendaal was hun familie en stond model voor hun jeugd, hun opvoeding, hun succes en voor een belangrijk deel hun vorming. <<

Bloemendaal

Bas en zijn grote vriend Rob Balk krijgen de felicitaties van bestuurslid Robin Broer voor hun 250e wedstrijd.

Caroline tijdens de Europa Cup in Italië 1982.

Het BVC-complex in de duinvallei van Bloemendaal

Gerard Metselaar

Het voetbal- en softbalcomplex van BVC Bloemendaal is gelegen tussen het Jachtduin, de Schapenduinen en het landgoed Caprera, alle deel uitmakend van het Nationaal Park Zuid-Kennemerland (opname 1999).

De onderstaande eeuwenoude plattegrond van Bleek en Berg laat zien dat de sportvelden van BVC (voetbal en softbal) en HBS (hockey) toen bleekvelden waren van de blekerij 'Bleek en Berg'. Deze blekerij was gelegen tussen links het Meertje van Caprera en rechts het Meertje van Brederode.

Het Meertje van Caprera ligt vlak ten noorden van de hockeyclub Bloemendaal. Het Meertje van Brederode is de centrale waterpartij in het openbare wandelpark van het voormalige Provinciaal Ziekenhuis (PZ) direct

ten noorden van de hockeyclub HBS. De nog bestaande oude boerderij Bleek en Berg, die vlak naast het clubhuis van de voetbalvereniging BVC Bloemendaal is gelegen, is voor de

gemeente Bloemendaal een belangrijk monument. In de 17-de en 18-de eeuw was het blekerijwezen voor deze gemeente de alles bepalende economische factor, maar daarvan is nog slechts zéér weinig bewaard gebleven. Zo zijn bijvoorbeeld de laatst overgebleven oorspronkelijke bleekvelden te vinden aan de noordoostkant van het Meertje van Brederode op het voormalige PZ-terrein. De laatste overgebleven Bloemendaalse blekerij – die van Gehrels – werd in 1935 stukje voor stukje afgebroken en opnieuw opgebouwd in het Openlucht Museum in Arnhem.

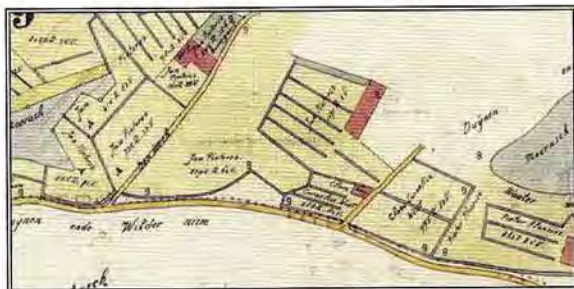
De blekerij 'Bleek en Berg' was gesticht door de Belg Pieter Malefeyt. In 1598 kwam de blekerij in eigendom van de zeephandelaar Pieter de Wael, doordat Malefeyt zijn schuld aan deze leverancier niet kon betalen. Of en op welke wijze hieruit de familienaam De Wael Malefeyt is ontstaan, wordt uit de geraadpleegde bronnen niet duidelijk. Nazaten van deze familie hebben het in de gemeente Bloemendaal gebracht tot burgemeester of wethouder. In de Zeventiende Eeuw waren alle Bloemendaalse

Bleek

blekerijen door Belgische ondernemers opgericht. Deze bedrijven heetten onder andere: Bleek en Berg, Meer en Berg, Zomerzorg, Duin en Daal, Veen en Duin, Buiten Twist, Rust na Onrust en De Mol. Alleen de laatste was gerelateerd aan de familienaam van een Belgisch blekersgeslacht. De andere verwezen naar de bijzondere ligging, zoals bijvoorbeeld Zomerzorg naar wateroverlast in de zomer door kweldrang aan de voet van het hoge duin of Rust na Onrust naar de ligging op een voormalige begraafplaats. Blekerij De Mol had zijn tenten opgeslagen ter plaatse van het huidige bejaardencentrum De Rijk in Bloemendaal-Dorp. De Mollaen is er naar vernoemd. De 17-de eeuwse immigratie van Belgen bracht economische voorspoed naar Haarlem en omgeving. Dat mocht ook wel wegens de noodzakelijke wederopbouw van de stad na het beleg van de Spanjaarden (dat van harte was gesteund door Amsterdam) en na de grote brand die de stad had getroffen. Behalve blekers bracht de Belgische immigratie figuren met zich mee als de schilder Frans Hals en de bouwmeester Lieven de Key. De laatste is bekend als de bouwer van o.a. De Waag op de hoek van de Damstraat en het Spaarne en van het Stadhuis op de Grote Markt.

'Gezicht op Haarlem'

Het schilderij 'Gezicht op Haarlem' van de landschapsschilder Jacob van Ruysdael (geboren in Haarlem in 1628) toont op de voorgrond de Bloemendaalse duinvallei tussen de nieuwe en oude duinen met daarin een duinmeer. Grenzend aan het duinmeer ligt een 17-de eeuwse blekerij die te herkennen is aan de op

Uit het 'Caertboek' van Adriaen Ockers, 1599

de bleekvelden uitgespannen sneeuw witte linnen lakens. Op de achtergrond verheft zich de St. Bavokerk aan de Grote Markt, die met zijn brede schouders nog steeds het beeldmerk is van de stad Haarlem.

Van eind 16-de tot eind 18-de eeuw waren de blekerijen de belangrijkste nijverheid in Bloemendaal. Volgens een telling in 1762 waren van de 807 inwoners van het dorp Bloemendaal 407 'knechten en meiden' op de blekerijen. Het werk bestond hoofdzakelijk uit seizoensgebonden vrouwenarbeid. Volgens Ampzing ging het er vrolijk aan toe:

"Hier vertoont zich eene schaar van vrouwvolk, alle vlug ter voet, rad van handen en sterk van spieren, ieder even werkzaam, niet alsof zij zich van een moeilijken arbeid, ter genade van zon en lugt, bezig hiel

vaart het blekersvak uit te oefenen. Met een compensatie van de stad Haarlem werden in 1584 alle blekerijen ten zuiden van de Brouwersvaart, tot in Heemstede aan toe, overgeplaatst naar Bloemendaal. Want wat was er aan de hand? Het afvalwater van de blekerijen belandde in de Brouwersvaart die van de met schoon duinwater gevulde Brouwerskolk in Overveen naar Haarlem loopt. De brouwers van het Haarlemse bier hadden bij de burgemeester geklaagd, dat zeepresten in het bier terechtkwamen.

Ook toen lustten de Haarlemmers graag een schuimend biertje, maar niet als het naar schuimend zeepsop smaakte. Dat men zich het bier goed wil laten smaken, is sinds ruim 400 jaar niet veranderd.

In Bloemendaal voerden de blekers het afvalwater af buiten Haarlem om via de Delft naar de Jan Gijzen-

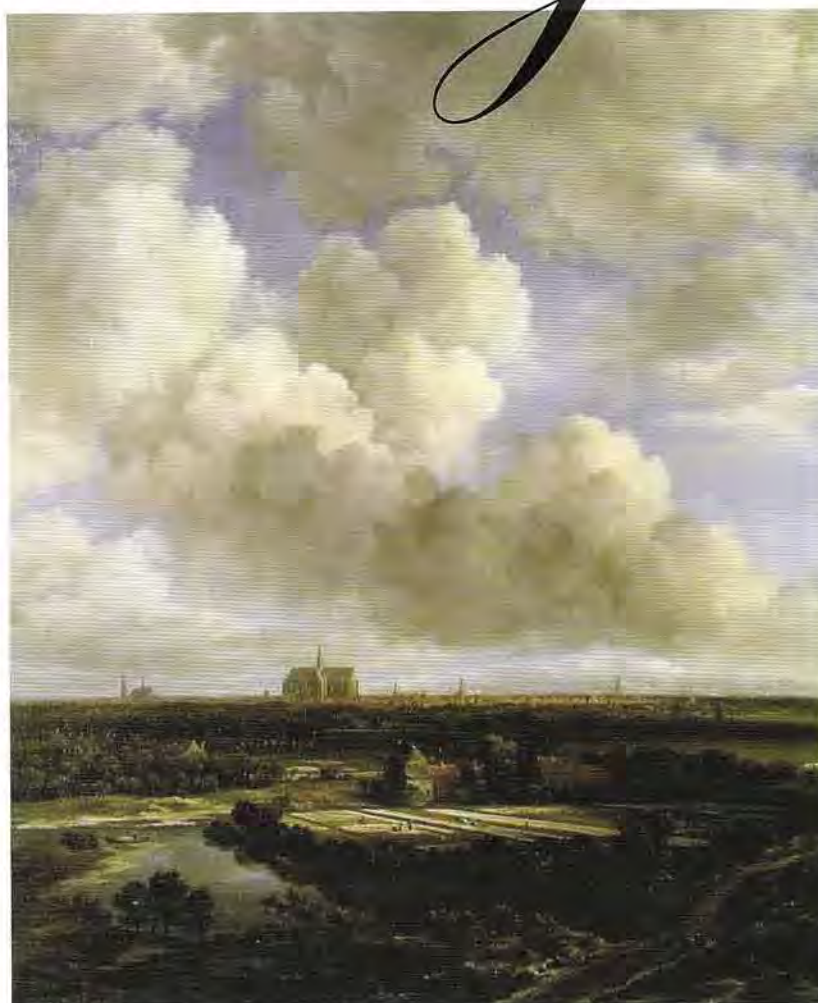
leek en Berg

den; maar of haar leven in eene gedurige vrolijkheid bestond. Hier weergalmi het altijd van boerendeunen, die met zekere houding van koorzang aan den eenen kant worden opgeheven en aan den anderen beantwoord." (Beschrijving en Lof der Stad Haarlem, 1621)

Omdat chemische middelen nog niet bestonden, werd speciaal in Bloemendaal het 'witste wit' verkregen. Het 'witste wit' was ook toen al een bekende reclamekreet. Behalve zeepsop werd gewassen in karnemelk. De witgewassen linnen lakens werden ter bleking uitgespannen boven grasveldjes en met helder duinwater besprenkeld uit mansgrote houten lepels. Het water in de gietsloten was zeer schoon, omdat de sloten werden gereinigd door de voortdurende stroming van het duinwater. Op de bleekvelden deden zon en wind de rest. Op het landkaartje (pagina 48) van Bleek en Berg zijn deze waterlopen goed te zien. Het water in de gietsloten werd in noordelijke stroomrichting afgevoerd via een beek langs de Brederodelaan (die toen nog Meerenbergseweg heette). Bij de aanleg van de BVC-velden – in de jaren dertig van de vorige eeuw – werd het grondwaterpeil verlaagd en werden de nog zichtbare resten van gietsloten gedempt. De zeer sterke grondwaterstroming onder de velden gaat echter onverminderd door.

Bier

Misschien is het verder nog interessant om te vermelden dat het Bloemendaalse blekerijwezen was ontstaan uit het verbod van de burgemeester van Haarlem van 15 maart 1583 om ten zuiden van de Brouwers-

vaart en vervolgens naar het Noorder Buiten Spaarne. Nadat de blekerijen eenmaal naar Bloemendaal waren verplaatst, kon men in Haarlem er weer rustig een biertje op nemen.

Om niet telkens weer opnieuw uit te komen bij hetzelfde onderwerp, namelijk het doorslaggevende belang van een goed biertje, willen wij nog even kort ingaan op de vraag wat Ruysdael met zijn schilderij

bedoelde.

Met uitzondering van de grootmeesters van de Italiaanse Renaissance waren er vóór Ruysdael in de Europese schilderkunst weinigen die het schilderen van stedschoon de moeite waard vonden.

Ruysdael streefde echter niet naar de vastlegging van het monumentale stadsgezicht als zodanig, zoals de Italianen voor hem deden, maar naar de vastlegging van het monumentale landschap waarin de stad is gelegen. Dat liet op zijn doeken veel ruimte voor indrukwekkend natuurschoon, wat in het bijzonder opvalt bij het zonlichteffect in samenhang met de bewolking.

Door het landschap als monumentaal te beschouwen, worden de menselijke besognes vanzelf tot meer bescheiden proporties teruggebracht omwille van de almachtige

grootheid van de natuur. Ten opzichte van de onrust en de drukte van het stedelijke leven brengt zo'n schilderij rust, stilte, afstand en vrede tot uitdrukking. Dat de horizon laag is geschilderd, terwijl je bij de Italianen vaak niet eens een horizon kon zien, kan je natekenen op de achterkant van een bierviltje. Kijk je te veel omhoog of juist te veel naar beneden in het landschap? Waar trek je de horizontale lijn? Is het een rechte of een licht gebogen lijn? Is de lijn misschien symbolisch bedoeld als een grens tussen de stoffelijke en de niet-stoffelijke wereld? Bestaat er eigenlijk wel zo'n grens?

Voordat men dus naar het schilderij gaat kijken, doet men er goed aan om eerst met vrienden een gezellig biertje te drinken teneinde de indruk van dit belangrijke schilderij goed te kunnen verwerken. Er is dus eigenlijk geen verschil met kijken naar een belangrijke voetbalwedstrijd.

Van blekerij naar duinboerderij

Het blekerijbedrijf van Bleek en Berg werd al voor het midden van de 18-de eeuw beëindigd. De oorzaak was grondwateroverlast door sterke kweldrang uit de duinen in combinatie met enkele zomers met slecht weer. Tegen de te grote natheid van de grasveldjes waren de linnen lakens niet bestand. In oud-Bloemendaalse blekerstaal klaagde Jan Malefeyt kort voor de staking van zijn bedrijf: *"Het loopt zoo alledolle met het weer, dat ik wel wenste, dat een oud wijf al de mutatorisse die aan de lucht hange met permissie aan haer broek hadde."*

Het blekerijgebouw werd verbouwd tot een landhuis met een boomgaard en een moestuin. Daarnaast werd op het ruim acht hectare grote terrein, d.w.z. de gecombineerde sportvelden van BVC Bloemendaal en HBS van ruim 400 meter bij bijna 200 meter, een tuinbedrijf met boerderij gesticht. Hierbij hoorde ook een boerenwoning die even verderop in het duin was gelegen, het huidige woonhuis Jachtduin rechts voorbij de ingang Bleek en Berg in het Nationaal Park Zuid-Kennemerland.

De tot een nieuwe buitenplaats – een landelijk gelegen luxe woonhuis - verbouwde voormalige blekerij heeft slechts korte tijd bestaan. Reeds op 2 juni 1785 werd ze gekocht door de bekende Bloemendaalse aanneemer, speculant en wethouder Lambert Rouwens. Zoals hij wel met meer Bloemendaalse woonhuizen deed, sloopte hij het pand, omdat de bouwmaterialen meer waarde hadden dan het geheel als woning. De grond verkocht hij als tuinderij, waarbij de boerderij bleef gehandhaafd.

De werf van Rouwens (thans een doe-het-zelfwinkel) lag schuin tegenover het café 't Hemeltje. Werf en café waren gelegen aan open water dat in verbinding stond met Delft. Het open water voor 't Hemeltje heette dan ook "het haventje van Rouwens".

De boerderij Bleek en Berg werd veranderd in een melkveebedrijf, nadat Hendrik Maas op 19 oktober 1826 de nieuwe eigenaar was geworden. De koeien werden geweid in de Kennemerduinen in de omgeving van de boerenwoning Jachtduin, terwijl het terrein van de huidige sportvelden in gebruik werd genomen als bloembollengrond.

Toen in verband met de regeling van de erfenis de duinboerderij Bleek en Berg in 1861 in Vreeburg aan het Kerkplein werd geveild was Anton Rutte de zittende pachter van de melkerij van 15 koeien. Koper van de boerderij was een zekere Jan Hendrik Croockewit, makelaar in suiker aan de Amsterdamse Keizersgracht. Deze rijke Amsterdamse zakenman had als verwoed liefhebber van de jacht al drie jaar eerder een direct aangrenzend stuk duinterrein gekocht van 800 hectare als privé-jachtgebied. Het terrein maakte deel uit van het zogenaamde Jachtduin, dat had toebehoord aan het landgoed Jagtlust. Het landgoed Jagtlust was voorheen gelegen ten westen van de Bergweg en de Velsenderlaan ter hoogte van de Ruïne van Brederode.

Thans maakt het deel uit van het Nationaal Park Zuid-

Voormalige duinboerderij "Bleek en Berg".

Kennemerland, maar vroeger hoorde het afgesloten duingebied Jagtlust bij het Provinciaal Ziekenhuis.

Bleek en Berg

Bij de openbare verkoping in Vreeburg op 24 augustus 1861 was Bleek en Berg als volgt omschreven:

“De boerderij genaamd Bleek en Berg, bestaande in woonhuis, koestul voor vijftien stuks vee, wagen en hooihuizen en verdere getimmeren mitsgaders erf en werf, benevens een partij wei- of hooiland, bouwland, bosch en bloembollengrond, alles staande en gelegen in de Gemeente Bloemendaal aan den grindweg naar het gesticht Meer en Berg.”

Terwijl de koeienmelkerij werd gehandhaafd, richtte Croockewit Bleek en Berg in als gastenverblijf voor jachtpartijen in de duinen. Zijn pogingen de Bergweg permanent afgesloten te krijgen omwille van de rust in zijn jachtgebied vonden geen gehoor bij de gemeente Bloemendaal.

Na zijn overlijden op 10 oktober 1879 verkochten zijn erfgenamen het duinterrein van 800 hectare inclusief de duinboerderij Bleek en Berg met bloembollenveld aan Willem Borski II. Als pachter van de nieuwe eigenaar Borski herstelde de bewoner van de boerenduinvoning Jachtduin, Hein van der Fange, die als jager in dienst was geweest bij Croockewit, Bleek en Berg weer geheel als duinboerderij voor koeien. Na het overlijden van de laatste pachter in 1938 wordt het boerderijbedrijf beëindigd en worden de voormalige bleek- respectievelijk bollenvelden en weilanden aan de Brederodelaan omgezet in sportvelden. Hierdoor kwam een einde aan het bestaan van Bleek en Berg als een der laatste Bloemendaalse duinboerderijen. Van de oude boerderij zou voortaan een dankbaar gebruik worden gemaakt als clubhuis van BVC Bloemendaal.

In 1959 werd de gemeente Bloemendaal eigenaar van de sportvelden bij de afwikkeling van de nalatenschap van de familie Borski van het Overveense landgoed Elswout, waartoe Bleek en Berg nog behoorde.

Reeds in 1912 was de gemeente door schenking van de familie Borski eigenaar geworden van een aangrenzend gedeelte van het duinterrein voor de aanleg van een gemeentelijke begraafplaats.

Jachtsport

Aan de naam van de familie Borski is tot in het begin van de tweede helft van de 20-ste eeuw het grootgrondbezit verbonden geweest van het natuurgebied waaruit het Nationaal Park Zuid-Kennemerland is ontstaan. Dat in de gemeente Bloemendaal veel natuurgebied behouden is gebleven, is hoofdzakelijk te danken aan de familie Borski die al dit natuurschoon in stand heeft gehouden voor het genoegen van de jacht.

Het grootgrondbezit van de familie Borski omvatte onder andere Elswout, Koningshof, Middenduin, de Kennemerduinen en het landgoed Hartenlust, d.i. de huidige winkelstraat van Bloemendaal-Dorp met de

omliggende woonbebouwing vanaf het NS-Station tot aan het Pannenkoekenhuisje aan de Mollaan.

Het grote privé-grondbezit in Bloemendaal van slechts één familie – variërend van tenminste 2.000 hectare tot ruimschoots meer dan 3.000 hectare - plaatste de macht van het gemeentebestuur in de schaduw. Als koper in 1879 van Bleek en Berg trad in de veiling in Vreeburg dan ook niemand minder op dan burgemeester Lonbar Petri als stroman van Willem Borski II. Alleen nog in de naam van BVC Bloemendaal bestaat nog een dun historisch lijntje naar de oude Bloemendaalse traditie van de jachtsport. Door fusie met de voetbalclub in 1918 werd de laatste Bloemendaalse schietvereniging opgeheven, de Volksweerbaarheid. De naam van de voetbalclub werd toen veranderd van BVV (Bloemendaalse Voetbal Vereniging) in BVC (Bloemendaal Volksweerbaarheid Combinatie). Er zijn maar enkele oude Bloemendaalse namen die van de jachtpartijen van Croockewit op Bleek en Berg naar de vereniging Volksweerbaarheid leiden. Lonbar Petri is daar één van. Meer bekende Bloemendaalse namen vinden we terug bij BVC Bloemendaal vanuit de Bloemendaalse Volksweerbaarheid, zoals o.a. Koolhoven en Lindeman. De jonge garde genoot meer van de voetbalsport dan van het jagen op konijnen en fazanten.

Landschap

Vanwege de fraaie ligging in het landschap zijn de BVC-velden nooit in beeld geweest als een potentiële woningbouwlocatie. Deze fraaie landschappelijke locatie laat slechts openluchtrecreatie of sport toe, aangezien de aangrenzende beschermde natuurgebieden alle zijn opgenomen in het Nationaal Park Zuid-Kennemerland: Schapenduinen, Caprera en Jachtduin als deel van de voormalige Kennemerduinen (ingang Bleek en Berg).

Dat recreatie en sport in dit overgangsgebied van woon- bebouwing naar beschermd natuurgebied een gunstig perspectief bieden, werd al in februari 1919 – dus kort na de fusie in 1918 met Volksweerbaarheid – bij de gemeente met klem onder de aandacht gebracht door Adriaan Cassee als voorzitter van BVC Bloemendaal. In een verzoekschrift aan het College van B&W

De Bloemendaalse schietvereniging Volksweerbaarheid in het jaar 1900 bijeen op de schietbaan achter de Hoge Duin en Daalseweg ingang Zeeweg. Deze schietbaan bestaat nog en wordt soms nog gebruikt voor schietoefeningen van de politie.

Adriaan Cassee, oprichter van BVC.

schreef hij op 19 februari 1919 dat de gemeente het terrein rond de zuidkant van het Meertje van Caprera (waar nu de hockeysport wordt beoefend) diende te kopen teneinde woningbouw te voorkomen, omdat: *“echter in den verkoop van deze terreinen, uit een niet minder belangrijk oogpunt beschouwd, voor onze gemeente een gevaar schuilt; immers liggen de landerijen in eene omgeving, die zoo niet 't schoonste dan toch eene der meest rustieke en aan natuurschoon rijke punten van Bloemendaal is, hetwelk genoegzaam gekarakteriseerd wordt door den uitroep van Belgische sportbroeders, die eenige jaren geleden onze gasten waren: “Wij wisten niet, dat Holland zóó mooi is!” Dat het daarom een zaak van algemeen belang is, dat deze omgeving niet ontsierd wordt door de gevolgen van bouwexploitatie; en daarmede in verband staande wegeaanleg. Dat het voordeel van woningbouw niet opweegt tegen het nadeel ontstaan door de schending van het natuurschoon bij Caprera.”*

Reeds in februari 1919 verbond Adriaan Cassee het belang van sport en recreatie aan het eveneens publieke belang van het landschapsbehoud in Bloemendaal. Wat het laatste betreft, was hij een belangrijke tijd- en plaatsgenoot van Jac. P. Thijsse. In antwoord op het verzoekschrift besloot de gemeente het terrein bij Caprera te kopen om reden van het behoud van het landschap en om de sportverenigingen een permanent onderdak te bieden.

onderbroken in oorlogstijd, omdat hij niet wenste samen te werken met de door de Duitsers in het gemeente-bestuur aangestelde NSB-ers. Naast zijn wethouderschap was hij tot zijn pensioen ambtelijk hoofd Sport- en Jeugdzaken bij de gemeente Bloemendaal.

Aelbertsberch

Ook reeds op een zeer oude landkaart van het buurtschap ‘Aelbertsberch’ – dit is de oude naam van het dorp Bloemendaal – is de oorspronkelijke ligging van de BVC-velden in de duinvallei van Bloemendaal goed te zien. Deze oorspronkelijke waterschapskaart geeft een goed beeld van de hoogteverschillen in het landschap. De vallei loopt van het Halve Maantje in het zuiden tot de weilanden rond de Ruïne van Brederode in het noorden. Dat het om een samenhangende laagvlakte gaat, is te zien uit de samenhang van de drie waterpartijen: respectievelijk het Halve Maantje, het Meertje van Caprera en het Meertje van Brederode op het voormalige PZ-terrein.

Het BVC-terrein vormt een stukje van de voormalige strandvlakte tussen direct oostelijk de oude duinen, die maximaal 8 meter hoog zijn en direct westelijk de nieuwe duinen, die 30 tot 40 meter hoog zijn. Meteen voorbij het clubhuis van BVC gaat de Bergweg steil omhoog.

De voetbalvelden van BVC zijn niet door een grove ingreep in het landschap ontstaan, zoals dit bij veel

andere sportcomplexen wel het geval is. Naar ligging, maat en schaal is het een authentiek stukje natuurlandschap van de eeuwenoude strandvlakte. Wie daar oog voor heeft, kan de onaangetaste lijnen in het landschap onmiddellijk herkennen.

De BVC- en HBS-velden zijn precies binnen de natuurlijke grenzen van de 8 hectare groen grasland van de oude blekerij Bleek en Berg gebleven.

Het vierkantje tussen het Meertje van Caprera en het Meertje van Brederode is de thans nog bestaande oude boerderij Bleek en Berg. Ten oosten van deze oude boerderij liggen de velden van BVC (voetbal en softbal) en HBS (hockey). Direct ten zuiden van het duinmeertje het Halve Maantje

hebben de jonge duinen de oude duinen overstoven en eindigt de Bloemendaalse vallei. Het duindal is van nature een zeer nat gebied, doordat het als een kom is ingesloten tussen de oude en nieuwe duinen. In dit gebied wordt dan ook zeer veel aandacht besteed aan de waterhuishouding door de gemeente Bloemendaal. Deze duinvallei is een voor West-Nederland uniek gebied. De waterpartijen vormen een samenhangend

BVC-kleedhuisje bij Caprera in 1907.

In 1898 was Adriaan Cassee als schooljongen de oprichter van de voetbalvereniging Bloemendaal. Vanaf de fusie met Volkswaarbaarheid in 1918 was hij tot 1937 voorzitter van BVC Bloemendaal. Hij was gemeenteraadslid en wethouder namens de Vrijzinnig Democratische Bond, een progressief liberale partij die na de Tweede Wereldoorlog is opgegaan in de Partij van de Arbeid. Zijn wethouderschap werd

Waterschapskaart van Floris Balpharsz van Berkenrade, 1615

Geraadpleegde literatuur

A. Loosje,
*Hollands Arkadia,
of wandelingen in de
omstreken van Haarlem,*
1806

Cornelis de Koning,
*Tafereel der Stad
Haarlem,* 1808

F. Allan,
*Geschiedenis en
beschrijving van
Haarlem,* 1874

C.W. Vrijland,
*diverse publicaties
o.a. Geschiedenis van
Bloemendaal en
Aerdenhout,* 1975

Bert Sliggers,
*Bloemendaal 350 jaar
kerk en dorp,* 1986

Wim Post,
*div. publicaties o.a.
Buitenplaatsen van
Bloemendaal,* 1992

geheel van natuurlijk stromend duinwater, wat een hoge natuurwaarde vertegenwoordigt. Voor de natuurwaarde is het verschil tussen stromend en stilstaand water van groot belang. In Bloemendaal maken wij dan ook een duidelijk onderscheid tussen meertjes en vijvers en tussen beekjes en slootjes. Wegens de aanwezigheid van het grootste stelsel van duinrellen van Nederland, is hier de terugkeer van de IJsvogel als broedvogel goed mogelijk. Op dit moment is hij nog slechts als zwervende overwinteraar te bewonderen langs de kant van stromend duinwater.

Binnen de oude duinvallei bevinden zich enkele grote openbare wandelparken, zoals met name het park Caprera, het Bloemendaalse Bos met daarin de Hertenkamp en de heemtuin Thijsse's Hof, alsmede het landgoed Meer en Berg. Ook zijn er diverse prachtige monumentale gebouwen, zoals onder andere de hier-boven al genoemde Ruïne van Brederode. Voorts is het een belangrijk gebied voor openlucht-recreatie en sport. Op sportgebied bevinden zich binnen dit vrij kleine gebied negen hockeyvelden (waarvan vier met kunstgras), vier voetbalvelden, twee softbalvelden, twee cricketvelden en een tennisbanencomplex bij de Ruïne van Brederode. Het is jammer dat de gemeente Velsen het voormalige natuurzwembad Velserend als een mooi terrein voor openlucht-recreatie en sport heeft laten verslonzen. Ook het prachtige Bloemendaalse PZ-terrein hangt momenteel in de waagschaal. Wij moeten maar zien wat er van alle mooie plannen nog terecht komt.

Maar er vinden ook positieve ontwikkelingen plaats. Zo heeft bijvoorbeeld de gemeente Bloemendaal het openbare wandelpark Caprera verrijkt met een prachtig opgeknapt Openluchttheater.

In 'Wandelingen door Nederland' loofde J. Craandijk in 1898 de Bloemendaalse duinvallei "als vrolijk en lustig, alsof er geen verdriet en armoede in de wereld was." In 1806 prees Loosjen het gebied als het 'Arcadië van Holland' en als 'Haarlem's Lustwarande'. Hiervan kunnen wij ons ook nu nog wel iets voorstellen, als bezoekers van BVC Bloemendaal opmerken dat onze velden wel heel fraai in het landschap zijn gelegen.

Maar zo fraai als Samuel Ampzing in 1621 in zijn 'Lof der Stad Haarlem' willen wij het niet maken:

*"Aan deser duynen kant sijn schoone groene weiden,
Waer heen de duynen van hun klaeren regen leyden,
Die uyt haer aderen springt als een fonteyne doet,
En met een soet gedruys uyt hunne borsten vloed."*

Zaterdag 4

Staannd vlnr: Jan Post (elftalbegeleider); Brian Schulte; Niels Burggraaf; Peter Zonneveld; Jacques Hoep; Pire Badagliacca; Stanley Schulte; Peter Petersen (wedstrijd-secretaris); Zittend vlnr: Jan Willem Bult met zoon Kai; Ed Amelung; Fred Korbeek; Bart Luytings; Bim Worede; Rob Hengel. Niet op de foto: Marcel Amelung; Bert Korbeek; Andre van Maris; Thijs van Pinxteren; Jeroen Seggeling.

C2

Staannd vlnr: Rolf Cozijnsen; Jillies Al; Luc v.d. Velden; Fabian van Aerschot; Sjoerd Hoevens; Ronald Witte (leider); Lex Witte; Niels de Hoop. Zittend vlnr: Jesse Broertjes; Lennart Viveen (broertje van); Wessel Viveen; Lennart Budding; Roman Galusian; Maurice van Son; Jascha Drel; Ruud Vreugdenhil; Ed Kloes; Martin Kruyff; Andre van Lange.

F4 - Kampioen seizoen 2001-2002.

Van links naar rechts: Erik van Emmerik, Remco van Batenburg, Douwe de Neef, Jelmer van Zalingen, Zeeger Scholten. Zittend van links naar rechts: Carlo Valerio, Daan Zwaan, Yves Rombout, Olivier Bierens.

Zondag 4

Staannd: Allan Perkins (met zoon Davin); Ron de Droog; Hannes van Baekel; Erwin Klooster; Hans Dinkla; Richard Kuipers; Arjan Klooster. Zittend: Ed van Veen; Bert ??? (invaller); Martin de Kruyff; John van Osch; Gert Jan Selier; Martin de Busser; Jan Klooster (grensrechter)

Ontbrekenden: Carlo Brink; Erik Holtz; Peter van Kol; Robert Piets; Hans van Rooden; Rob Sanders; Jan van Veen.

Mini's

Helaas weet niemand precies de namen van de mini's die op de foto staan. Hierbij een lijst van alle mini's van het afgelopen seizoen:

Thomas van de Bles, Vincent Schreuder, Jasper Nelis, Gunnar Draijer, Olle Draijer, Paul Frentrop, Jasper Kok, Dennis Kok, Maurice Bont, Pieter de Groot, Roemer Martijn van Benekom, Norbert Jansen, Zenjun de Neef, Levi van Wingerden, Jethro van der Putten, Joost Biezeno, Dorus Wolters, Max van Haastrecht, Bruno Ravensbergen, Otto Bruyn, Max Badagliacca, Steijn Tulp, Kas Bouwmans, Derk Diepeveen, Reinout Midjek, Tijn van Stade, Jochem Koeter, Moos de Winter, Jesper Boots, William Muller, Henkie van Herwaarde, Marnix de Munck Keijzer, Jasper van den Bogaard, Mats Drayer, Dwayne van Kol, Tobias Oldenburger, Mathijs van Heerden, Sjors van der Mark, Stefan Scholte, Justin Selier, Omar Ahmed, David Kamp.

Zondag 5

Staan van links naar rechts: Wim van der Meulen, Ron Roogland, Jan Woudwijk, Egbert van Wingerden, Wim Leferink, Wim van Velde, Arno Bonfrer. Zittend van links naar rechts: Michel van der Ban, Mr. X, Fred Witteman, Altard Boxma, Hans Fischer. Afwezig: Paul Koedijk, Aart Koenekoop, Alex Mesman, Ron van Vliet. Sponsor: Urban Trees / Geert de Heer.

Jeugdbestuur

Van links naar rechts staand: Frank Nivard; Geert Boing; Cor Zwaan; Ton Hijnen; Otto Hommes
Van links naar rechts zittend: Jos van Son; Jelle Snoeks

D2

Staan van links naar rechts: Joost Hofker, Fons Halfman (leider/scheidsrechter), Steyn Verhoeven, Nico de Vries (leider) Bryan Scholma, Geoffroy van der Hauw, Danny Halfman, Otto Hommes (trainer/coach), Vincent de Vries, Arne Al. Zittend van links naar rechts: Friso Jager, Robert Jansen, Jeffrey Thomasz, Daniel Specker, Bart de Bruïne, Joost Fromberg, Kick Hommes. Liggend: Casper Wilmerink (verzorger)

Zondag 3

Op de foto van links naar rechts: Tiel Hendrikse, Hans Groot, gastspeler, gastspeler, Willem Derks, Bob Stapel, Marvin Wehnes, Ruud Vreugdenhil, Ronald Vochtelo, Hans van Kan, Erik Klesser, Ton Boudewijn (coach). Zittend gehurkt: Leo Vermin, zittend: Jan Brand. Niet aanwezig: Tom Bulters, Martijn Blom, Remco Rietvink, Rolph de Vries, Marc du Pon, Marco Heemskerk, Bert de Bast, Nico van Loo.

Zaterdag Veteranen 2

Van links naar rechts: Sponsor Peper; Walter van de Es; Gerard Metselaar; Chris Theyse; Rolf Bastiaan; Sjaak van Weerdenburg; Bau Verhoeff; Hans Markowski, Thierry Louis. Zittend van links naar rechts: Jan Vesters; Cees van Rijn; Ruud Buyn; Fabian van Rijn; Hans van Rijn; Rob van Lent; Cees Tack. Niet op de foto aanwezig: Cees van Sichem; Frank van Kleef; Jan Wentink; Wim Jaspers.

Zaterdag 4

Staan van links naar rechts: Menno Prosee, Joep van der Puy, Ronald Valster, Frank Boelens, Andre Mulder, Jack van der Veer, Peter Lucas, Jeroen Tromp, Ilya Casse, Michael van Toledo. Zittend van links naar rechts: Arjen van Zandbergen, Hugo Meijers, Bart Elskamp, Art Degenars, Mohamed Zouine, Edo Batsink, Jasper van Gelder, Thomas Krystofek Liggend: Peter Plantfeber, Mike Bruil.

» Wanneer bent u lid geworden?

Ik ben in 1974 lid geworden van BVC Bloemendaal. Mijn jeugdopleiding heb ik gehad bij de HFC Haarlem vanaf mijn 10-de tot mijn 17-de jaar.

Helaas was het in die periode bij Haarlem ook al zo dat lokale talenten niet werden gewaardeerd. Ook toen al werden de nodige Amsterdammers binnengehaald. Daar zaten ook hele goeden bij, omdat ik nog met "Big" Johnny Metgod als laatste man voor mij heb

ook niet vreemd dat het in die periode zo was dat het na elke training ook een sport was om er een nog groter feest van te maken. Dat de weg naar huis met trainer Ted Immers dan twee keer zo lang was, zal u dan ook niet verbazen. Er waren opeens veel meer bochten onderweg. Na enkele maanden van acclimatiseren wist ik niet beter en is het gewone colaatje veranderd in een colaatje-vieux. Tot op heden mag ik dit graag tot mij nemen.

Voor een fles Cola was

mogen voetballen. Maar de meesten hadden alleen een grote mond. In het jaar dat ik 17 werd kreeg ik van Haarlem-trainer Barry Hughes te horen dat hij mij nog niet rijp vond voor het betaalde voetbal en dat ik mijn kwaliteiten maar in het eerste elftal van de amateursafdeling van Haarlem moest laten zien.

Dit was een van de vele teleurstellingen die ik bij Haarlem heb mogen incasseren en ik vond dan ook dat ik maar naar een andere vereniging moest uitkijken.

De vader van Frank van Leen, ook voetballend bij Haarlem, stond tijdens een training achter de goal. Hij vertelde dat hij van Frank had gehoord dat ik weg wilde en dat hij wel een leuke vereniging wist, die een keeper nodig had.

Dezelfde week nog werd ik gebeld door "ene" Kees Leenheer met de vraag of ik bereid was om bij hem thuis te komen praten over een overgang. Zo gezegd, zo gedaan. Bij Kees thuis op de bewuste avond, zat daar het voltallige bestuur om met mij kennis te maken en mij te bewegen de overstap naar de BVC te maken.

Om een lang verhaal kort te houden, voor een fles Cola (toen nog zonder Vieux) is de transfer beklonken en is mijn avontuur begonnen bij Bloemendaal.

Hoe was toen de sfeer bij Bloemendaal?

Een avontuur was het voor mij echt wel in den beginne. Na de zogenaamde "prof"cultuur bij Haarlem moest ik toch wel even wennen aan de mentaliteit die bij de BVC heerste.

De eerste trainer bij BVC voor mij was Ted Immers. Daar ik nogal een eindje van de BVC af woonde, haalde hij mij op met de auto, omdat ik zelf nog geen rijbewijs en auto had. De eerste trainingen waren wennen. Het ging allemaal wat gemoedelijker en het gebeuren na de training had ik zo nog niet eerder meegemaakt. Gewend als ik was aan een colaatje of sinasje na de training - en dan op het fietsie weer naar huis - bleek het er bij de BVC iets anders aan toe te gaan. Ik mag wel zeggen heel anders.

Het colaatje en sinasje werden na de training wel gedronken, echter direct naar huis ging men niet. Als het frisdrankje op was, ging men over op iets anders. Ik denk dat u dan wel weet wat ik bedoel. Het was dan

Wat zijn voor u gedenkwaardige herinneringen?

Na Ted Immers heb ik nog vele trainers zien komen en zien gaan, enkele namen? Laszlo Nanai, Paul Egner, Wim Kuipers, Franc Meijerman, Frans Post, Douglas George, Joop van de Broek, Rob Bakker.

Ik ga nu al een tijdje mee bij de BVC, vandaar ook diverse bijnamen die voor mij bedacht zijn door alle generaties spelers die ik heb mogen meemaken, zoals 'Grijze', 'Grijze Postduif', 'Opa', 'Ouwe' en met dank aan een oud-keeper van Barcelona: 'Fonsquets'.

En ik heb het gedenkwaardige genoeg gehad om na een periode van ruim 30 jaar het eerste kampioenschap mee te mogen maken. Dat gebeurde onder de leiding van Franc Meijerman.

Bloemendaal was in 1961 voor het laatst kampioen geweest van de vierde klasse, maar toen volgde géén promotie. Voor het eerst sinds 69 jaar vierde Bloemendaal nu wél de promotie, een belangrijk moment dus in de clubhistorie.

Dit ging op een zeer enerverende wijze, vooral in de laatste wedstrijd. Onze enige overgebleven concurrent was De Brug, dat op drie punten achterstand stond. Dus de week er op zou tegen SV United/DAVO de titel moeten worden binnengehaald. Op een memorabele zondag zou het moeten gebeuren en memorabel werd het, want we verloren met 4-1, kansloos! Volgens spits Marcel Joost wilden we gewoon geen kampioen worden en hadden we als 'drollen' gespeeld.

Maar we waren wel kampioen geworden, want de Brug was gebeld en zij hadden ook verloren, zodat de drie punten voorsprong in takt waren gebleven met nog één wedstrijd te gaan. Dus bloemen, champagne, alles er op en er aan, een geweldige ervaring. Het kampioen worden met een verliespartij was dan ook snel vergeten. Iedereen werd opgetrommeld naar het Clubhuis te komen, want daar zou het feest doorgaan tot in de kleine uurtjes. De Bergweg was van begin tot eind oranje wit gekleurd net als de kantine.

Ondertussen kwam het gerucht op gang dat De Brug misschien wel helemaal niet had verloren. Driftig werd er door diverse mensen gebeld om te controleren wat nu de werkelijke uitslag was. Terwijl iedereen aan het feestvieren was, kwam tegen acht uur 's avonds

uiteindelijk de bevestiging. De Brug had gelijkgespeeld. Met nog één wedstrijd te gaan had Bloemendaal twee punten voorsprong. Dit betekende dat we geen officieel kampioen waren.

Maar dan word er niet getreurd bij de BVC, want het feest was toch al bezig en om hier nu zo maar mee te stoppen zou toch zonde zijn. Zo werd het kampioensfeest dus gewoon doorgevierd in de wetenschap dat de volgende week nog het beslissende duel zou

vereniging ook met zijn allen achter moeten staan. Want is het spreekwoord niet zo: "Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst"? Laten we zorgen dat deze jeugd behouden blijft voor de BVC. Het lijkt me dan ook geweldig om over vijftien of twintig jaar weer een Bloemendaal 1 of 2 te zien met namen als Van Wingerden, Van Kol, De Bast, Kroese, De Droog, Perkins, Buchel, Abbevé, Selier en noem maar op «

de transfer beklonken...

moeten worden gespeeld. Zoals we weten werd deze klus tegen Spaarnwoude geklaard met een 1-0 overwinning. Het gevolg was, dat er weer een feestje werd gebouwd, daar het kampioenschap nu wel officieel was. Ik denk dat het bij geen enkele andere vereniging ooit is voorgekomen, dat er twee feesten zijn gevierd voor hetzelfde kampioenschap. Zeg nou zelf, dit kan alleen toch maar bij de BVC Bloemendaal.

Een hoogtepunt voor mij persoonlijk binnen BVC betekende het krijgen van de Pum Noordhoff Stijlprijs in 1993. Mijn naam staat in dit rijtje van illustere BVC-leden. U moet weten, dat na een periode van 16 jaar deze onderscheiding aan mij werd toegekend als weer eens een actief speler van het eerste elftal. Mijn voorganger als speler van het vlaggenschap van de vereniging was Frank van der Putten in 1977.

De prijs was telkens toegekend aan allerlei mensen die veel goed werk deden binnen de vereniging, maar er was weinig begrip voor de inspanning die van de spelers van het eerste elftal wordt verwacht. Maar genoeg over het verleden.

Hoe ziet u de toekomst van de vereniging?

Laten we eerst vaststellen, dat deze club toekomst heeft. Er is een florerende jeugdafdeling die al maar groeiende is. Door een actief jeugdbestuur en door een financiële injectie van mijn werkgever, de Rabobank Zuid-Kennemerland, wordt er voor gezorgd dat de jeugd een gedegen voetbalopleiding krijgt middels gediplomeerde trainers en vrijwilligers.

Hierdoor gaan jeugdspelers doorstromen naar onze selectie-elftallen. Dit is het doel en iets waar we als

Keeper Fons Halfman neemt in maart 1987 de gelukwensen in ontvangst voor zijn 300-ste officiële competitiewedstrijd voor het eerste zondagelftal Al vanaf 1974 stond hij bij BVC onder de lat. Na 1987 zou hij er nog circa 300 competitiewedstrijden aan toevoegen.

Van links naar rechts: Op de rug gezien Han de Haan (elftal leider DIO), BVC-aanvoerder Ed van Veen, oud-BVC-doelman Wim Kroese, mevr. E.C. Halfman, Fons Halfman, Melanie Halfman, Anneke Halfman en Kees Leenheer. De hond is van Wim Kroese!

Behalve een bos bloemen wordt een dinerbon overhandigd voor vier personen. "Dan ziet je vrouw je ook nog eens", zo werd gezegd.

Kees Leenheer de club is gezonder dan ooit

Interview Jaap de Vries

» Kees is vijftig kilo zwaarder dan de club in jaren oud is. Met beiden gaat het goed. Meer dan goed. Nog nooit is Kees zo tevreden geweest over besturen. Hij heeft heel wat voorzitters en medebestuurders aan zich voorbij zien gaan. Maar deze "vriendenploeg" ervaart hij als een unicum.

De club is gezond, met hoofdletters en Kees maakt daar nog steeds deel van uit. Straks samen met Frankie, zijn kleinzoon, zijn oogappeltje. "Volgend seizoen gaat-ie voetballen" vertelt hij trots en u weet wel wie die voetbalschoentjes gaat kopen.

Zijn moeder noemt hem "knabbel" en op zijn feest (hij werd 60!) zat Frankie op haar schoot en had zij een verjaardagsspeech: "Je mag het eerlijk weten, ik zat te janken als een klein kind". Is dat niet de kern van Kees? Een formidabel lichaam en vaak zeer emotioneel. Dat wordt van hem gezegd: emotioneel, recht voor zijn raap, trouw, ja natuurlijk ook dorstig.

Hij vist graag, zijn vader leerde het hem. Biertje erbij? "Nee zeker niet, aan de waterkant kom ik tot rust. In de sauna ook. Ik heb een drukke baan en dan zijn momenten van rust een zegen. Ik geniet van mijn hengel en stomend in de sauna raak ik veel spanningen kwijt. Je kan

niet zonder spanning, maar ontladen is een groot goed. Dat doe ik ook in mijn tweede clubhuis, 't Hemeltje. De BVC is uniek, heeft twee clubhuizen! Waar vind je dat?"

Kees kent ze alle twee als zijn broekzak: Bloemendaal is voor hem een dikke rode draad in zijn leven. Sporten en besturen zijn voor hem synoniem: je doet wat terug voor je club. Kees doet dat zeker: al zo'n 35 jaar is hij op alle fronten actief.

Hij regelt de hoofdprijs voor de Kerstkien, regelt de omslag voor het jubileumnummer, regelt de sponsors en ga zo maar door. Kees Regelneef, dat klopt als een zwerende vinger. Niet te stuiten is hij dan en hij realiseert zich dat er mensen die zijn "bulldozer methode" niet altijd waarderen. Hij accepteert dat, maakt dat in zijn werk mee, maakt dat privé mee en in zijn club. Hoeveel BVC-ers zijn niet via hem terechtgekomen bij de Gouden Gids? Hoeveel shirtjes, sponsors, ballen en God-mag-weten-wat-nog-meer heeft hij niet geregeld? Overal is hij geweest met zijn vrienden: hing de beest uit in Brazilië (El Dino), ging met zijn maten van het zevende naar Zuid-Afrika, fietste dwars door Parijs.

Al snel denk je aan kwalificaties als "legendarisch" en daar zit wat hem betreft veel waarheid in. Zelf noemt hij Gerard Voogd "die schreef alles op een lucifersdoosje" als de onbetwiste Mister Bloemendaal. Zo zijn er nog wel een paar te noemen: hij heeft het over Kors Busbroek, Dries Diederiks, Bas Goedhart, Wim Haye, enz. Monumenten binnen de club.

Kees maakt zich wat zorgen over morgen: de periode na het jubileum. Verschillende bestuursleden

hebben aangegeven te willen stoppen en dat betekent het verloren gaan van meer dan honderd jaar bestuurlijke ervaring. Wie staan op om door te gaan? Zelf vindt hij de club gezonder dan ooit: een pracht accommodatie, zonder schulden, heel veel jeugd en ook wat senioren/veteranen betreft: géén klagen.

Kees Leenheer is een tevreden man: privé herstelde hij zich van tegenslag en rock 'n roll is een uitlaatklep (Elvis Presley, Little Richard, Fats Domino, om er maar een paar te noemen) en in de auto voelt hij zich Jos Verstappen. De recente aanrijding met een tram kwam volgens hem doordat de trambestuurder, Ko Stompé, zat te pitten... een engeltje heeft hij op z'n schouder.

Hij is trouw, zal nooit iemand "besodemieteren". Geloof u dat van iemand die al meer dan 35 jaar bij de Gouden Gids werkt? Verkopen is zijn vak en hij is een gewaardeerd en gelauwerd vakman!

De BVC Bloemendaal kan, moet en mag trots zijn op zo'n rots in de branding! Hij moet nog maar lang veel voor de club blijven doen. Gevraagd en desnoods ongevraagd! «

"Weet je, je bent een vriend van me." Zo maakte Kees velen tot Vrienden van Bloemendaal.

Mark van der Putten - talent uit eigen jeugd

Interview Jaap de Vries

» Mark van der Putten is wat je noemt een "aanstormend talent!" Hij is van 070884 en wordt in het jubileumjaar pas 18. Dat is jong, maar het merendeel van die jonge jaren staat in het teken van voetbal, van sport. Hij is realistisch en ambitieus, relativerend en enthousiast.

Laten we het eens over zijn sport hebben, over voetbal.

De eerste officiële bal trapte hij in Hoofddorp-tenu, maar vanaf de C-tjes zit hij al bij de BVC. Zijn droomdoelpunt (tot nu toe!) heeft hij gemaakt bij de B's: halverwege de helft van de tegenpartij vangt hij de bal van de keeper op en schiet hem rechtstreeks het doel in!

Na het tweede jaar bij B-junioren haalt coach Rob Buchel hem bij de selectie en met hem stroomde Ed Kloes door. Samen zijn ze "de jongen" in de selectiegroep. Zij voelen zich daar prima op hun gemak: "Je kan in de selectie zijn wie je bent. Wij zijn jong, maar worden als volwassenen, gelijken geaccepteerd". Zoals Mark het uitdrukt: "Ik voel me er op mijn plaats". Hij kent zijn plus- en minpunten: Ik kom wat kracht tekort en koppen zal ik wel nooit leren; mijn startsnelheid is een sterk punt en ik ben niet bang, ik ga er fel in (dat heb ik van mijn moeder!). Zijn ouders komen altijd kijken en alleen zijn vader, als oud-voetballer, zorgt voor commentaar. Daarbij wordt Mark niet gespaard, zijn moeder doet er het zwijgen toe: "Die heeft er geen verstand van".

Ambitieuw werd hij al genoemd en je zou er nog "gezond" voor kunnen zetten. Soms zijn hoofd wat in de wolken, maar beide benen stevig op de grond. Mark wil graag zo hoog mogelijk voetballen, hij wil er uithalen wat er in zit. "Het kan altijd beter, 't houdt nooit op!" Ook als hij goed gespeeld heeft, valt er naar zijn idee nog van alles te verbeteren. Hij is bezeten van prestatie, wil altijd het beste en als hij zich sportief kan verbeteren zal hij het zeker doen. Gelijk heeft hij. Goede prestaties zullen zijn zelfvertrouwen doen toenemen en wie weet...

Sport staat centraal in zijn leven: hij is CIOS-student met als specialismen skiën en voetbal. Wat het eerste betreft ziet hij skileraar in Oostenrijk wel zitten. Nu al werkt hij met kleine kinderen in Snow Planet. Mark vindt het leuk om dingen uit te leggen en behalve in de sneeuw doet hij het ook op het veld: Als assistent van Guus van Kol en Paul van Wingerden helpt hij jonge voetballertjes. Het topsportrooster op CIOS maakt het mogelijk om prioriteiten te stellen en in verband met de sportcarrière het rooster aan te passen. De verhouding praktijk:theorie is aangenaam (70:30) en daardoor houdt hij ook wat tijd over voor andere dingen.

Jong en wild? Het eerste zeker, het tweede soms in net veld. Mark is rustig, maar zijn tweede liefde kan hem soms aardig op sleeptouw nemen: muziek! Hij heeft zijn eigen drive-in show en op Konginnedag was hij in Bloemendaal nog te beluisteren. Hij is een muzikale omnivoor, want hij draait alles: trance, Top

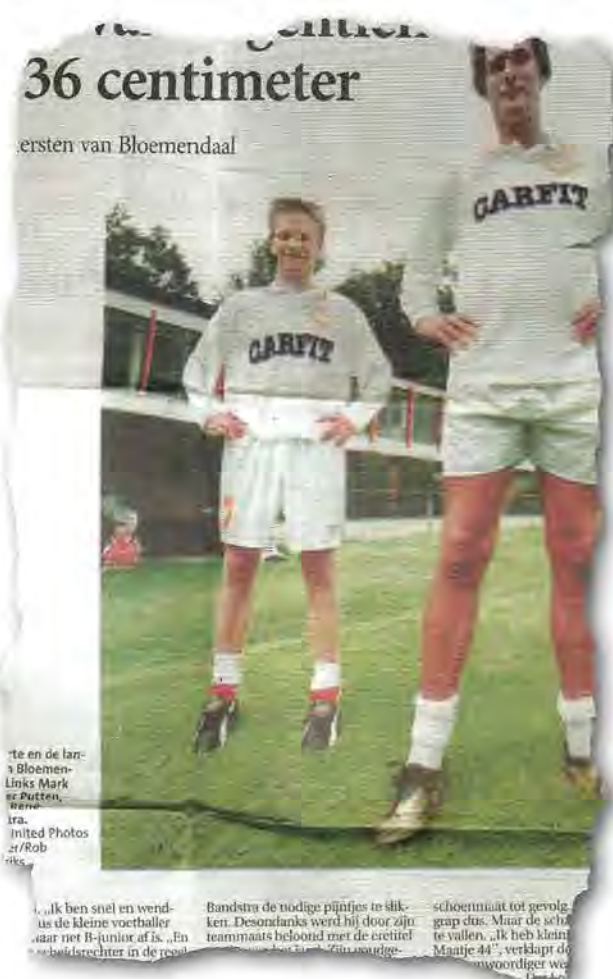
40, alles! Zoals hij zelf zegt: "Ik kan niet zonder muziek". Twee liefdes: sport en muziek en misschien later nog een, want af en toe is er sprake van een beetje verkering.

Mark vindt het leuk om zich in te zetten, hij kan niet tegen stil zitten. Af en toe draait hij in het clubhuis dan ook een bardienst. Hij kijkt ook vooruit naar de start van het pannekoekenhuis dat zijn ouders zijn begonnen bij recreatieboerderij Zorgvrij in Spaarnwoude. Het lijkt hem leuk daar de p.r. voor te doen en te helpen in de bediening.

Wij komen tot slot toch nog even terug op het voetbal bij de BVC en Mark heeft daar een goed gevoel bij. Hij is erg content en heeft het naar zijn zin. Mike Smit vindt hij een "oranjetopper", een goede coach in het veld, zoiets als Michel Krab in het ze. Rob Buchel ziet hij zeker zitten. Op jonge leeftijd zegt hij al immuun te zijn voor schelden en van "gezeik tegen de scheidsrechter" moet hij al helemaal niets hebben.

Voorlopig hoogtepunt in zijn nog maar korte voetbalcarrière was de beslissingswedstrijd op het Kennemersterrein. De penalty's werden door de Whites, na een bloedstollende serie, beter genomen en promotie naar de derde klasse was een feit! "Vergeet ik nooit meer!"

Een ideale sporter? Een ideaal clublid? Het lijkt er veel op. <<

Mark van der Putten, de jongste en de kleinste speler van het eerste elftal samen met de oudste en de langste speler, René Bandstra.

Paul van Wingerden

Interview Peter de Bruin

» Paul van Wingerden, de 32-jarige aanvoerder van het huidige Bloemendaalse vlaggeschip heeft “een innige band” met zijn vereniging. Op 14-jarige leeftijd werd hij lid, na daarvoor in de jeugd bij Kennemerland de eerste schreden op het voetbalveld gezet te hebben. “Op die leeftijd verhuisden we naar Bloemendaal, en daar werd Harm van Riessen mijn buurjongen. Via hem ben ik bij Bloemendaal terechtgekomen”, weet hij zich te herinneren.

gegrepen, want na twee seizoenen worstelen degradeerden we weer. Het eerste seizoen konden we ons via de nacompetitie nog handhaven na een inmiddels legendarische beslissingswedstrijd in het Haarlem stadion.

Naar mijn gevoel speelde ik toen de wedstrijd van m'n leven. Ik scoorde tweemaal en werd zodoende de held van de wedstrijd.

Omdat ik meende dat er meer in het vat zat heb ik

Bloemendaal in h

Paul van Wingerden met trainer Rob Buchel.

“Ondanks het feit dat ik daar de leeftijd nog niet voor had, ben ik toen gelijk in de A-junioren gaan voetballen. Niet dat je je daar van alles bij moet voorstellen. Men was al blij dat er in ieder geval weer een A-junioren-elftal was. Maar al zeg ik het zelf, ik kon toen al een aardig balletje

trappen, dus ik kon goed mee.

Ik speelde in dit elftal onder andere met Hans Groot en m'n buurjongen Harm. Alfred Hes was toen m'n coach en via hem deed ik ook wel eens mee met seniorenelftallen. Dat waren echte ‘eye-openers’ voor me. Niet voor wat betreft het voetballen, maar wel vanwege de sfeer. Als jonge jongen was ik alleen maar bezig met voetballen voor het spel en het winnen.

In die seniorenelftallen werd soms ook heel aardig gevoetbald en wilde men ook hun wedstrijden winnen, maar als dat niet gebeurde, werden die oudere jongens daar nou niet bepaald erg chagrijnig van. Er werd wat gevloekt in de kleedkamers en dat was het dan. Daarna werd de kantine belangrijk en werd er gelachen. Daar dronk ik m'n eerste biertjes en leerde sfeer en gezelligheid waarderen.

Als zeventienjarige werd ik bij de selectie van het eerste gehaald. In dat eerste seizoen pendelde ik nog wat tussen de junioren, het tweede en het eerste, maar daarna kreeg ik een vaste plaats. Daar was ik behoorlijk trots op. Willem Kuipers was de trainer en ik voetbalde met jongens als Leo Schopman, Gert Jan Selier, Peter van Dalen en Ed van Veen. Ook René Bandsta zat er toen al bij en uiteraard stond Fons Halfman op de goal”.

In die tijd, en zoals in vrijwel alle tijden, leidde Bloemendaal een kabbelend bestaan in de vierde klasse. Een hoogtepunt werd bereikt toen Bloemendaal in 1991 onverwacht kampioen werd en dus naar de derde klasse promoveerde. “Dat vond ik fantastisch natuurlijk”, vervolgt Paul, “veel voetballers komen hun leven lang niet aan een kampioenschap toe en wij flikten het toch maar.

De derde klasse was uiteindelijk iets te hoog

toen overschrijving naar de toenmalige hoofdklasser RCH aangevraagd. Dat deed ik met bloedend hart, want voor de sfeer hoefde ik echt niet weg bij Bloemendaal.

Ik dacht echter dat ik er later spijt van zou krijgen als ik niet zou proberen mijn eigen grenzen te verleggen en te kijken of ik een paar stappen hoger ook aan zou kunnen. Bovendien kende ik bijvoorbeeld oud-Bloemendaalspeler Cyril Mica die al enige tijd bij RCH zat en was Franc Meijerman, die Bloemendaal daarvoor had getraind, op dat moment daar trainer.

Overigens misgunde niemand me die overgang. Integendeel, veel mensen riepen dat ik gelijk had om het te gaan proberen”.

Achertaf bezien werd de overgang naar RCH een kleine teleurstelling. “Niet omdat ik het niveau niet aankon, maar er waren allerlei problemen bij RCH die een negatieve invloed op het elftal hadden. De club degradeerde dan ook uit de hoofdklasse en is de jaren daarna steeds verder afgegleden.

Mijn verblijf daar heeft zich dan ook tot één seizoen beperkt. Het was overigens wel een aparte ervaring om eens met en tegen jongens te spelen die net zo goed of beter dan jijzelf zijn. Er liepen bij onze tegenstanders echte klasbakken rond. Ik kan me nog herinneren dat ik tegen Rick Hoogendorp speelde. Dat was nog een heel jonge jongen, maar niet af te stoppen. Nu speelt hij dan ook op eredivisieniveau bij RKC, waar hij z'n goals nog steeds maakt”.

Ondanks belangstelling van andere verenigingen die op een hoger niveau actief waren, twijfelde Paul geen moment aan zijn terugkeer naar het Bloemendaalse. “Bij RCH miste ik die specifieke Bloemendaalsfeer enorm. Niet dat de mensen niet aardig waren of omdat er niet gelachen werd, maar Bloemendaal is nu eenmaal iets apart. Bovendien leek er een goeie groep te staan met onder andere Ally Faassen en Timmie Choy. Met Douglas George stond er trouwens ook geen misselijke trainer aan het roer, dus het zag er voetbaltechnisch ook heel leuk uit.

We draaiden een heel aardig seizoen, waarin we het kampioenschap maar ternauwernood misten. Veel ouwe maten uit het elftal, zoals Rob Hirs, Ronald Spoor, Robbie Büchel en Marcel Joost stapten het seizoen

daarop over naar het zaterdagvoetbal. Dat leek me om allerlei redenen ook wel wat, dus ben ik met ze meegegaan. Daar heb ik geen moment spijt van gekregen. Hoewel het niveau van het zaterdagvoetbal lager is dan op zondag, hadden we een goeie ploeg en speelden we erg leuke wedstrijden. De sfeer was bovendien geweldig, het was alle weken feest.

Ook met het Zaterdagteam werd ik weer kampioen,

et hart.

dus al met al was dat een prima tijd. Na drie seizoenen viel dat team echter uit elkaar en ging ik terug naar de zondag, waar ik tot op heden nog speel. En weer promoveerden we naar de derde klasse onder de bezielenleiding van trainer Rob Büchel.

We hopen met z'n allen dat we dit nu structureel kunnen maken en het lijkt er op dat we daartoe alle kansen hebben. Ik heb het idee dat Bloemendaal voor veel voetballers aantrekkelijker is geworden dan dat in het verleden het geval was.

Inmiddels ben ik aanvoerder en daar ben ik oprecht trots op. Ik voel altijd de drang om Bloemendaal zowel op wedstrijddagen als daarbuiten 'op z'n Bloemendaals' te vertegenwoordigen, want ik heb een echt Bloemendaalhart.

Wat dat nu exact is vind ik moeilijk te omschrijven. Het gaat toch om de manier waarop je met elkaar omgaat, dat je normaal respect voor elkaar en voor tegenstanders hebt, zonder dat je nou direct als een 'watje' door het leven gaat. Bij Bloemendaal vind je dat. Vanuit de club wordt ook met je meegeleefd als er privé zaken eens minder gaan. En dat meeleven beperkt zich dan niet tot belangstelling en een praatje, maar er worden daadwerkelijk dingen geregeld. En wat ik belangrijk vind, is dat je er veel mensen tegenkomt waarmee je het eens over iets anders dan voetballen kunt hebben. Voetballen is prachtig, maar zeker niet het belangrijkste in het leven".

"Het gaat volgens mij nu erg goed met de club. Er is veel jeugd en dat is voor elke vereniging van groot belang. Om die aantrekkelijkheid voor de jeugd vast te houden moet er een eerste elftal met uitstraling en een zekere ambitie om te presteren staan.

Naar mijn mening mag Bloemendaal best de ambitie hebben om zo hoog mogelijk te reiken en wie weet hoeft zich dat niet tot de derde klasse te beperken. En ik wil daar zo lang als lichaam en geest dat volhouden mijn bijdrage aan leveren".

Als je als voetballer in het eerste staat is 'gezelligheid' lang niet altijd alles. Je mag er best een gezonde prestatiedrang op nahouden en het is dan alleen maar stimulerend als de randvoorwaarden om te presteren in orde zijn.

Bloemendaal heeft ook een accommodatie om trots op te zijn. Waar vindt je nou een terrein wat zo mooi gelegen is. Naar ik begrijp wordt ook het clubhuis ingrijpend gerenoveerd. Dat is geen overbodige luxe, want we komen met zoveel elftallen echt ruimte te kort.

Voor het overige wil ik nog wel kwijt dat we met z'n allen wel eens wat meer waardering mogen hebben voor het werk dat de vrijwilligers binnen de club verrichten. Het is waarschijnlijk een teken van deze tijd en niet typisch voor Bloemendaal, maar sommige leden vertonen echt consumentengedrag.

Ze vinden kennelijk dat ze met het betalen van contributie iets kopen en dus slechts rechten en geen plichten hebben. Er komt echter meer kijken bij het draaiende houden van een club en daar mag iedereen naar vermogen zijn steentje aan bijdragen.

Bloemendaal is tenslotte een club die de moeite meer dan waard is". <<

Paul van Wingerden in een voor hem karakteristiek duel op het middenveld. De competitiewedstrijd Bloemendaal - Kon.HFC in 1992 eindigde in 4 - 0 waarvan tweemaal door Van Wingerden werd gescoord.

Mooie actiefoto uit H.F.C. - Bloemendaal 1942.

Marjanne Rebel bij de onthulling van het collagebord in de kantine, 1992.

Uit het Haarlems Dagblad van 1927.

...danks den niet noogen entree-prijs voor Bloemendaal-terrein, aan dezen wedstrijd dan kocht was. Blijkbaar zat de jubileum-sterden witten nog geducht in de beenen. Tot laat van ramp ontbraken Sunter en Kopje en nog op het appèl, zoodat de toch a geweldige Bloemendaal-voorhoede er th terecht bracht

BLOEMENDAAL NOTEN

B. V. C. BLOEMENDAAL

50 JAAR

OFFICIEEL ORGAAN DER B.V.C.-BLOEMENDAAL

R. ROOSDORP

CH. E. DE BOCK.
(Bloemendaal).

Vandaag is het de goal-getter van „Bloemendaal“, De Bock, voor wien we de aandacht vragen. Hoewel hij de Benjamin van het eerste elftal is, heeft hij toch al heel veel goeds voor zijn vereeniging gedaan. Het vorig jaar was hij reeds de topscorer van het elftal en ook nu loopt het er weer hard naar toe. En om de doelpunten is het immers toch te doen! O wee, als de keeper van de tegenpartij den bal niet onmiddellijk en goed stevig in zijn handen heeft! Waar hij zoo opeens vandaan komt, begrijpt men niet, maar als een keeper per ongeluk den bal laat vallen, dan staat plotseling De Bock in zijn onmid-

Naast het voetbal was de Bock van 1938 tot 1973 trainer van de hockeydames van BDHC, waarmee hij tussen 1950 en 1967 elf maal het nationale kampioenschap behaalde. Ook was hij de trainer van het Nederlands Elftal bij de hockeyvrouwen.

Charley de Bock. Speelde al op zijn vijftiende in het eerste. Hij is de enige international die Bloemendaal heeft voortgebracht. In 1938 speelde hij zijn enige interlandwedstrijd. Dat was tegen Noorwegen waarin hij de gelijkmaker scoorde (uitslag 2-2). Hij bleef Bloemendaal trouw ondanks de degradaties in 1937 en 1950 waardoor hij als ex-international uiteindelijk in de vierde klas belandde.

Kampioensteam seizoen 1961-1962.

Seizoen 1937-1938. 3° KLASSE B. K.N.V.B.

4 9-1 2 2 5 4 3 2 3 0 1 0 4 1 5 2 1 1

3-1 2-3 7 2 2-1 7-2 4-1 3 0 1 2 3-0

1-1 1-3 5-1 2-2 2-4 3-6 1-3 3-2

2-0 3-3 1-2 4-0 2-2 2-1 3-0 2-2

1-1 3-1 2-2 5-1 1-1 3-1 0-2 9-1

0-0 4-7 3 5-3 3-5 2-1 0-4 2-3

1-2 2-1 2 0-4 6 5 2 4 3 7 1-1

3 0 1 2 2 0 7 2 7 1 0 3 4 2

3 0 4 1 7 3 0 1 2 0 1-0 3-1

1-2 2-2 4 2 5 0 7 0 2 1 3-1

2-2 1-4 1-1 1 0 3-1 2-1 0-1

A. HENDRIKS, V.C.
de M. ETEOOR
D. E. C.
W. M. S.
S. D. Z.
T. EEMEDIJN
L. ANDVOOR.

SEIZOEN 1937-1938 BLOEMENDAALS KAMPIOENS - maar...
Geen Promotie Ja

terug naar de 2° Klasse

1937 1938

Prachtig knutselwerkje van een onervulde jeugdige Bloemendaalsupporter.

Test van de dakconstructie van het clubhuis na een hevige storm in 1974.

Uit de archieven van 2027? Baldy, talentvolle aanvaller van zondag 1 in het seizoen 2002-2003.

Nel van Wingerden-De Jongh.
Bloemendaal, 7 nov '88

Geachte heer,

Graag wil ik u via dit briefje, en een platje cake bij de koffie tijdens de bestuursvergadering, hartelijke bedanken voor de wijze waarop u het moeizame probleem heeft om "onze" asielzoekers met Bloemendaal op te nemen in de vereniging. Veel succes toewenst met de club!

Hartelijke groet van Nel van Wingerden.

Zomerzorgelaan 22, 2061 CX Bloemendaal. Tel.: 023 - 277006.

Antwoord aan Henk Knol

Kors Busbroek, voorzitter

>> Beste Henk,

Ik heb Henk niet gekend, omdat je helaas zo vroeg bent overleden. Ik heb wel van je gehoord. Volgens mij is de samenstelling van het jubileumboek onder leiding van Gert Jan Selier (Uri voor intimi) heel voorspoedig verlopen. Het samenstellen van het boek is Uri volgens mij niet uit de strot gekomen.

Zoals ik mijn inleiding al heb gezegd staat de club er goed voor. We voetballen en we softballen een beetje, We voetballen met 7 senioren teams en 1 veteranenteam op zondag en 7 senioren teams en 2 veteranenteams op zaterdag. Daarnaast hebben we 330 jeugdleden. We zijn in grootte de vijfde vereniging van de regio.

Ik denk niet dat we ons thans als een bescheiden club zien. We hebben wel degelijk ambities; zijn zeker een sociale club, maar willen ook sportief omhoog.

We zullen onze principes echter geen geweld aan doen. We blijven pure amateurs. Dat de club zijn leden een goede ontspanning biedt is zeker niet minder dan in 1977. Het is erg gezellig toeven in het clubhuis van de BVC.

Henk, onze accommodatie ziet er nog steeds geweldig uit. Het is een unieke plek met zoveel groen omringd, gelegen tegen de duinrand aan. We hebben de laatste jaren last van overtollig grondwater uit de duinen. Er is immers gestopt met de onttrekking van drinkwater uit de duinen. Er is pas een geheel nieuwe drainage aangelegd en een stelsel van waterafvoer via het Meertje van Caprera. Er zijn plannen ontwikkeld om ons clubhuis uit te breiden en te renoveren. We willen immers minstens nog 100 jaar mee.

Ik denk dat jouw wens, Henk, is uitgekomen. Ik ben zeer positief gestemd over onze club. Het is jammer, Henk dat ik daar met jou geen toast meer op kan uitbrengen.

Wel wil ik via dit antwoord aan jou mijn grote waardering uitspreken voor mensen zoals jij die de club in de afgelopen 100 jaar hebben laten zijn wat hij was. Een geweldig sportief en sociaal bindmiddel.

Kors Busbroek. <<

Bloemendaal, 15 november 1977

Brief aan de redacteur van het jaar 2002

Ik weet niet wie u bent. Misschien ben ik er nog bij het 100-jarig jubileum. Dan maken we kennis. Zo niet, dan wens ik u nu reeds sterkte met de samenstelling van uw jubileumboek. Ik weet nu wat het is. Het komt mij de strot uit, dat schrijf ik uit volle borst. Ik weet niet hoe dat in 2002 overkomt, maar ik herhaal: het komt mijn strot uit.

Hoe stond Bloemendaal er in het jubileumjaar 1977 voor? We voetballen. Het eerste team praat er na afloop van de wedstrijd heel verstandig over (evenals de andere teams), maar we verblijven in de laagste afdeling van de landelijke amateursbond. We voetballen op zondag en op zaterdagteams. Natuurlijk een flink aantal jeugdteams (20 teams), verder een bloeiende softball-afdeling, een bescheiden honkbalafdeling, zaalvoetbal dat nu in 1977 lijkt door te breken.

Wat we ook allemaal doen in 1977, het gaat op bescheiden basis en daar zijn we allemaal gelukkig mee. Het zou allemaal beter kunnen, maar Bloemendaal '77 is tevreden met zijn positie als "sociale club". Bloemendaal biedt zijn leden een welkome afleiding in het weekeinde.

Ik weet dat ik niet volledig ben. Had daar ook niet de ambitie toe, maar moest toch communiceren, beste redacteur van 2002. Ik hoop dat het BVC Bloemendaal goed vergaat in uw dagen. Het zou voortzetting zijn van het werk van velen voor mij en u onbekende mensen, die ooit het bedrijven van voetbal als gezond ervoeren, terwijl de publieke opinie er tegen was.

Dat de BVC Bloemendaal erin geslaagd is in Bloemendaal zelf zo'n unieke sportaccommodatie op te bouwen, ervaar ik nu (1977) als een enorme prestatie. Ik spreek mijn oprechte wens uit dat u (redacteur 2002) dezelfde positieve geluiden kan laten horen.

Henk Knol

Henk Knol was de redacteur van het boek dat ter ere van het 75 jarig jubileum van onze club werd uitgebracht. Henk heeft een brief geschreven aan de redacteur van het jubileumnummer van 2002.

Onze hoofdsponsors

Boval
Financieel vakmanschap

METAAL- EN SANITAIRHANDEL SINDS 1955

Kantoor, magazijn en showroom:
Pieter Maritzstraat 41-43, 2021 RA Haarlem.
Telefoon 023-5270630/5283238.
Telefax 023-527 31 66.
e-mail: preyde@planet.nl
Website: www.hanspreyde.nl

't **N**emeltje

CAFÉ - BAR - PARTY - CATERING

otte makelaardij **023 5273347**
Vindrijk in Omroerend Goed Goed Onder Dak bv Kleverparkweg 24, Haarlem

sport **N** styles™

Pim Janssen Sport

Onze hoofdsponsors

Strukton
Systems

WILLEMSE & VAN POORTEN

Advocaten

QFace
ICT Dienstverleners

Vrienden van

Bloemendaal

Gedrukt door:

PRESSOFOON **DRUKKERIJ BV**

HEEMSKERK

Coördinator:
Gert Jan Selier
(rechtsback
van Zondag 4)

Vormgever:
Jan Vesters
(voorstopper
van Zaterdag
veteranen 2)

Foto's:
Ernst Wijnekus:
oud-voorzitter
honkbal

Redacteur:
Jaap de Vries
(oud-middenvelder
van Zaterdag 1)

Redacteur:
Peter de Bruin
(oud-keeper
van Zaterdag 1)

Foto's:
Jan Spierings:
jubileum-
fotograaf

Redacteur:
Gerard Metselaar
(rechtsback
van Zaterdag
veteranen 2)

Drukker:
Arjan Klooster
(linkshalf zondag 4)
Drukkerij Pressofoon B.V.,
Rijksstraatweg 27,
1969 LB Heemskerk

Foto's:
Frank Wiedemeijer:
oud-bestuurslid
honk-/herensoftbal

VAN KOPPEN EN JAGER ADVOCATEN

WIJNKOPERIJ HANS MOOLENAAR

KEMP - in damesconfectie

RUTTE - Levensmiddelen & delicatessen

TERHOEVEN & WIJERS - Deurwaarderskantoor

TEGELHANDEL WÉHNES - Bloemendaal

SMAAQ KAAS

HAARLEMS DAGBLAD

BAARS - Erkende verhuizers

TAPAS CULINAIR - Voor Spaans warm/koud buffet

MAISON ROBU - Cateringservice

CAFÉ VAN EGMOND

STN - kasregisters weegschalen slagerijmachines enz

SHOWRENT - Verhuur/levering audiovisuele apparatuur

FACET - Administratiekantoor

DE TOERIST - Café Restaurant

RUUD ZANDER - Schoonmaakbedrijf

TROMP - Verzekeringen

SMEDERIJ VAN RIESSEN - Bloemendaal

Sympathisanten Bloemendaal

LA CAPANNINA - Ristorante Italiana

SERNÉ - Groothandel in zuivelproducten

ING BANK

LIJBRANDT TELECOM

NRS - Alles voor uw kantoor

VERBAKEL & SEGDELINK

MAAS WARMTECHNIEK

DE RAN GROEP B.V. - Uitgever o.a. Xtreme, Lourens

VAN REGTEREN - Makelaardij og

JAAP VROOGD

RAC - Schoonmaakbedrijf

PICO BELLO - Cafeteria – Lunchroom

VREEBURG - Grand café – partycentrum

DE VRIES - Vleeshouwerij

LEDEN EN OUD LEDEN BVC Bloemendaal

JACQUES HENSEN - Dames- en heren coiffures

GOUDEN GIDS

BV&R - Lithografen

HUYG SPORT

GOUDEN GIDS

Hoe hoort het eigenlijk?

Vijf gedragsregels voor ieder goed clublid, opgesteld aan het begin van het seizoen 1938.

Regel 1: Gij speelt voor uw plezier evenals ieder ander zijn taak louter voor zijn plezier verricht. Leiders begeeren geen plasdankjes. Evenmin zoeken zij een belooning in adoratie of in een onmisbaarheidsaureool of in dictatorsneigingen of in gewichtigheidsverklaringen. Van dit alles zijn zij wars omdat zij ten deze gezonde sportopvattingen huldigen. Elk lid dat meent opmerkingen te moeten maken doet dat als een flinke vent, doch doet dit niet als een oude-wijvenachterklap op plaatsen waar het niet thuishoort.

Regel 2: Meent gij, dat ge in een hooger elftal thuishoort, bewijs dit, NIET MET UW MOND, MAAR MET DE BENEN. Er is nog nooit een speler door mopperen in het Nederlandsch Elftal gekozen en dit zal in de toekomst nimmer gebeuren. Wel zijn mopperaars uit het Nederlandsch Elftal verdwenen, en dat zal ook in de toekomst zoo zijn.

Regel 3: Onsportiviteit wordt door ons gehaat als de pest. Wacht U voor onsportieve daden, zoowel op het voetbalveld als daarbuiten. Onsportiviteit is een bewijs van een ongezond karakter. Ongezonde karakters zijn ziek, besmettelijk ziek zelfs, en steken de omgeving licht aan. We kunnen ze in onze club niet hebben.

Regel 4: Wij kunnen niet buiten scheidsrechters. Bedenk, dat een scheidsrechter niet onfeilbaar is, want hij is – zoo als gij – een doodgewoon sterveling. Hebt gij ooit een scheidsrechter een verwijt hooren maken, als gij in Uw spel een blunder beging? Past het U dan, hem WEL onhebbelijk te behandelen? Er mogen dan uitstekende, beste, goede en minder goede fluitisten zijn, maar zijn er eveneens niet uitstekende, beste, goede en minder goede voetballers? Zijt gij er van U zelf heilig van overtuigd, dat ge de spelregels zóó goed kent, dat ge in de wedstrijd critiek kunt uitoefenen op de leiding van den scheidsrechter? Indien gij meent van wél, dan heb ge 't mis, want in dat geval weet ge, dat deze critiek tijdens den wedstrijd strafbaar is! Trek U nooit iets aan van uitlatingen van het publiek over den scheidsrechter en bemoei U er nooit mee. Want het publiek weet over 't algemeen niets, zelfs niet van de meest elementaire beginselen der spelregels. Telkenjare opnieuw ervaren wij dit. Tracht door Uw voorbeeld binnen de lijnen de liefhebbers buiten de lijnen in sportiviteit op te voeren. Dit is een even belangrijk als mooi onderdeel van Uw sportbeoefening.

Regel 5: Dit in 't bijzonder aan de spelers van het eerste Elftal. Wij beginnen met nieuwen moed, met frissche energie, met blakenden strijd lust. Wat ons 't vorige jaar niet gelukt is, zal nu MOETEN lukken. We spelen van den eersten tot den laatsten wedstrijd met volle overgave van onze beste krachten. Oranje-Wit ZAL victorie kraaien. We MOETEN terug naar de Tweede Klas.

100 jaar Bloemendaal

100 jaar dat is erg lang
maar wat is tijd
morgen was vandaag
vandaag was gisteren.

Dames- herensoftbal, honkbal
Nederlands kampioen, zelfs Europees kampioen!
Knuppels, kleine bal, homerun-hek
zomers, eindeloos lang.

Voetbal, dat is nu de hoofdzaak
op zaterdag en op zondag
derde-vierde klas; derde-vierde klas:
het maakt niets uit.

Kunstenaar, timmerman, ingenieur, vrijwilliger:
het maakt niets uit.

100 jaar vrolijkheid, ontspanning en vriendschap
daar gaat het om
dat is altijd aanwezig
dat is altijd daar
dat is onze club.

Vandaag, gisteren, morgen,
overdagen, weken, jaren
het blijft en is er altijd
de unieke plek aan de Bergweg
dat is de BVC Bloemendaal!

» Mooier dan in dit gedicht van Ronald Spoor kan de geschiedenis van 100 jaar BVC Bloemendaal niet verwoord worden. Voor u ligt een kleine greep uit 100 jaar anekdotes, verhalen van verleden en van toekomst, fraaie foto's uit de archieven en gesprekken met opmerkelijke sportvrienden. Kortom een kleine greep uit die onuitputtelijke bron die meer dan een sportvereniging is. «